

ROMÀ DE LA CALLE / JOAN LLINARES / JOSEP SOU

Antoni Miró
**MANI-FESTA
PERSONATGES S/T**

LLOTJA DEL PEIX
2015 ALACANT

antonimiro

Antoni Miró

ROMÀ DE LA CALLE / JOAN LLINARES / JOSEP SOU

Antoni Miró

**MANI-FESTA
PERSONATGES S/T**

LLOTJA DEL PEIX
2015 ALACANT

Fotografia:

Eduard Torres
Josep Antoni Collado
Mateu Gamon
Antoni Miró
Sofi Bofill
Daniel G. Sala
Ausiàs Miró
Francesc Jarque
Joan G. Rosell
El Flaco

Traduccions:

Gabinet de normalització lingüística
Ajuntament d'Alacant
Ajuntament Alcoi
Ximo Victoriano
Gemma Ballester

Texts:

Romà de La Calle
Joan Llinares
Josep Sou

Transports:

Art-Exprés

Coordinació:

Rosana Nadal

Col·labora:

Ajuntament d'Alcoi
Ajuntament d'Otos

ISBN: 978-84-87367-90-8

Dipòsit Legal: A 157-2015

Gràfiques Alcoi

© dels autors
© AMB Disseny
© Ajuntament Alacant

A través d'un univers particular en el qual l'experiència personal i professional és un grau, i en el qual la reflexió social i la denúncia formen part intrínseca de la seu obra, l'alcoià Antoni Miró ens delecta amb una exposició composta per més d'un centenar d'obres de gran format, en les quals repassa el món contemporani amb una gran dosi d'introversió.

La Diputació d'Alacant se suma a aquesta iniciativa cultural que permet al públic contemplar el treball d'un dels artistes alacantins més significatius del panorama actual, una oportunitat per a apreciar de prop l'art, tal com l'entén Miró, concentrant-se en les expressions del món i en les persones que s'han creuat en el seu trajecte. Una simbiosi entre observació i reflexió, entre públic i íntim.

El recorregut artístic d'Antoni Miró és vast i intens, no solament per la seu prolífica obra, sinó també pels nombrosos premis i reconeixements rebuts i perquè part de la seu col·lecció està present en nombrosos museus de tot el món. Per tot açò, recomane la visita a aquesta mostra –MANI-FESTA– en la qual l'espectador podrà albirar la particularitat dels processos, tècniques i destreses amb les quals l'artista alcoià ens descobreix la seu personal naturalesa plàstica.

Luisa Pastor Lillo
Presidenta de la Diputació d'Alacant

Alacant, tradicionalment reconeguda com a destí turístic de sol i platja, ha assunit progressivament en les últimes dècades un destacat paper en l'àmbit de la cultura que l'ha situada com a referent a Europa. Els nostres museus i sales estan plenament reconeguts i formen part dels principals circuits culturals internacionals, un valor afegit que els alacantins hem anat consolidant pas a pas.

En este marc que he descrit no podia faltar un artista de projecció internacional, l'alcoià Antoni Miró, una de les peces més singulars del panorama creatiu que ha donat esta terra. Miró, des del compromís amb la societat i el pensament crític que ha expressat a través de la seu obra, es retroba amb Alacant i ens presenta, a la Sala d'Exposicions de la Llotja del Peix, una mostra pictòrica en la qual emergeix l'experiència acumulada al llarg de la seu vasta trajectòria, que comprén diversos continents, però també una mirada reflexiva cap al món que ens rodeja, i una altra més íntima, per la qual entreveem l'empremta que la vida ha deixat en l'artista.

Els invite a gaudir l'ocasió de descobrir una obra que no els deixarà indiferents.

Miguel Valor Peidro
Alcalde d'Alacant

SENYERA 2012. València (Acrílic s/ llenç, 162x114)

“MANI-FESTA”.

La festa col·lectiva, per la reivindicació dels drets, feta imatge

L'art pot, entre les seues funcions, assumir com a propi el paper de transformar-se en document i testimoni compartit, referent a un context històric determinat, i ser, fins i tot, sovint, la seu millor targeta de visita. I bé estarà que recordem, per la nostra part, que –ja siga directament o indirectament– en poques conjuntures ha estat aliena aquesta missió referencial entre la llista dels seus possibles objectius, al marge fins i tot de les plurals tendències religioses, polítiques, econòmiques, socials o estètiques preferentment sustentades, entre les seues metes estratègiques. Per això, potser mai l'art no s'ha distanciat, *a radice*, de la seu labor comunicativa, i s'ha ubicat habitualment en els contraforts del poder de conscienciació, que ha caracteritzat l'activitat humana, en els seus recursos intencionals, sense oblidar tampoc la seu dimensió fructífera, paral·lela formalment a les altres.

En realitat, he seguit, des de fa dècades, les destacades estratègies referencials i communitàries inherents a les activitats artístiques d'Antoni Miró (Alcoi, 1944), en les seues freqüents relectures tant de les imatges històriques –actualitzades– com de les coetànies interpretacions de la realitat, convertides sempre en imatges resolutives. Al cap i a la fi, està constatat que la creativitat contemporània, en les seues manifestacions més freqüents, no ha deixat d'aproximar-se, en els seus recursos innovadors, als homenatges, al *d'après*, al *borrowing*, als préstecs, a les citacions i, en general, a les “apropiacions” més dispers.

En aquesta cursa de relectures, les imatges s'han convertit en moneda de canvi virtual, i han potenciat la interdisciplinarietat de les seues mutacions, trasllats i descobriments, sempre –a més– a recer, proximitat i intervenció de les noves tecnologies. I, certament, també, en eixe encadenat rastreig de recursos, ha destacat la dedicació investigadora de l'efectiva operativitat d'Antoni Miró.

És pràcticament inviable, al llarg del seu itinerari, esqueixar els subtils fils que correlacionen, en les seues obres respectives, els valors semàntics amb els formals, que al seu torn enllacen la seu capacitat denotativa amb els recursos poètics i connotatius coexistents. I així ha succeït, normalment, en les seues nombroses i compromeses sèries i etapes precedents i continua ocorrent indefectiblement en les seues mirades –congelades en els llenços–, que ens parlen de manera directa i sense embuts de la més estricta actualitat circumdant, deuteurs essencialment de les actituds compartides, dels clamors ciutadans emergents i del ressò vital de les masses, quan clamen unànimement pels seus drets, enfront dels silencis i oblits intencionats del poder.

S'entindrà, doncs, que l'última sèrie pictòrica d'Antoni Miró, titulada “MANI-FESTA”, gestionada pautadament entre la segona meitat del 2012 i la fi del 2014, puntualment inspirada

REPRESSIÓ A GRÈCIA 2012. Atenes (Acrílic s/ llenç, 114x162)

en nombroses situacions internacionals, no fa sinó, una vegada més, treure-li, de forma testimonial, nova saba, sobre el fons d'un escenari pràcticament homologat per la globalització més salvatge i insensible, en una situació definida a partir de la crisi compartida, que s'ha anat estenent vitalment pels racons més dispers del nostre món –en la seua proximitat o llunyania–, persistentment deshumanitzat en les seues arrels, aspiracions i interessos.

“MANI-FESTA” apel·la evidentment a un tan suggeridor com equívoc joc de paraules, atés que *manifestar-se* no comporta, sense més, acudir a una festa, encara que en determinades situacions i moments visuals ho puga semblar i permeta ser –així– entesa en certes conjuntures i intervencions o experiències expressives compartides. *Manifestar-se* és bàsicament, al contrari, ocupar uns espais comuns i públics de la ciutat, per a mostrar i comunicar obertament les diferències axiològiques instaurades en la vida ordinària. La llibertat d'expressió va parella amb els drets de manifestació i és evident que en les societats i sistemes democràtics representen el millor medi de cultiu per a canalitzar les diferències d'opinió respecte a l'exercici del poder. Per això pot assumir-se com el millor barem i mitjà per a detectar les possibles anomalies de la salut democràtica de les societats, quan s'intenta emmordassar, reduir o minimitzar –mitjançant normes i lleis sobrevingudes– aquests desenvolupaments reivindicatius de la vida quotidiana.

Ateses, doncs, les conjuntures socioeconòmiques actuals, a ningú no haurà d'estranyar que les pràctiques artístiques, en les seues persistents i reiterades radiografies de l'existència humana, hagen fixat també la seu corresponsal atenció en eixes imatges, que viatgen per les xarxes socials amb fluida celeritat i constància, i enfront de les quals, tan sovint, fins i tot ens reconeixem com a ciutadans implicats. Imatges que podem classificar en els nostres arxius i assumir-les com una mena de depòsits efectius de la nostra memòria.

L'activitat plàstica d'Antoni Miró –amb eixes estratègies d'accions comunicatives rescatades i convertides en el contingut referencial de la vida comuna, que la seu pintura ens ofereix testimonialment– no podia romandre insensible enfront d'eixos intensos escenaris iconogràfics, capaços de correlacionar la particularitat de determinats successos de l'entorn quotidià, juntament amb la tipicitat de les seues estudiades expressions estètiques. Potser, precisament, serà aquesta la fórmula que millor ens reserven, encarnen i defineixen les seues obres: el trànsit –insistim– *d'allò particular a allò típic*, a pesar que els títols, en la seu concreció, sempre pretenguen no tan sols caracteritzar unívocament cada proposta artística concreta sinó, a més, en aquests casos, ajudar a la seu interpretació històrica i contextual. No obstant això, diguem-ho concisament però encertadament: més enllà de cada succès singular, transformat en contingut i testimoniat en els llenços, es troba, entre els determinants ressorts del domini artístic, ben establida, la palanca expressiva de la tipicitat estètica que, axiològicament, consolida sempre els seus resultats.

La col·lecció d'imatges –de la fotografia a la pintura– es transforma, doncs, i salta de l'arxiu a la galeria, de la història dels mitjans a la memòria museïtzable i del document imprés, assumit com a punt de partida, s'apela recursivament a l'emergència dels valors plàstics. Aquest és el joc de mutacions encadenades, que permet a Antoni Miró reivindicar el seu paper d'intèrpret del context social a través de l'art de la pintura, alçant acta de la seua intensa conscienciació, enfront de l'entorn noticiable.

¿Hi ha, potser, una “poètica”, un programa regulador, una normativa apuntada, que estructure directament la construcció d'aquest tipus de plantejaments pictòrics, en els quals la sèrie “MANI-FESTA” es fixe i es reflectisca? Sens dubte, alguns dels paràmetres destacats serien la pugna visual per l'ocupació de l'espai, la rellevància de l'enquadrament i la tensa escissió entre els dominis interior i exterior de la proposta. No en va la clau compositiva sempre passarà, en aquestes estratègies, per l'omnipresència dels jocs que expliciten la rellevància i el poder de la metonímia que la retòrica visual estableix, concretament de la sinècdoque, és a dir “de la part pel tot”. Justament el diàleg gens fàcil entre els rostres i el grup, entre la individualitat i la massa es converteix en la palanca expressiva, determinant de la concepció de cada plantejament que assegurarà, al seu torn, la caracterització alternativa de les diferents obres.

Es tracta, a més, d'exercir una capacitat d'accentuació de certes escenes significatives en la totalitat del conjunt, prèviament enquadrat. I, en aquest estat de coses, un major enfocament o desenfocament, un procediment d'intensificació aplicat als recursos coordinats i/o contrastants del color o, fins i tot, una accentuació potenciada de les formes expressives dels rostres poden ser –alternativament o acumuladament– bàsics en la sintaxi i la semàntica subsegüents. Perquè, sens dubte, la percepció resultant, per part de l'observador –en la fenomenologia de la seua experiència estètica, conduïda per l'acció compositiva–, sempre és clau en els resultats interpretatius i preferencials propis de les lectures de les obres.

Sovint, fins i tot en la vida real i no tan sols en la seua representació plàstica, en aquesta dialèctica existent entre les totalitats i les individuacions pròpies de les manifestacions cíviques, poden acabar destacant –espontàniament o de forma inferida– certs elements caracteritzadors. Així, per exemple, uns llibres, uns paraigües, un lloc, una estació de l'any, una data o unes circumstàncies determinades han acabat, de fet, per donar nom a una cita específica o a un esdeveniment històricament recordats ja de manera genuïna: la recent “Manifestació dels paraigües a Hong Kong”, “La Primavera Valenciana”, “Les acampades madrilenes del 15-M”, “Els enfrontaments de Gamonal” o “Les protestes de la Plaça de Tiananmen”, poden ser referències paradigmàtiques del que s'ha indicat.

En aquest sentit, sempre m'ha cridat l'atenció la rotunda determinació selectiva, posada en pràctica per Antoni Miró, a l'hora de discriminari operativament, entre *les històriques*

funcions de l'art, aquelles que precisament s'han anat identificant millor amb les seues tasques comunicatives, a través de la seu versàtil trajectòria. M'agradaria, en aquest sentit, recordar –encara que només siga a grans trets– com la diacronia d'opcions possibles –actives totes elles des del classicisme fins a la modernitat– s'havia inspirat, en principi, a partir d'aquella tabulació horaciana (a l'*Epistola ad Pisones*), revisada després a cavall entre el segle XVI (Ludovic Castelvetro) i el XVIII (Jean-Baptiste Dubos), que matisa funcionalment les seues aspiracions. Puntualment, tinguem molt en compte, en aquest context, que entre el *prodesse*, el *delectare* i el *movere* es van anar obrint pas, a més, el *deprehendere* i el *laxare animum*. Doncs bé, en poques paraules, l'itinerari artístic d'Antoni Miró sempre s'ha consolidat recorrent gradualment al desenvolupament (a) de les funcions del *prodesse* (la utilitat informativa i l'aprofitament educatiu); (b) del *movere* (tot apel·lant a la commoció i a l'impacte afectiu); i (c) del *deprehendere animum* (aguditzant la sorpresa escenogràfica). Mentre que, al contrari, podem asseverar que s'ha distanciat habitualment, més aviat, (a1) del suggestiu *delectare* i/o (b1) de l'eficaç i pertinent *laxare animum*, entès i obert a la generalitzada distracció i al temptador oci estètic, cada vegada més incisius i sol·licitats, de fet, en les societats contemporànies.

Més d'una vegada, en aquesta línia de qüestions, han sigut subratllats, per diversos comentaristes, el seu ascetisme pictòric i les seues prioritats referencials, comminatòries i comunicatives. I així continuen –també en aquesta sèrie “MANI-FESTA”, que comentem– actives, constructivament i funcionalment, aquestes estratègies i procediments, que volen reflectir de forma oberta el pols circumdant de les nostres complexes existències, justament en aquests contextos crítics, difícils i compromesos en els quals afloren desafeccions i adoctrinaments, dissidències i desnonaments, impunitats i apaties, cinismes i fustigacions, deslegitimacions i misèries –això sí–, entre reivindicacions i noves exigències socials de major impacte, ressonància i participació ciutadana.

D'aquests horitzons vitals afloren precisament nous panorames artístics i es deriven eixes mirades tenses, irades i dolorides que sovint recorren els llenços més recents d'Antoni Miró, com a símbols i metàfores d'unes circumstàncies i d'unes situacions límit, pràcticament globalitzades, per tot arreu, en l'actualitat. *Imago animi vultus*, apuntaven i deien expressivament els nostres avantpassats. Sens dubte, “el rostre humà, en determinades conjuntures, pot transformar-se en el millor espill de l'ànima”.

Romà de la Calle
*President de la Reial Acadèmia de Belles
Arts de Sant Carles, València*

GOVERNO LADRO 2012. Roma (Acrílic s/ llenç, 114x162)

Antoni Miró, art, llibertat i compromís

Si bé és un fet que l'art s'ha manifestat al llarg de la Història com la lluita disciplinada o anàrquica de la llibertat de creació contra tot tipus de dogma, tradició o tutela oposada a la voluntat transformadora del coneixement, també és cert que en determinats moments han estat molts els que han sucumbit a la pressió del poder i a les seues temptacions de tal forma que els camins de la història també han acabat empedrats de multitud de servituds i submissions. Cultura i Poder no han encaixat mai bé com tampoc ha quadrat canvi i immutabilitat per molts discursos que ens facin sobre el retòric diàleg entre la tradició i la modernitat. Per obviar i frenar aquest ímpetu ha estat necessari, en determinats moments, engendrar una tropa d'impostors que banalitzant la cultura i el seu potencial transformador propiciaren la falsa sensació d'un Poder ben acompañyat i que el pensament i el coneixement vivien a gust girant autosatisfets dintre els engranatges de l'"establishment". Alguns fidels a les inquietuds artístiques i intel·lectuals es resistiren i no els ho posaren fàcil.

El País Valencià pot ser siga un dels millors exemples contemporanis de manipulació del fet cultural i artístic mitjançant una vasta operació d'integració en la "oficialitat" d'un bon nombre de creadors i aquells i aquelles que no han acceptat aquest fet no han tingut més remei que anar-se'n cap a altres terres o bé recloïr-se'n en un llarg exili interior. Quan surt aquesta qüestió, dues grans persones em venen sempre al cap i els dos tenen en comú el seu origen d'alcoians: l'Ovidi que va tenir que marxar a Catalunya per poder fer i viure la música i el teatre i Antoni Miró, que refugiat en el seu mas-museu de les terres altes de l'Alcoià ha estat pintant, dibuixant, esculpint, gravant ... sense aturar-se mai. Podríem posar-ne més d'exemples, Raimon i Joan Fuster; Estellés i Genovès, Boix i Isabel Clara Simó ... o d'altres que anaren i tornaren vivint el doble exili experimentant les dues sensacions. La misèria acumulada per quatre dècades de dictadura junt a la timidesa i manca de radicalitat democràtica de les propostes transformadores posteriors estan en l'origen de la paupèrrima vida política i cultural causa i efecte del maltracte cap als creadors i intel·lectuals insubornables.

No soc un especialista en art i per tant no visc l'extensa obra d'Antoni Miró des del punt de vista de l'expert que mira els quadres o les escultures com a matèria d'estudi o d'anàlisi estètic. Tanmateix, davant una obra, mantinc sempre un dels principis essencials que ha acompañat l'art des dels seus orígens: la capacitat d'emocionar i la funció social de potencial generadora de coneixement que comporta tota creació artística; la seua condició de testimoni de la història i el seu caràcter transformador derivat de la innata capacitat per a representar la

ESTUDIANTS A VALÈNCIA 2012. (Acrílic s/ llenç, 114x162)

realitat, de forma figurativa o conceptual, amb grans formats o petites peces, tant se val, si s'és capaç d'introduir en el subjecte la curiositat crítica suggerint propostes creatives que sense renunciar a les formes, la bellesa i l'harmonia estètica conviden a la reflexió, llavor de totes les rebeldies, perquè incitar a observar és pensar i pensar és despertar la “fera ferotge” ovidiana per assumir el xoc inconformista contra el “laisser fair, laisser passer” que proclama el Poder i els seus integrats en el magma de la impostura.

La pintura d'Antoni Miró és poesia quan acompaña les estrofes de Martí i Pol; és dansa quan representa els sinuosos moviments de la Picó o la força i sentiments dels torsos dels bronzes d'un Gades; és la senzillesa de la vida recorreguda per les seues bicicletes; és el suggestiu erotisme dels cossos nus; és la música amb els seus autors: Ovidi, Raimon, Llach, Ventura, M^a del Mar... ; és la natura de la que venim tan maltractada enfrontant les branques pintades de tots els colors amb les excavadores sobre el fons blau de la nostra Mediterrània; és els drets i llibertats perduts en els successius “25s d'abril” i “Felips Vès” representats sobre ferros, fustes o papers, és la denúncia de totes les guerres amb negres siluetes de soldats de cascós i baioneta; és la pobresa ajupida als carrers de les nostres ciutats que ningú vol veure malgrat que formen part d'un paisatge lacerant que altres pinten asèptic o neutral; o és la “solució final” per als més desgraciats de la marginació en el país de la opulència amb sèries com la dels últims sopars. És la pintura en totes les seues formes polièdriques, com la realitat mateix.

A través de l'obra d'Antoni Miró també he trobat la manera emocionant, visual i suggestiva de recórrer la història de l'art i els seus creadors universals, des dels anònims clàssics hel·lènics fins Picasso amb una mimesis renaixentista de segell propi, acompañada de les series dels museus d'arreu del món pintats des de dintre i des de fora però amb els seus públics i arquitectures fusionades amb els continguts.

I de forma permanent, sempre, l'obra fa un cluc als homes i dones que han materialitzat la cultura d'un país entès a la forma “ausiàs-marchiana” és a dir, aquella de quan la nostra llengua no coneixia les fronteres borbòniques ni els símbols estaven dividits per franges. Art i realitat en totes les seus formes, formats i sentiments; emoció i compromís amb el seu poble; llibertat de qui la creu i la practica ... tot això és el que trobe cada vegada que tinc l'oportunitat de contemplar l'obra d'Antoni Miró.

Joan Llinares
Jurista i Gestor Cultural

PRIMAVERA VALENCIANA 2012. València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

M a n i - F e s t a i P e r s o n a t g e s s / t

(accions en la pintura d'Antoni Miró)

“O tots o ningú. O tot o res. Un de sol no pot salvar-se.
O els fusells o les cadenes. O tots o ningú. O tot o res.“

Bertolt Brecht (*L'esclau*)

El món resta encès. Vivim un instant carregat d'urgències que gambegen, tothora, per la vora del temps. Tot resta, sembla, sota control, però tot flueix perdent l'esma, i les fronteres ja no són mai més els mateixos obstacles d'altre curs veí del nostre. I les fogueres, ara sí, llancen el fum, com el pànic indissimulat dels més valents adoba les flames fora de control. Sí, el món resta encès. I ho sabem. Ho veiem cada dia, només llevar-nos de matí, quan la son encara clou els ulls farts de tenebra lasciva i de mandra. I a vegades no ens ho volem creure, però és que sí. La cosa no pinta massa bé, o pinta ben malament, segons s'hi mire. I del silenci no en traurem gaires coses, com no s'hi cull de l'arbre ja fora de temporada.

I diuen, aquells qui les notícies, que els hi caurà, al damunt, tot el pes de la llei, perquè així ho han demanat els qui manen. Els de sempre. Siga quan siga. La nissaga mai no s'amaga de dir-ho, perquè el dit cesari dictarà sentència quan estime convenient. Qüestió de metall i de franca gosadia. Qüestió de legitimitat, diuen. Les eines per a aconseguir l'èxit a les operacions, senzillament, seran les apropiades en casos semblants: gasos lacrimògens, pilotes de goma, maces folrades de cuir, tancs amb canons d'aigua i pintura per a la delació dels aventurats...exclosos, marginats, o potser, enfurits. Tots són, però, ells. Homes i dones que ocupen el carrer o les avingudes, com inunden la vida les imatges que s'afarten d'expressions doloroses que arreu viatgen, tan ràpid, per les constants inversemblants d'una història que cal contar. De matí, o bé de nit, però val a fer l'esforç inequívoc de la solidaritat necessària que estimbe la por per l'abisme de la misèria. Les ones de la ràdio i les cançons que alenen al rerefons de les coloraines de la televisió, podran ferir de mort les garanties en el fet d'humanitat, mai però seran suficient verí per a conquistar la veritat que rau al si de l'existència. Això és una altra cosa de consum, segurament, domèstic. Entre col·legues que trepitgen, cada dia, el solar de la vida.

I què significa canviar el món? Potser massa coses, i potser molt poc. Una qüestió d'esperança per a gaudir-ne del futur? A vegades, s'ho pensem com una necessitat d'immersió dintre dels codis de la recerca individual, segurament per a no badar. Altres, però, ens reafirmem amb la grandesa de les idees que, emergides de la provocació quotidiana sense massa retòriques venials, ens adoben l'ànim per a fer front a la violència que viu, tan ensinistrada, als

PROHIBIT PENSAR 2012. València (Acrílic s/ llenç, 116x116)

comportaments socials, i tan acordats en talls de raó equívoca i perillosa. Ara bé: “el deure és un déu que no consent ateus”, com diria Víctor Hugo. Perquè el que cal fer, allò que indefugiblement ja forma part del quadern de notes, no pot ajornar-s’hi massa dies. I tot resta, ja, compromís. Acció enterca. Si més no, civisme. Un batec, tan possible com cordial, que ultrapassa les esferes del cafè diari, amb les engrunes primitives de la responsabilitat.

La revolta, la necessitat d’un clamor que s’enlaira, els rius de foc en tirabuixons de la consància, la fressa a cada cantó de la ciutat, l’oblit circumstancial de la por, la seguretat de no trobar resposta justa a tanta inseguretat, els salms constants del cor de la tragèdia col·lectiva...”l’única força que ens afavoreix és la nostra força”, ens confia, sense retrets, Hug Betti. I ho podem ben assegurar. La força que ens empeny, nascuda d’un cel invisible, és l’argument fonamental del combat. Ara sí, la realitat s’ajup a la vora d’un foc creixent que acaba conformant la carn principal dels dies de tasca dura. A cada cop un tomb, però el saltamartí mai no resta al terra tot el temps: vençut, abatut o derrotat...

Doncs val aaprofitar les lliçons de la història. A vegades amarga l’arrel, que viu sense sol i sota terra, però l’esqueix resulta dolç si l’acarona l’aire i el banya la rosada. Tots els dies s’hi fan cançons, cada dia brollen milions de paraules de química confusa, però el resultat resta evident, i l’espectacle rutlla fàcilment: els límits per aaprofitar les possibilitats de fer guanys abundants no ens resten marcats. Només cal, però, la màgia de la voluntat. L’esperó de l’audàcia per a aixecar els pals de les banderes que ens pertanyen. Les que ens visiten en somnis victoriosos. Com un continu, on el llevat ja no és la fantasia, altrament la realitat que burxa les esquenes dels menestrals que massa temps han gaudit de l’ombra obaga de l’arbre sense cap fulla. Són els dimonis de la nit que ens visiten per a franquejar el destí, i fer rendible la sort que ens persegueix, ara i des de sempre. La pensàvem, però, molt llunyana: “Ai d’aqueells que lluiten tota la vida! Aquests són els imprescindibles”, manifesta Bertolt Brecht, tot guaitant, des d’un angle, certament imprecís, la màquina que incorpora damunt la voluntat de l’home el rigor ètic del seu treball constant. Sense defalliments. Encara els entrebancs. I decidit a solcar els camins de la victòria, coste el que coste.

Com ara l’artista Antoni Miró que, amb una voluntat clara posa la seuva acció, tant personal com creativa, al servei d’allò que creu just, i digne, per tant, d’ésser defensat, donant forma al compromís que significa l’obra d’art. Compromís, amb la subtil sensibilitat que caracteritza el seu llenguatge pictòric, i amb la llibertat que marca la fita del discurs poètic subjacent. No es tracta, però, d’un discurs narcisista, on el signe poètic transita les contrades d’una inspiració sotmesa al reclam de la pròpia envergadura, altrament es tracta d’una paradoxal manifestació de la presència de la voluntat col·lectiva al bell mig de l’obra que agita els dimonis de la necessitat comunicativa. Per tant s’arbora, ara i ací, a **Mani-Festa** un compromís amb la gent i amb el temps. Un present que reviu, amb enorme bellesa, però amb eficàcia constant, totes les ferides que la vida atorga els qui no s’agenollen davant el clamor que supura la injustícia.

I els carrers s’emplen de metàfores, perquè la lectura excèntrica de les pancartes propicia la retòrica sense admiracions, i allí resta present l’home, el poeta, el pintor, per a fer front a la magnitud del combat que s’hi lliura damunt l’asfalt, però al si del desgast i de la fel que raja sense continència possible. Allà resta a la recerca de la imatge, a la captura del fil prim que conduïsca vers el coratge quan s’alça la mà contra el vent...”Si afegeixes un poc a allò poc i ho fas, així, amb freqüència, aviat arribarà a ésser molt”, insinua Hesíode, i executa Antoni Miró, des del claustre amatent de la seua estança; lloc per a la química dels pinzell en la causa dels més dèbils i, potser, malcorats. Restaurador de la consciència, des de les posicions de l'avanguarda, cadascuna de les accions singulars de la pintura, manifesten el trànsit cap a l'acord generós del combat, on les idees descansen, però no s'afebleixen com el càrem ho fa després d'un dia de pluja. “...el temps, en la seua acció, destrueix i enderroca tota potència”, afirma Plutarc, i se'n fan guanys evidents quan l'esperança allibera la força dels oprimits, tots alhora, potser. Antoni Miró, mostra un art immensament generós, perquè va molt més enllà de les marques contributives de la pintura, i evidencia a les imatges alguna cosa més que harmonia i bellesa, també genera, per convicció i talent, les emocions, i les sensacions, que s'hi viuen al si de cadascuna de les seues propostes. Una hermenèutica que regula el capital de la informació que genera la versemblança de la contemplació. Un assaig minuciós que arrodoneix el volum imprescindible per a romandre informats dins la vida de cada dia. Una crònica oberta que satisfà la necessitat de seguir les ones del solidari compromís amb la realitat que s'hi juga al carrer, on s'hi troben els éssers humans. Perquè “Un poble viu, per danyat que s'hi trobe, cull de l'adversitat medul·la i forces”, resumeix Ibsen. I efectivament, Antoni Miró rep l'encàrrec interior de transmetre un món quotidià, desajustat per la incúria dels poderosos, però afermat en la grandesa i la voluntat del coratge existencial dels combatents.

I les geografies de la dissort són massa obertes, i amb dificultat reconeixem els erms on s'hi substancia la revolta, encara que la contemplació de l'obra de l'artista Antoni Miró ens aproxima l'evidència d'una densitat ferotge, per abundant i mesquina. Les veus de ferro ja no juguen la proesa del fer i desfer sense obstacles, ara sí contribueixen a l'espiral de la violència que no resisteix un dia més de dolor i vòmit. La potència de l'autoritat s'agermana pertot arreu, i els sintagmes del dolor mai no fineixen la iniqüitat, A cada colp, un sarcasme, si ens mirem qui paga els comptes. Al bleix de la mirada dels gendarmes de la por, s'hi fa sang collada de desgràcia i de misèria. La bogeria tova dels benestants són l'adob que germina les sendes del mal. Un colp més i la sort s'esmuny per sota de la porta, com l'aire fred quan s'escampa pels racons calents de la història...”i la desgràcia acaba per minvar. El vent no bufa sempre des del mateix quadrant ni amb la mateixa força”, presumeix Eurípides que haurà de passar, segur. I ho creiem, perquè també ho pensem. Com garanteix Antoni Miró, perquè la seua obra d'art apareix com una entitat restauradora de l'essència de la creativitat quan executa les imatges, tan poderoses, amb la voluntat d'alçar camins entre els individus i la pròpia societat. Una pin-

SAFIA A MUQDISHO 2012. Somàlia (Acrílic s/ llenç, 162x114)

SALVEM SAKINEH 2012. Iran (Acrílic s/ llenç, 116x116)

tura, la de l'artista Antoni Miró, que valora la profunditat del missatge, i irradia tota la càrrega simbòlica que l'ocasió demana. Quan els mass media es mostren tan reticents a la crítica dels nous valors de l'economia, que tot ho aclaparen i confonen, el tractament ampli de la realitat, des dels cànons de la bellesa pictòrica, salmodien la veritat que viu dins els quatre cantons d'un món que regalima blasmes i fosca podridura. “No t'inclines davant l'adversitat: ans al contrari fes-li front audaçment, tant com t'ho permeta la teua sort”, aconsella Virgili. I d'un savi a l'altre, perquè Antoni Miró, que amb els pigments transforma la realitat per a apropar-la en benefici de les paraules que no cal pronunciar, engega la potència del motors que hauran de bastir la tragicomèdia de l'agitació, que s'hi resol física als destins de les consignes que han volat pel sostre obert de les runes de la vida. Són moltes les imatges que no renuncien a posar el matís de la veritat, de la realitat que s'hi accredita després d'un cop de guardià, amb porra i visera.

Però si “la justícia és la veritat en acció”, categoritza J. Joubert, Antoni Miró multiplica les seues accions, com diversos són els ordres d'atenció que marca l'evidència creativa d'aquesta mostra d'art intens que significa **Mani-Festa**. Els lligams expressius de la seu comunicació són el resultat de la complicitat que s'hi resol al vers interior de cadascuna de les imatges que se'ns presenten. Les empremtes individuals de l'enginy creatiu viatgen cap a l'essència col·lectiva, propiciant des de la seu calidesa les preguntes que cal respondre amb la fidelitat de l'exigència necessària. Es tracta, per si no ens havíem adonat, de la vida. I res més que la vida. Malbaratar segons d'emotivitat potser siga un fracàs imperdonable, o la feblesa que ens corprèn l'entusiasme de seguir la senda de l'exigència, o de la lluita. A pesar de tot. A pesar de tots. Com un sol home, i amb un nord comú, perquè “l'home lliure és aquell qui no tem anar fins al final del seu pensament”, consent Léon Blum.

Mani-Festa exhibeix, a quasi totes les propostes, una mirada força inquietant. I ho és d'inquietant perquè registra, a amanera de panòptic, una realitat, on la vulnerabilitat dels concurrents, transmet la insidie de la societat que marceix la tija de l'esperança. Una societat on els comediants sotgen la brama del clamor compulsiu. I els desnonats són el darrer veredicte de la causa dels diners, malaguanyada instància del capital injust que s'afarta de cadàvers, cada dia, a cada instant que passa. I Antoni Miró amb els lluentons del circ i de les corbates de seda se'n fa un jaç de llaçar pintura, des de la nit i vers el dia. Sense ànim de perdre la paciència, però amb la fermesa de l'acer glaçat de la foscuria. I de rerefons una música que mai no atipa els sentits, tampoc els sentiments, que són de noblesa ben contrastada pels anys de labor callada. “La societat no són els homes sinó la unió dels homes...”, comenta en veu, quasi inaudible, Montesquieu. I Antoni Miró, que s'ho sap ben bé, no dificulta la restauració de l'evidència al si de la seu magnífica obra. Un mural, potser còsmic, és el relat d'un temps verament universal. De nord a sud, i de llevant a ponent, la terra és una mateixa cosa: la pulsió plena per a aconseguir el cel de la victòria, o els racons de la intimitat, que tothora

ens guareixen del fred intens de la intempèrie, o de la violència gratuïta. Els salvatges, els hipòcrites, els del barret amerat de mosques insuportables, els del cigar insultant amb anells de ric panxacontent, cerquen hostatjar-se a les portes d'una nova clandestinitat: el menyspreu dels qui combreguen, encara que l'horror, què és pare de la cruetat, estimula els apetits dels perdedors. I això, segur, sempre serà un perill immens, car, com diria, ara, Balzac “no hi ha cosa pitjor que un home anul·lat.”

I amb aquesta crònica de la realitat, amb aquest continu permanent d'estratègies per a capir el món que ens envolta i, potser, aclapara, Antoni Miró dona veu als qui no la posseeixen. Inicia el pintor un camí plural que s'arriba des dels confins de les cartes de navegació de l'existència. I s'esdevé en illa la veritat: “un a un, tots som mortals, junts som eterns”, verifica Apuleu. Perquè les idees, compartides, i vessades al gibrell de l'acció potent, pasten un discurs fora de neguitoses posicions. Seran, serem, dins la consciència dels convocats, i la llum a les pintures d'Antoni Miró verifica la causa de la llibertat. Per a dir, i per a fer, de la vida una causa, i de la fidelitat als principis, una lògica, que retorça el braç que col-loca les cadenes.

Veritablement, l'art ens canvia la manera de mirar-se el món, i també les coses. Els paradigmes que fins ara ens han servit els homes, poden restar a una altra banda de les nostres necessitats, o desitjos. Per tant, la contemplació, la lectura i posterior aprenentatge que arribem a fer d'una proposta artística, com ara la que ens ofereix Antoni Miró a la seua mostra **Mani-Festa**, ens dirigeix cap als comportaments socials que cal afermar sense claudicacions. La terra, a sota dels peus d'un gegant, quan s'hi torna aiguamoll, possibilita la reliscada de l'infame. Per contra, en el risc de l'acció perillosa hi ha l'esperança. Potser només un moment de delit per a regraciart, de dolç, tant de coratge avinagrat. Però les banderes acaren un cel renovat, transformat pel daurat univers d'un dia de glòria. I el gegant, que ja no camina amb facilitat, enfonsa els genolls dins les aigües tèrboles de la seu misèria inefable. I Antoni Miró, amb la línia segura del seu vers exquisit, però útil, amerat de color, o de boira espessa, reviu l'instant que, potser, ha esdevingut en símbol, i també en clamor de victòria. Tot argumentant que l'art, que la pintura d'Antoni Miró, és una representació, i sempre ho serà, el temps viscut ens aporta, fins i tot, les aromes del succès. Una flaire que intervé altres sentits per a retre altres sentiments. Un tot harmònic que presenta la realitat d'altre temps en constant de vida, on la litúrgia significa, il·lustra i incorpora discurs potent al teixit del nostre coneixement. La pintura esdevé coneixement, i causa que substancia la freqüència en la necessitat d'ésser present.

I la crònica d'Antoni Miró, com ara quasi tots els estudis que delimiten les estratègies en la defensa dels pobles, assegura, perquè així ho podem capir, que els homes s'organitzen molt bé per al dolor, inclús per a combatre el dolor, davant la realitat hedonista de l'assumpció del plaer. Potser siga una virtut, potser siga un daltabaix per la commoció que significa negar la realitat, també, del gaudi. Però el mercat no deixa enregistrar les penyores de la satisfacció, car dintre de la carn sempre hi ha l'esquelet. I la força resulta quimera si no s'atura la màquina

FREE SCOTLAND 2012. Escòcia (Acrílic s/ llenç, 114x162)

MANI-PALESTINA 2013. Jerusalem (Acrílic s/ llenç, 81x116)

d'enderrocar la volença elemental de la terra. Un home, els homes, nodreixen de còdols les façanes de la història, les tàpies dels cementiris, les places i els carrers: “tan sols la violència ajuda on regna la violència...”, canta Bertolt Brecht.

Darrerament, en la proposta que hui ens convoca a la pintura de l'artista Antoni Miró, hi ha homes i dones que són, ja, personatges d'una història reconeguda. Éssers humans on la passió de viure ha inspirat cants, també milers de paraules. Compromís constant a l'alba dels dies primers; satisfacció del deure acomplert. Persones que són testimoni i no s'ho pensen, perquè la vida, en bona mesura, els ha convocat per fer rendible la veu plural, la veu de la revolta. I l'espill de les carències afecta les hores de vida regalada, però la sang fulgeix, i inunda tot d'esperons, travessant les escletxes de les persianes de mitja canya. Així de domèstics. Així de grans: “ai de tu si tens por”, sentencia Nietzsche. I la nòmina dels reconeixements que allibera Antoni Miró expressa tant com il·lustra: poetes, narradors, gramàtics, cantautors, artistes plàstics, polítics, tots units pel mateix compromís, la construcció d'una història comuna on la humanitat ens encomana el deure inexcusable de la llibertat. I dels versos de Salvador Espriu, o d'Alberti, de Fuster o d'Estellés, collim la penyora de l'esperança, però de la lírica rodona, tota de majúscules construïda, de Valls, o de Jordi Valor, guanyem un espai al mar infinit de la vocació de pertinença. Quan canta l'Ovidi, sempre constant a l'univers mironià, les emocions s'arrapen contra els murs invisibles, massa vegades, de la injustícia. Isabel-Clara, tota de misteris, de carícies, d'exigència, viu al balcó florit d'una primavera que mai no ha d'acabar. Ballen Gades i Sol Picó, no importa el nom de l'escenari, perquè la vida els ha ofert la possibilitat de commoure fins les entranyes del temps: s'alliberen formes en la captura del dies de gaudi i de passió. Retrona, a cada passa que fem, a cadascun dels esgards que deixem anar des d'aquest horitzó veí que fitem, el discurs transitat per l'ètica d'una vida plena on mana el combat: Allende, Ché Guevara, Marcos, Puig Antic, Companys, Jara, són, ja, des del llenç d'Antoni Miró, pura vida. La que imaginem dins el traginar de cada dia, a banda hermenèutiques que retorcen la mà de la naturalitat dels comportaments cabals. La vida que capim, quan ens endinsem per la veu reconstruïda a partir de les noves presències que ajuden a viure a tants i tants. Una gran galeria de retrats, la que basteix Antoni Miró des del seu endins, perquè els ha sentit, els ha viscut còmplice, ha fet la transhumància des de la nit pregona del mas Sopalmo, arrecerat sota la llum metàlica de l'estudi feiner. Imatges, totes elles, que no són imatges, doncs el perfum de la voluntat del pintor, i la serena virtut que els陪伴a, alimenta la intimitat que se'ns regala. Coneixem, clar està, la substància clàssica de tots els components de la galeria, però fruïm el vertigen que significa anar més enllà del temps; creuar la frontera de l'existència per a guanyar la carícia d'un capvespre on el sol es lliura fantàstic. Amorosit.

Josep Sou
Doctor en Belles Arts. Universitat Miguel Hernández d'Elx

DONES A PALESTINA-PRIMER 2012. Cisjordània (Acrílic s/ llenç, 116x116)

DONES A PALESTINA-SEGON 2012. Cisjordània (Acrílic s/ llenç, 116x116)

Estudi Mas Sopalmo.

MANI-FESTA

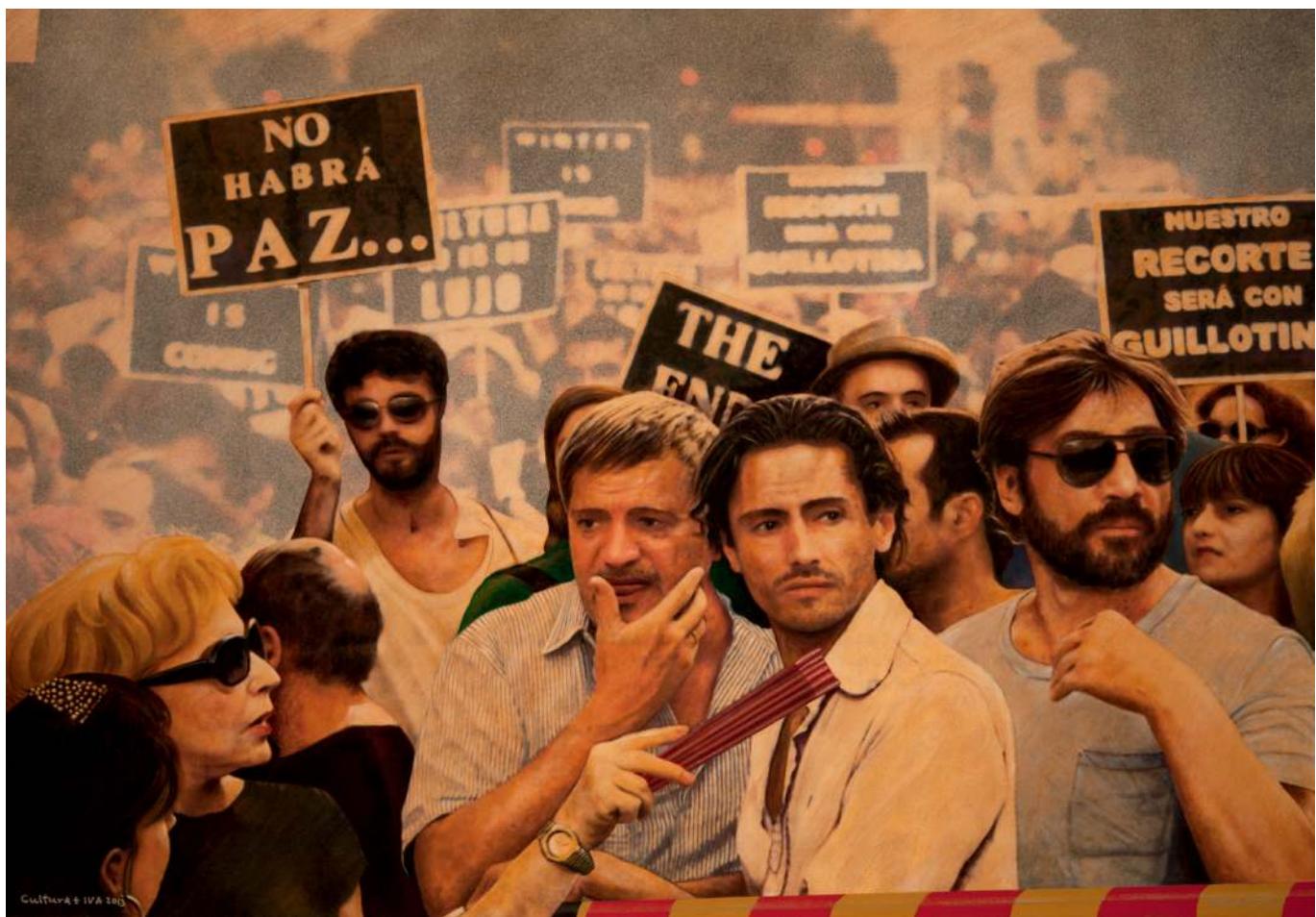
RETALLADES 2013. València (Acrílic s/ llenç, 81x116)

MANS EN ALT 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 81x116)

ASSEMBLEA POPULAR 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 81x116)

CULTURA+IVA 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 65x92)

"PERFORMANCE" ANTI-IVA 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 65X92)

POLICIA A OSCA 2013. Aragó (Acrílic s/ llenç, 81x116)

POLICIA AL CONGRÉS 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 81x116)

POLICIA A VALÈNCIA 2013. (Acrílic s/ llenç, 81x116)

ENEMICS A VALÈNCIA 2013. (Acrílic s/ llenç, 116X81)

VAGA GENERAL 2013. Madrid (Acrylic s/ llenç, 116x116)

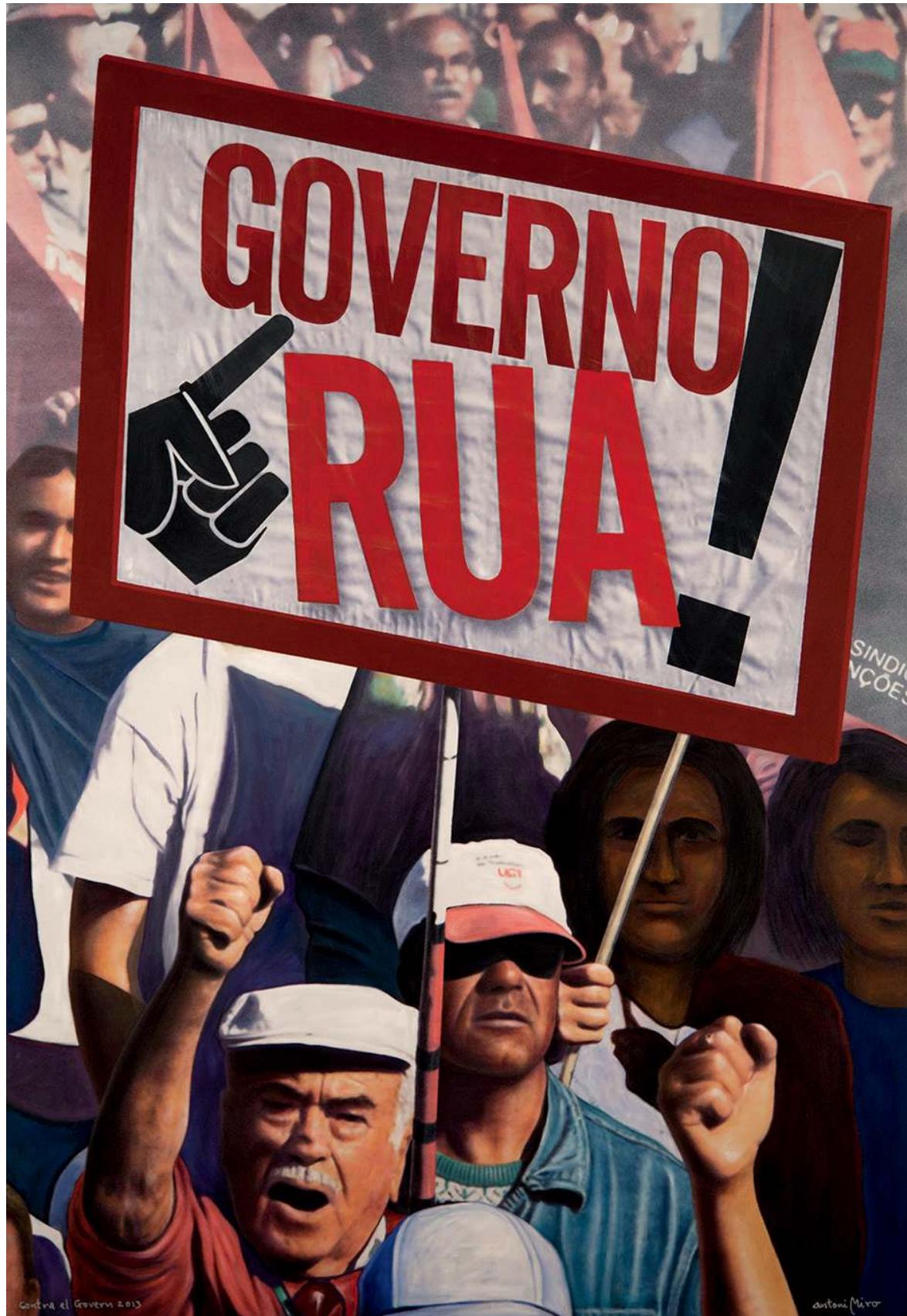
POLICIA A EL CAIRE 2013. Egipte (Acrílic s/ llenç, 81x116)

POLICIA A LISBOA 2013. Portugal (Acrílic s/ llenç, 81x116)

POLICIA A FRANÇA 2013. Firminy (Acrílic s/ llenç, 116x81)

CONTRA EL GOVERN 2013. Lisboa (Acrílic s/ llenç, 116x81)

TURQUIA ES REBEL-LA 2013. Ankara (Acrílic s/ llenç, 81x116)

MANI A ROMA 2013/ Itàlia (Acrílic s/ llenç, 81x116)

A FAVOR DEL SAHARA 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

STOP DESNONAMENTS 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

EL NO DE NICÒSSIA 2013. Xipre (Acrílic s/ llenç, 116x116)

15 M PORTA DEL SOL 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

ATATÜRK A ESTAMBUL 2013. Turquia (Acrílic s/ llenç, 116x116)

PORUTGAL DIU PROU 2013. Lisboa (Acrílic s/ llenç, 116x116)

PROTESTES A BRASIL 2013/ Rio de Janeïro (Acrílic s/ llenç, 114x162)

JOVES PALESTINS 2013/ Yemin, Cisjordania (Acrílic s/ llenç, 114x162)

DONES DE PRESOS 2013/ San Miguel, Xile (Acrílic s/ llenç, 114x162)

CONTRA LA TROIKA 2013/ Lisboa (Acrílic s/ llenç, 114x162)

PRIMAVERA ÀRAB 2013. Alexandria, Egipte (Acrílic s/ llenç, 162x114)

ISLAM CONTRA EUA 2013. Txennai, India (Acrílic s/ llenç, 162x114)

BOMBEROS EN LLUITA 2013. Madrid (Acrílic s/ llenç, 162x114)

INDEPENDÈNCIA 2013. Barcelona (Acrílic s/ llenç, 65x92)

CATALUNYA INDEPENDENT 2013. Barcelona (Acrylic s/ llenç, 114x162)

CATALUNYA DIU PROU 2013. Barcelona (Acrílic s/ llenç, 114x162)

INDEPENDENTISME 2014. Barcelona (Acrílic s/ llenç, Díptic-114x324)

BYE BYE SPAIN 2014. Barcelona (Acrílic s/ llenç, 116x116)

CATALONIA 2014. Barcelona (Acrílic s/ llenç, 116x116)

CONCENTRACIÓ 2014. Barcelona (Acrílic s/ llenç, 114x162)

MESURES D'AUSTERITAT 2014. ROMA (Acrílic s/ llenç, 114X162)
DISTURBIS A ROMA 2014. Itàlia (Acrílic s/ llenç, 114x162)

DRETS PERDUTS 2014. Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

DIMISIÓN 2014. Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

LA CONSELLERIA 2014. València (Acrílic s/ llenç, 116x116)

COLP D'ESTAT 2014. Alacant (Acrílic s/ llenç, 116x116)

CONTRA LES RETALLADES 2014. Barcelona (Acrílic s/ llenç, 114x162)

TIBETÀ 2014. India (Acrílic s/ llenç, 116x116)

POLICIA A MÈXIC 2014. Mèxic DF (Acrílic s/ llenç, 114x162)

LA POLI A RIO JANEIRO 2014. Brasil (Acrílic s/ llenç, 114x162)

UCRAÏNA 2014. Kiev (Acrílic s/ llenç, Díptic-114x324)

CONTRAESPIONATGE 2014. Washington (Acrílic s/ llenç, 114x162)

SENSE LÍMIT 2014. Alacant (Acrílic s/ llenç, 114x162)

POLÍTICS NO 2014. Madrid (Acrílic s/ llenç, 114x162)

LLEI RETRÓGRADA 2014. Madrid (Acrílic s/ llenç, 114x162)

ANTIDISTURBIS 2014. Rabat, El Marroc (Acrílic s/ llenç, 114x162)

NETEJA A KABUL 2014. Afganistan 114x162 (Acrílic s/ llenç, 114x162)

CAMBIARE 2014. Roma (Acrílic s/ llenç, 114x162)

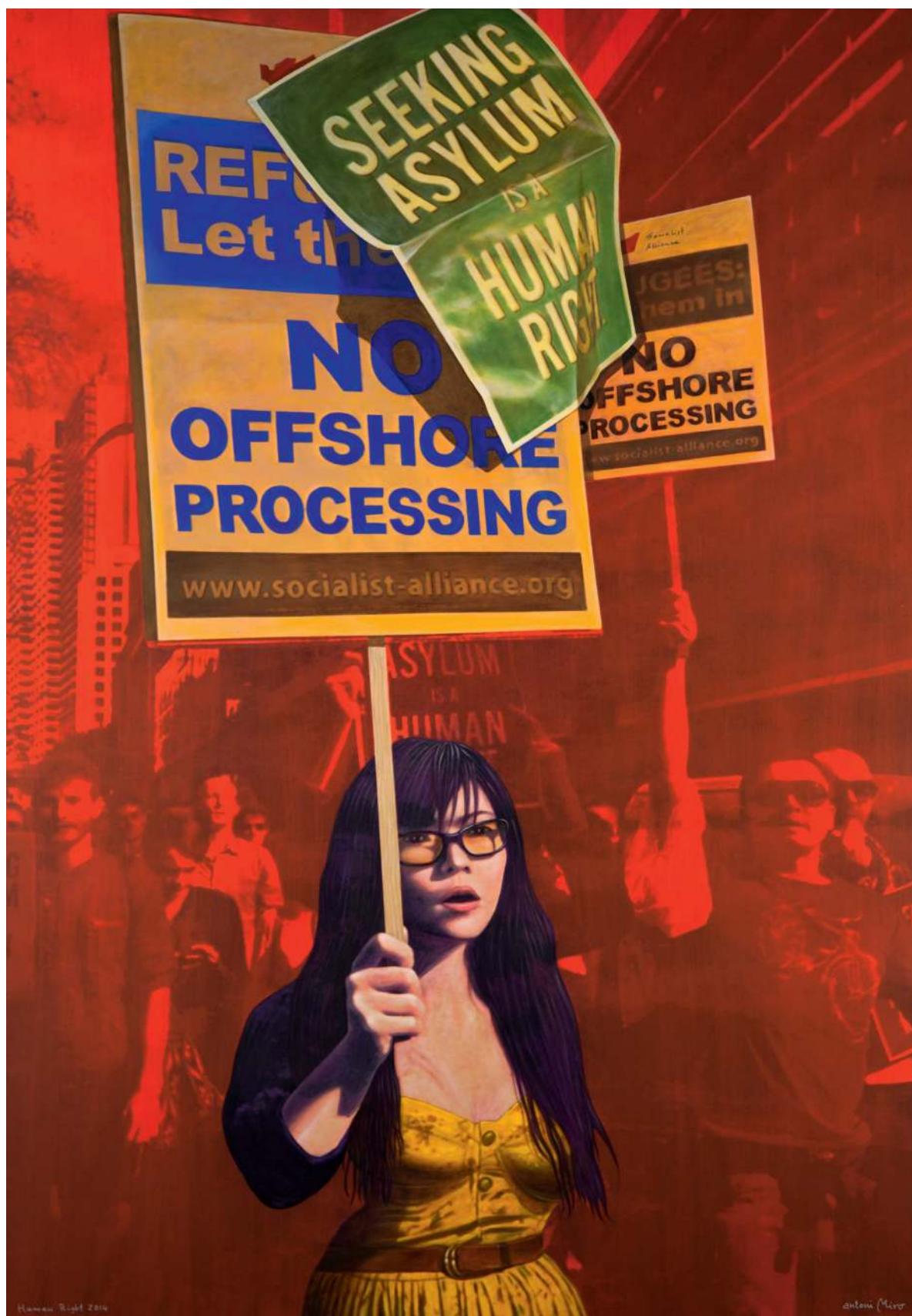
SANITAT I EDUCACIÓ 2014. Alacant (Acrílic s/ llenç, 114x162)

FUSTER DIU 2014. València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

DESNONAMENTS 2014. València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

HUMAN RIGHT 2014. Sidney, Australia (Acrylic s/ llenç, 162x114)

NO MÉS GÜRTEL 2014. València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

NOW UKRAINE 2015. Crimea (Acrílic s/ llenç, 114x162)

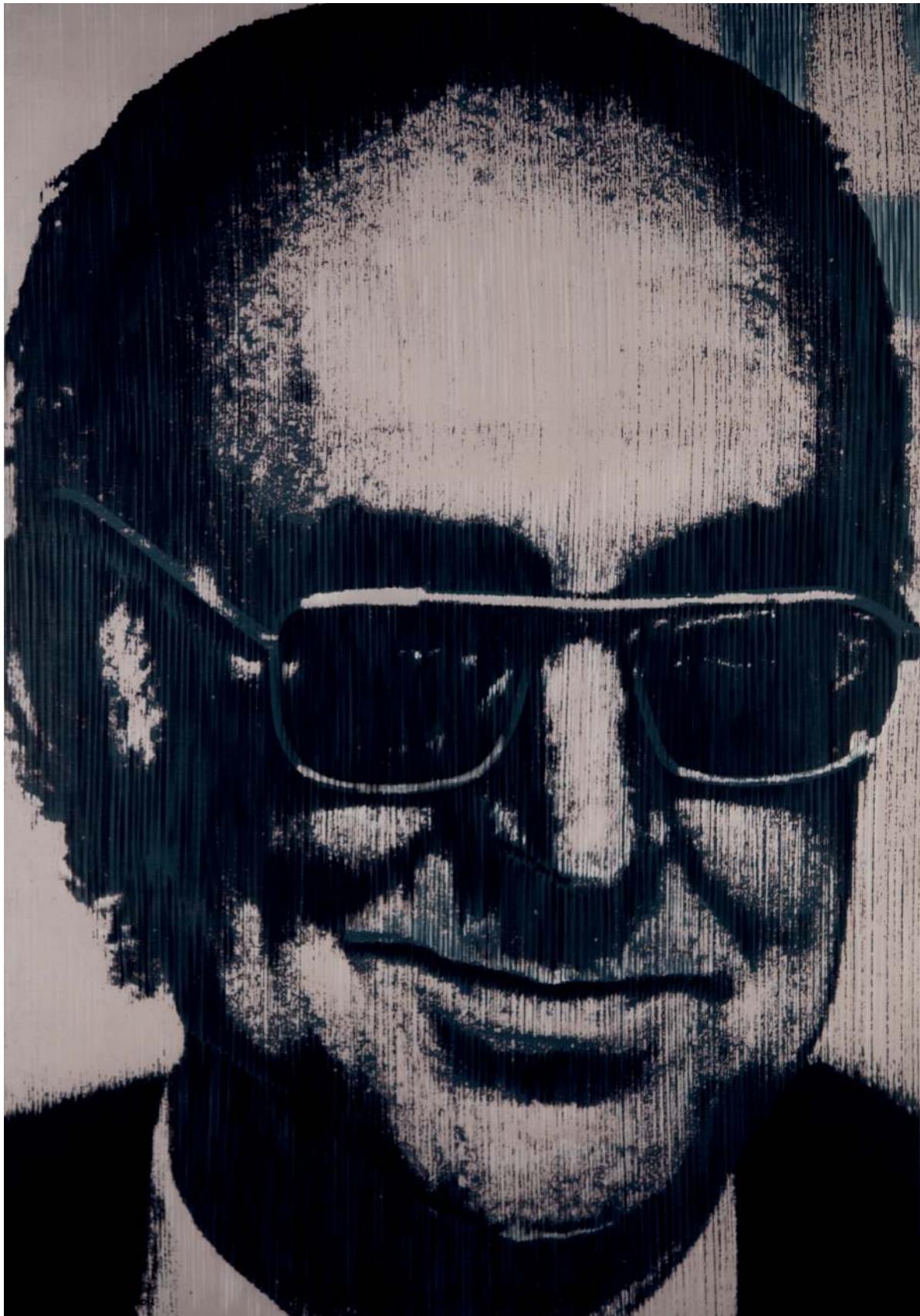

PARLEM VALENCIÀ 2015. València (Acrílic s/ llenç, 116x116)

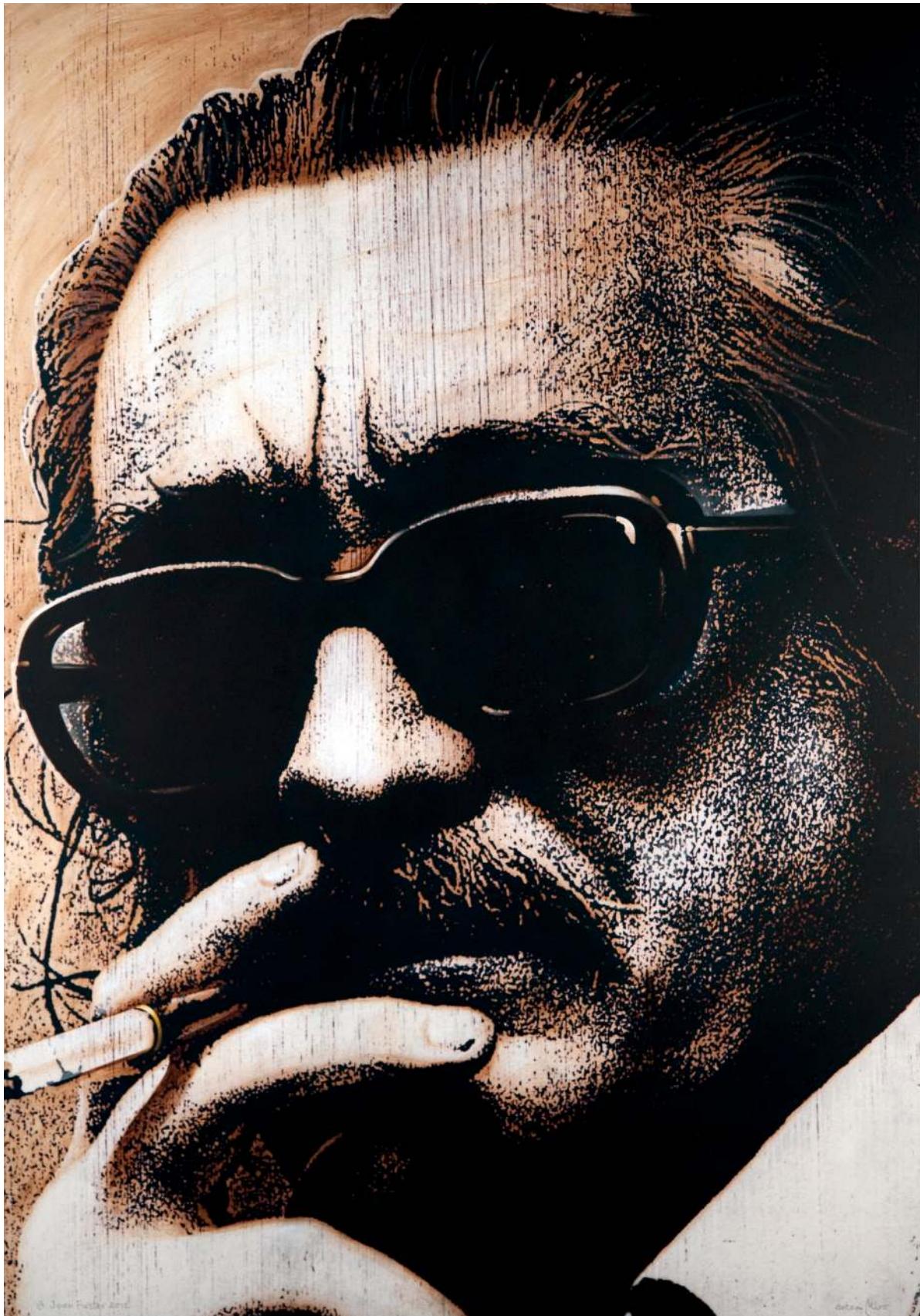

NOIA SENYERA 2014. València (Acrílic s/ llenç, 162x114)

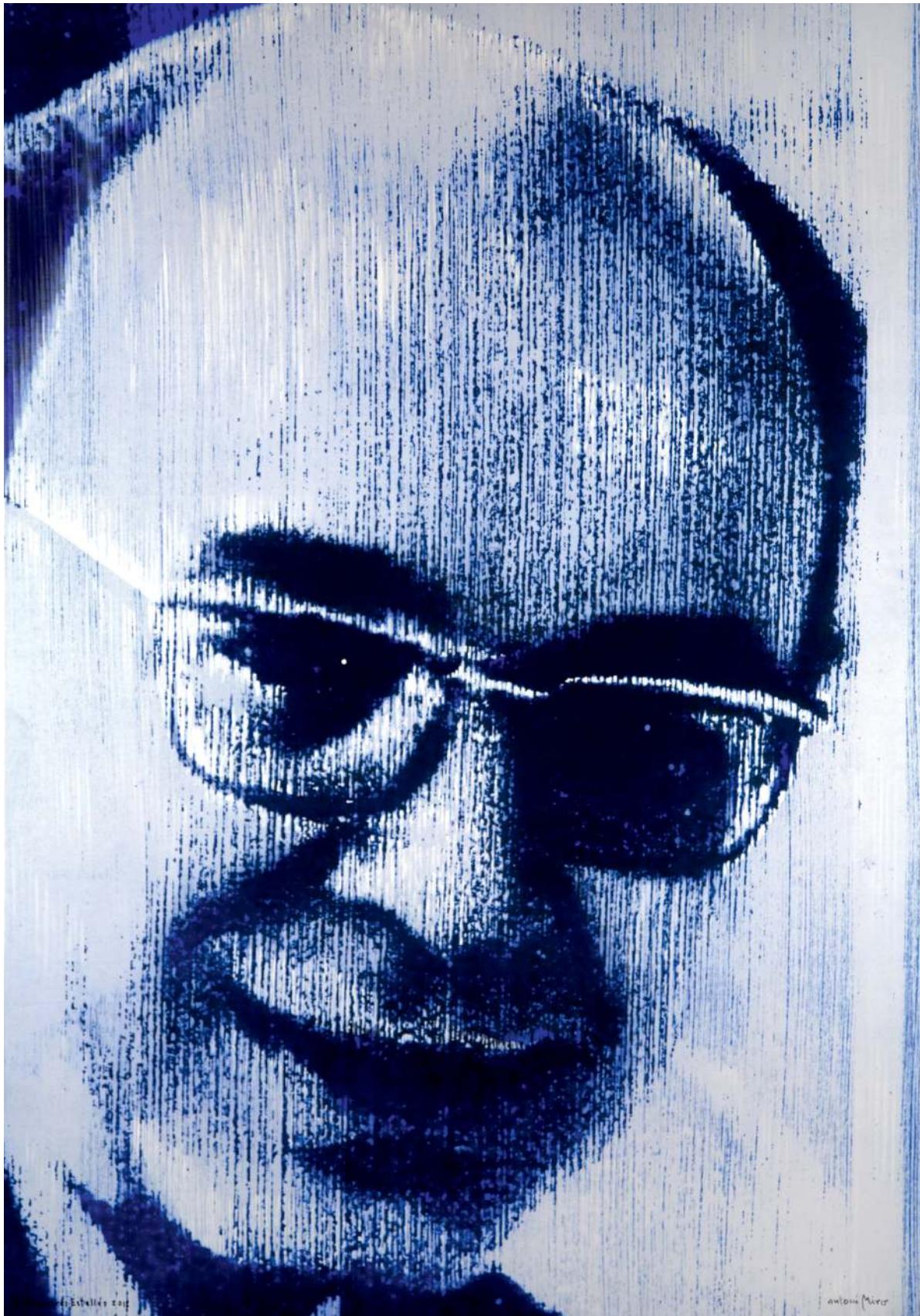
PERSONATGES S/T

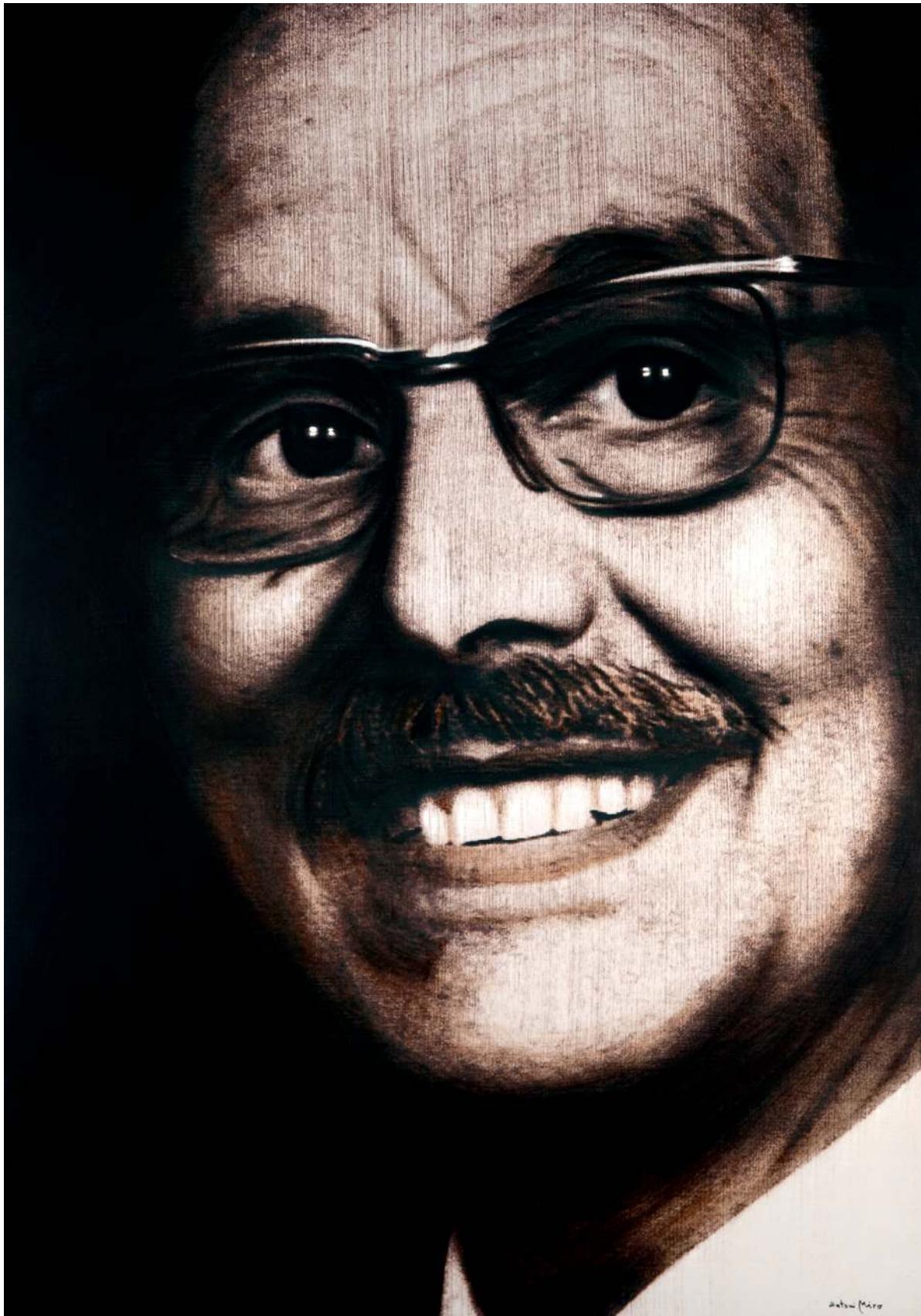
A MANUEL SANCHIS GUARNER 2012. València (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A JOAN FUSTER 2012. Sueca (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

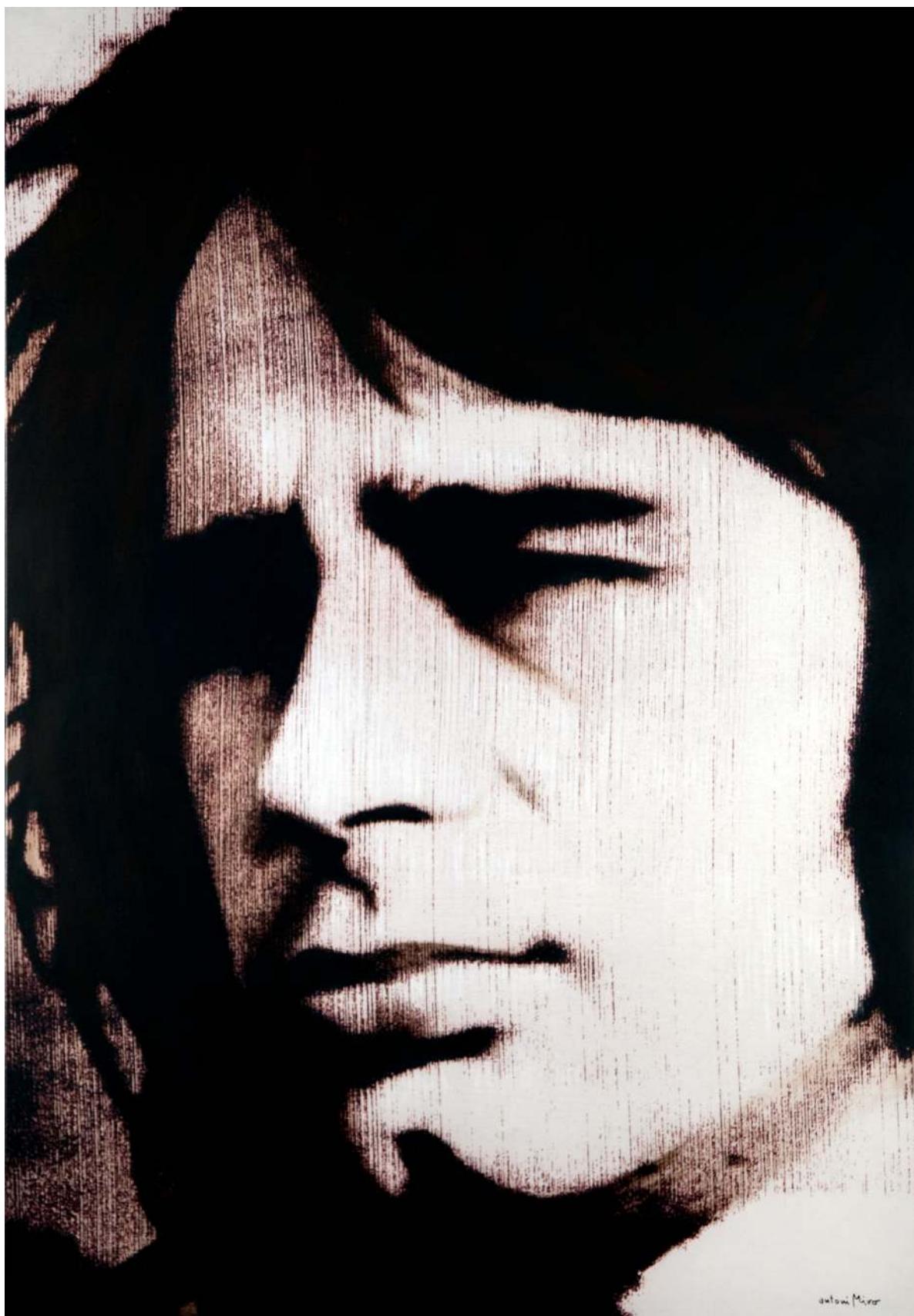
A VICENT ANDRÉS ESTELLÉS 2012. Burjassot (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

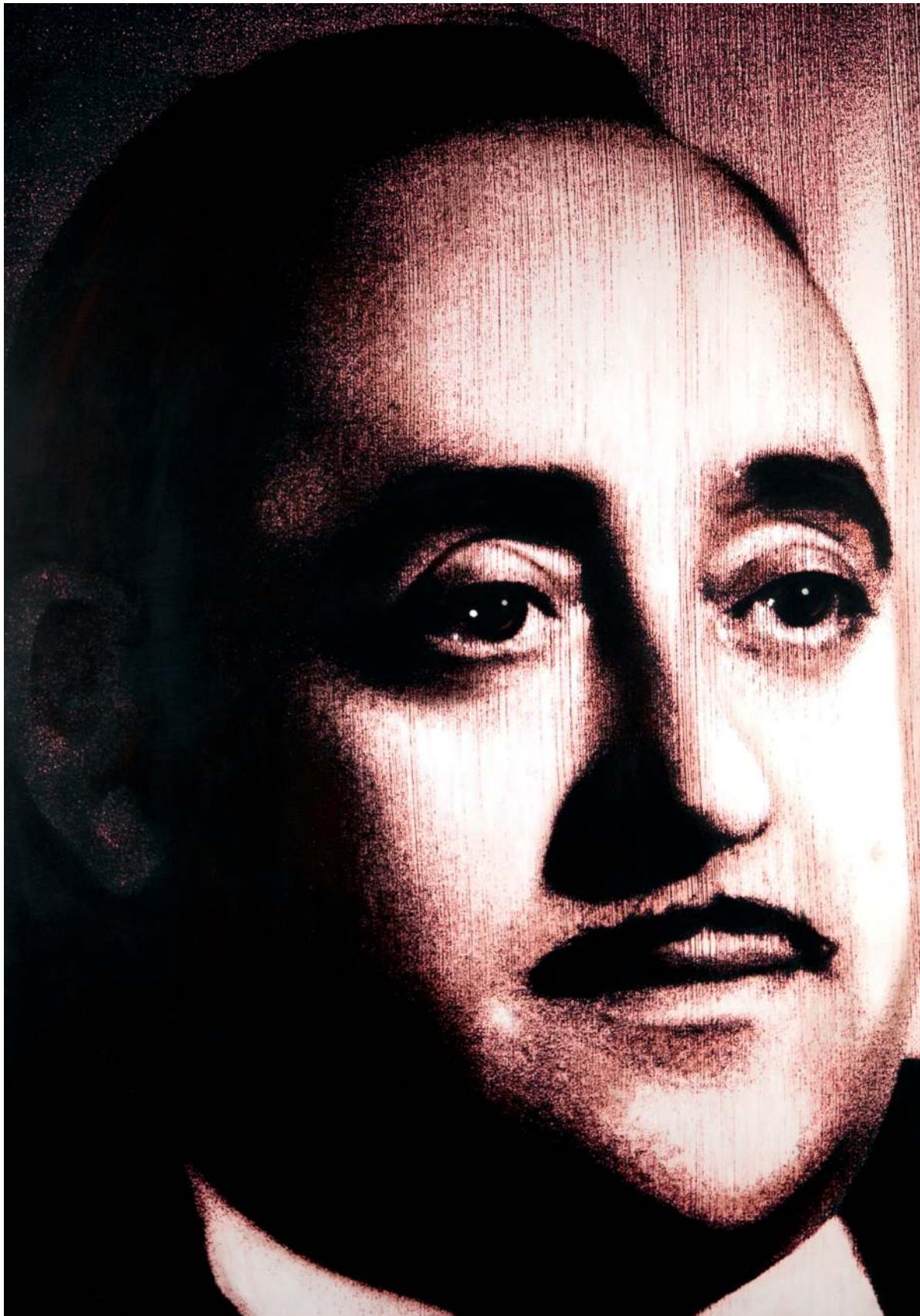
A ENRIC VALOR 2012. Castalla (Acrílic-mixta s/lleó, 162x114)

A ISABEL-CLARA SIMÓ 2012. Alcoi (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A OVIDI MONTLLOR 2012. Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

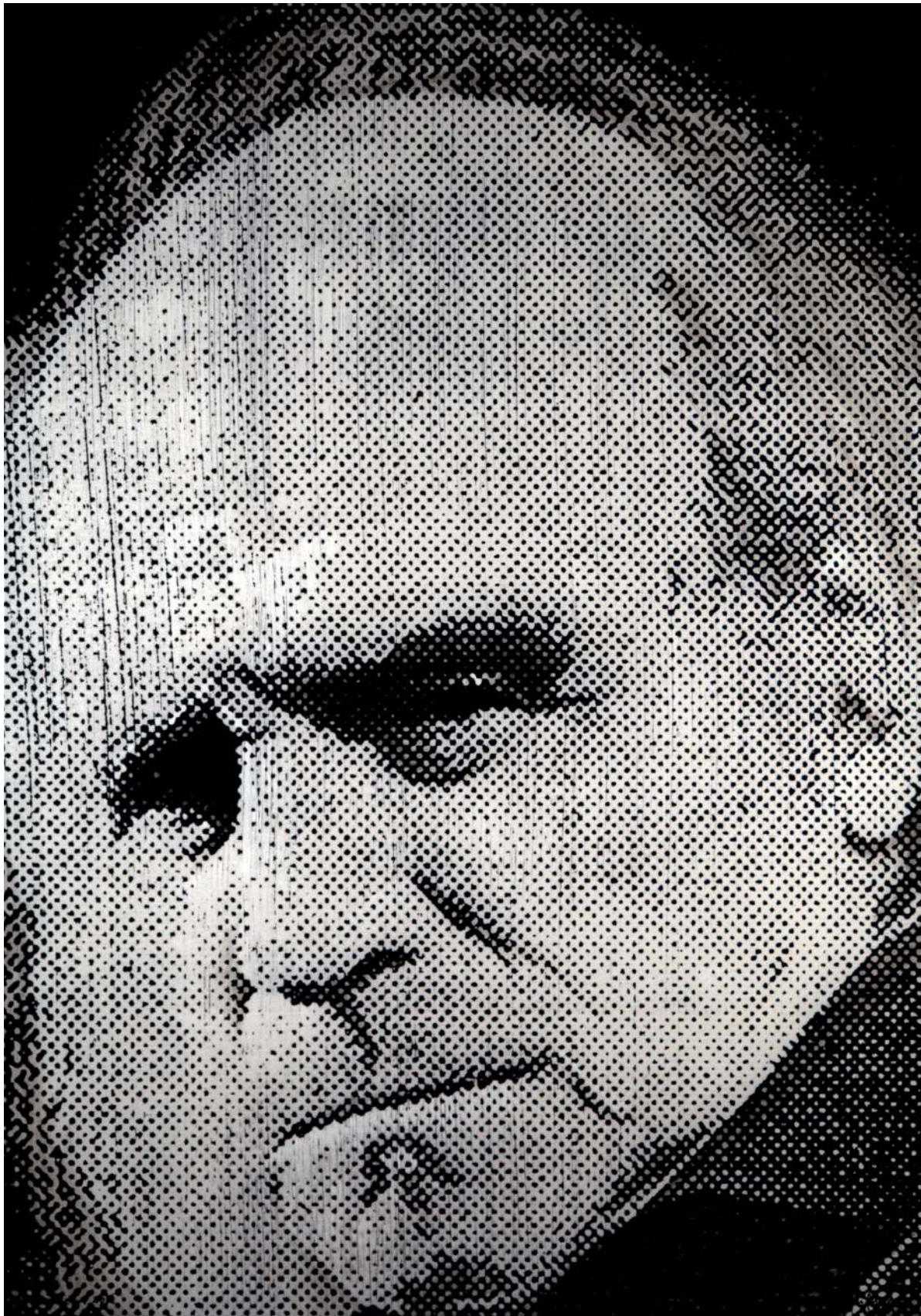
A JOAN VALLS 2012. Alcoi (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A JORDI VALOR 2012. Alcoi (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

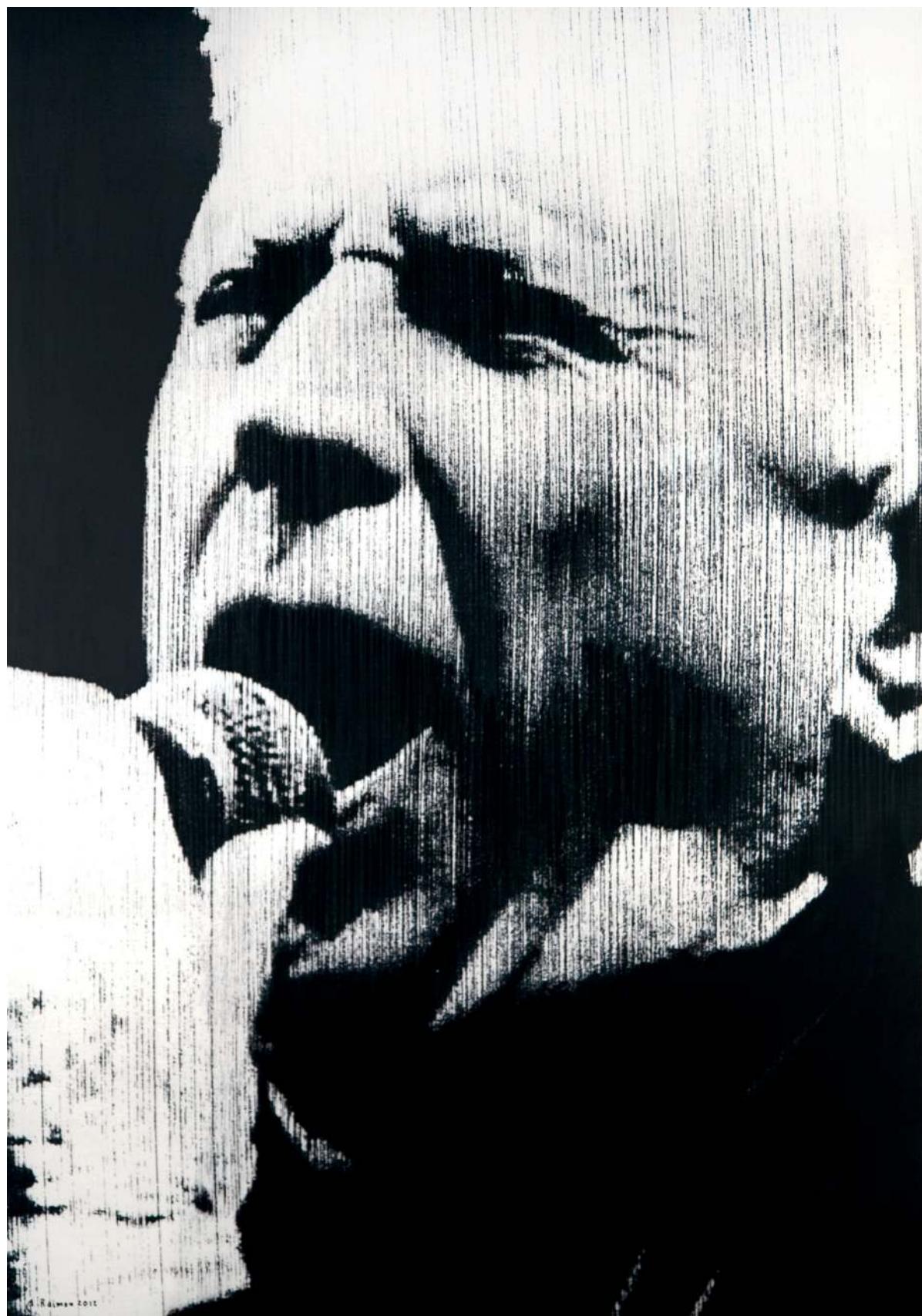
A ANTONIO GADES 2012. Elda (Acrílic-mixta s/lleuç, 162x114)

A LEO FERRÉ 2012. Montecarlo (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

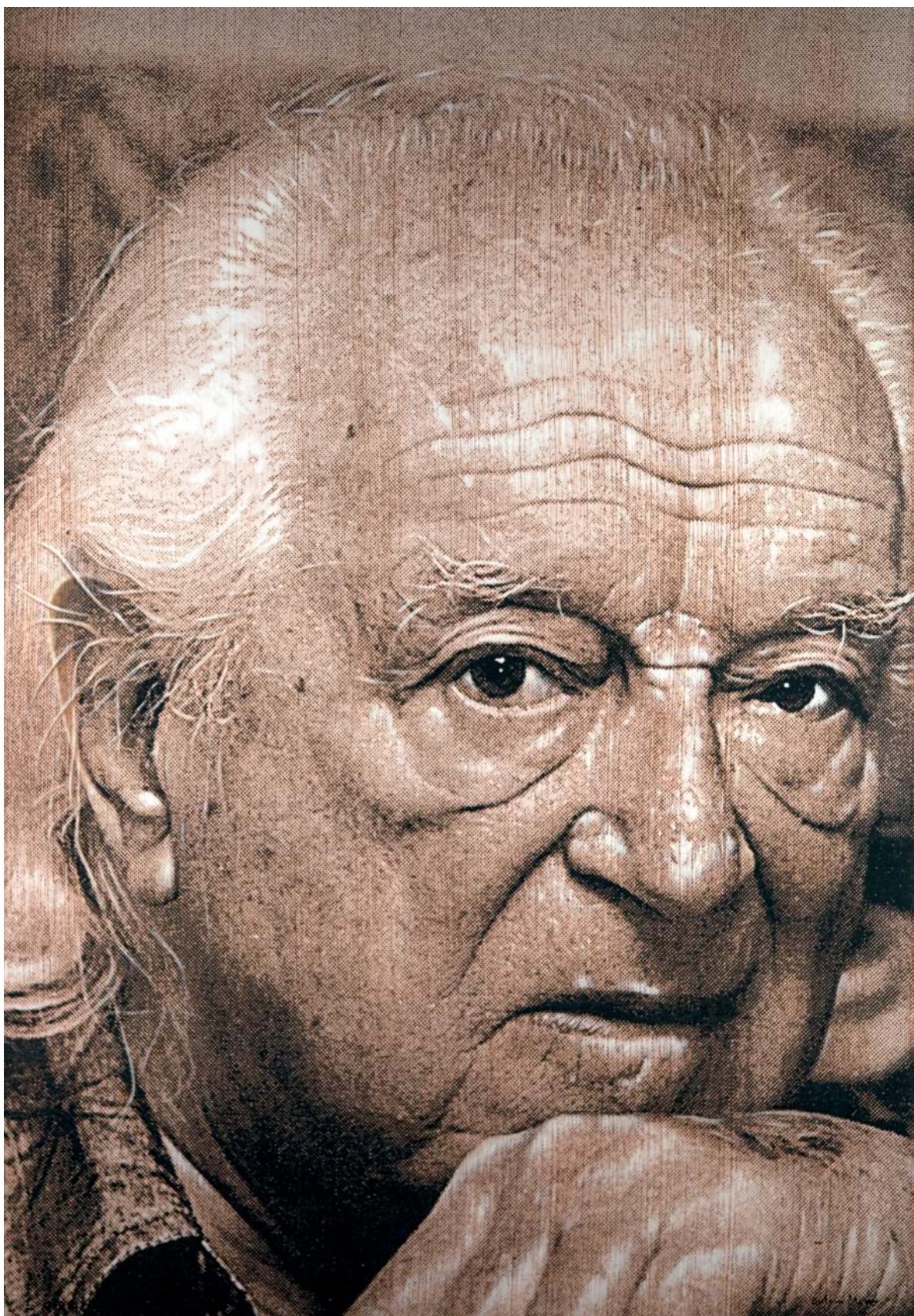
A MARIA DEL MAR BONET 2012. Mallorca (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

A RAIMON 2012. Xàtiva (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

A. M. HERNÁNDEZ 2012. Oriola (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

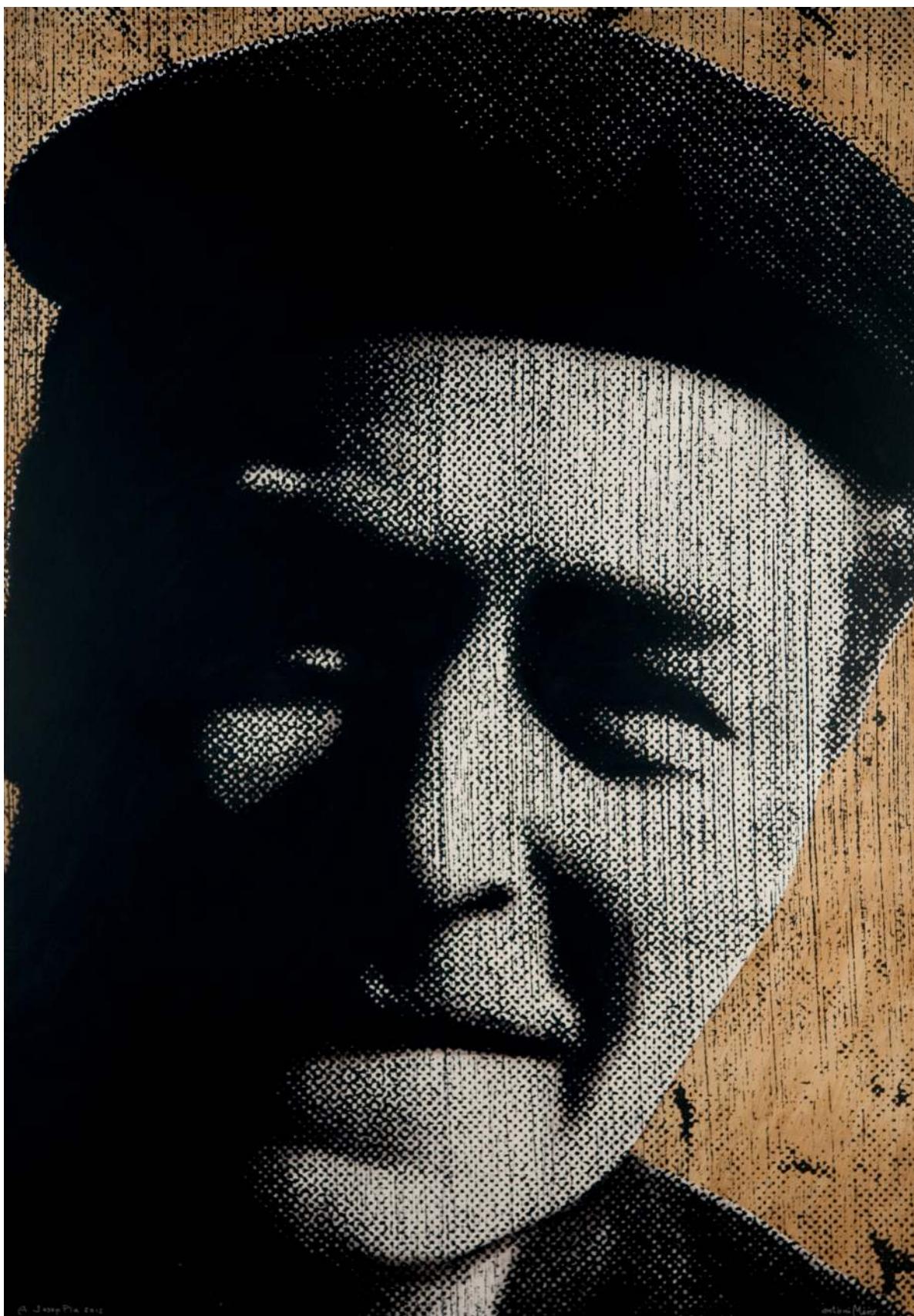
A RAFAEL ALBERTI 2012. Cadis (Acrylic-mixta s/lleç, 162x114)

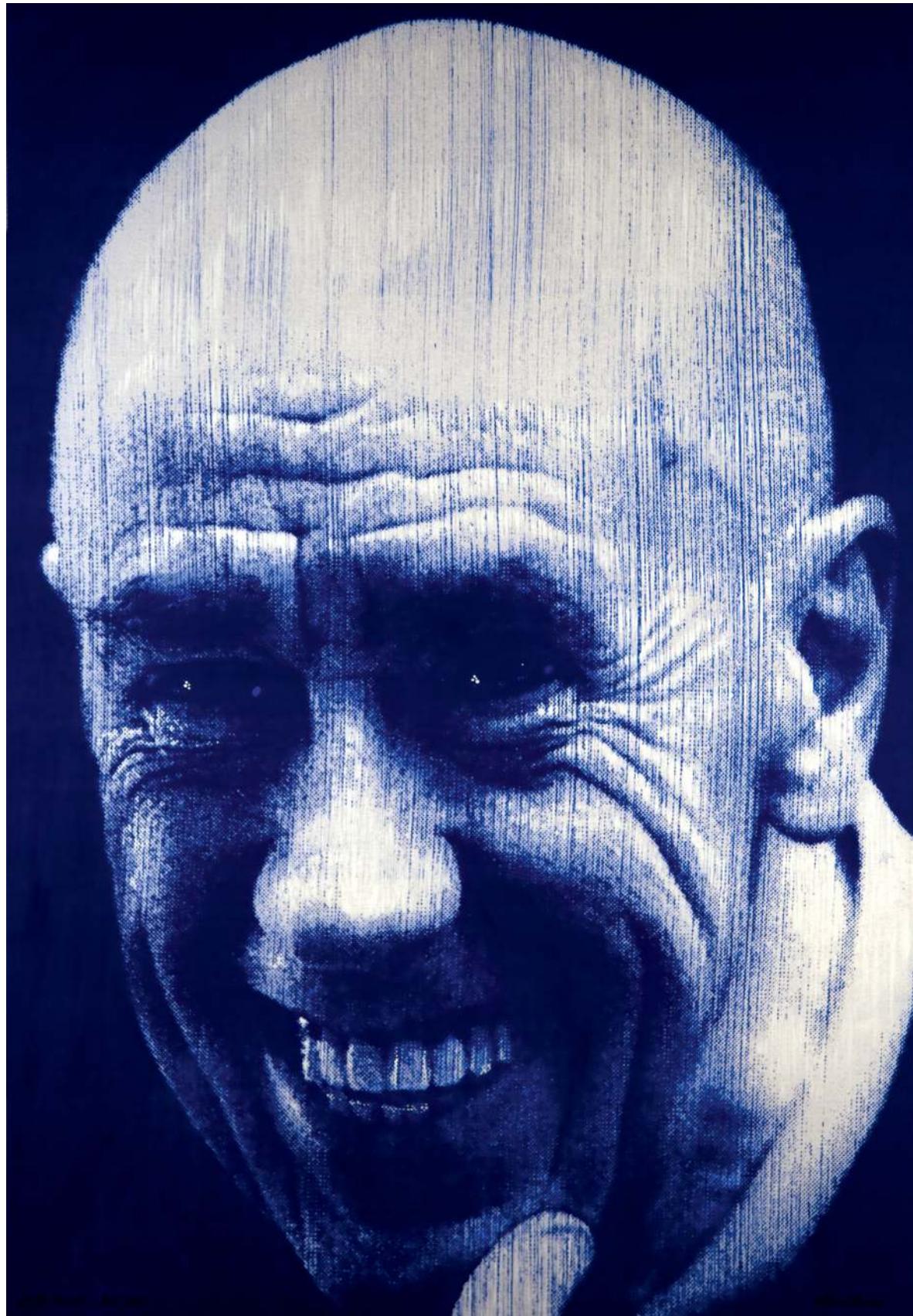
A SALVAT PAPASSET 2012. Barcelona (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

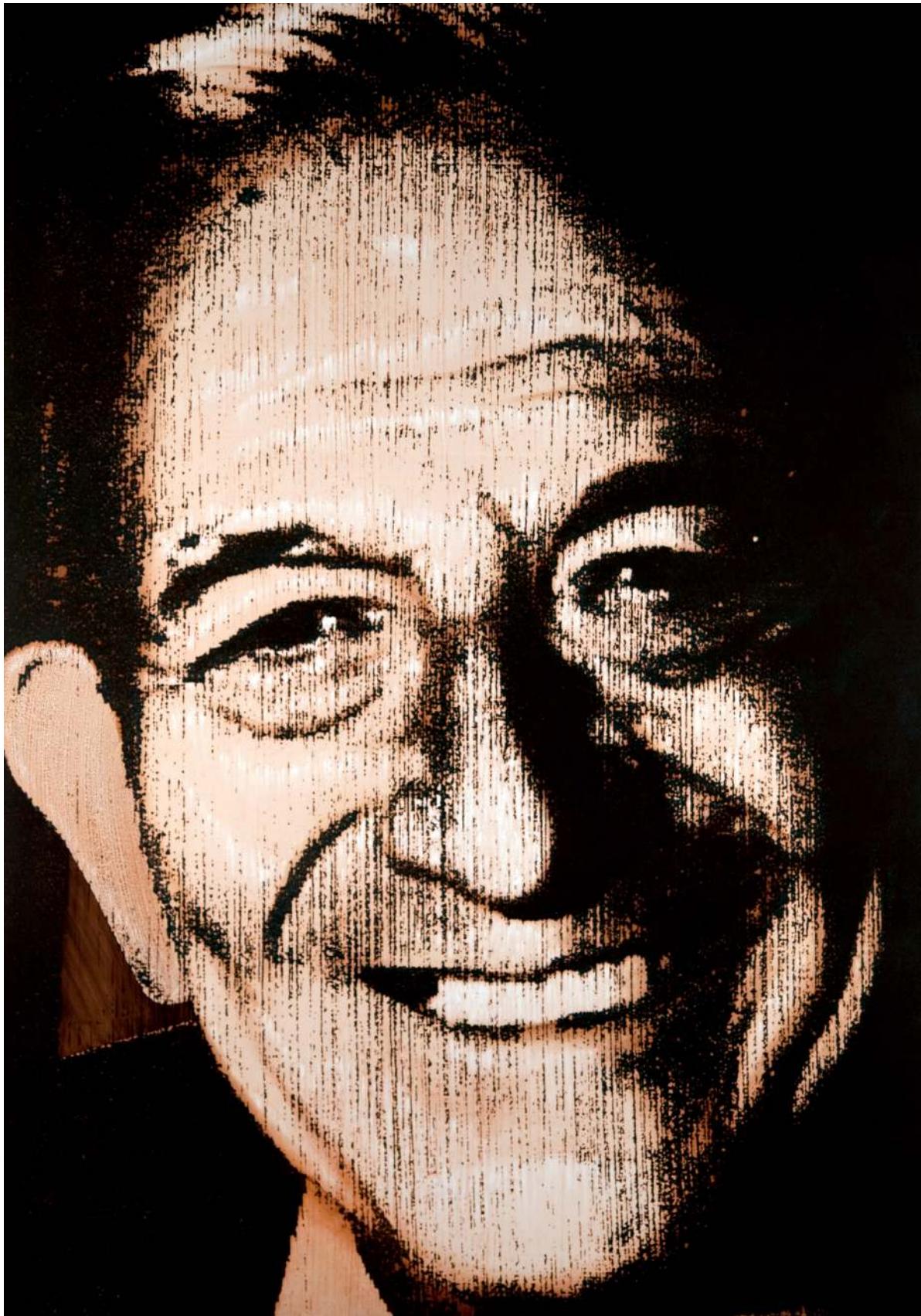
A SALVADOR ESPRIU 2012. S. Coloma de Farners (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A JOSEP PLA 2012. Palafrugell (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

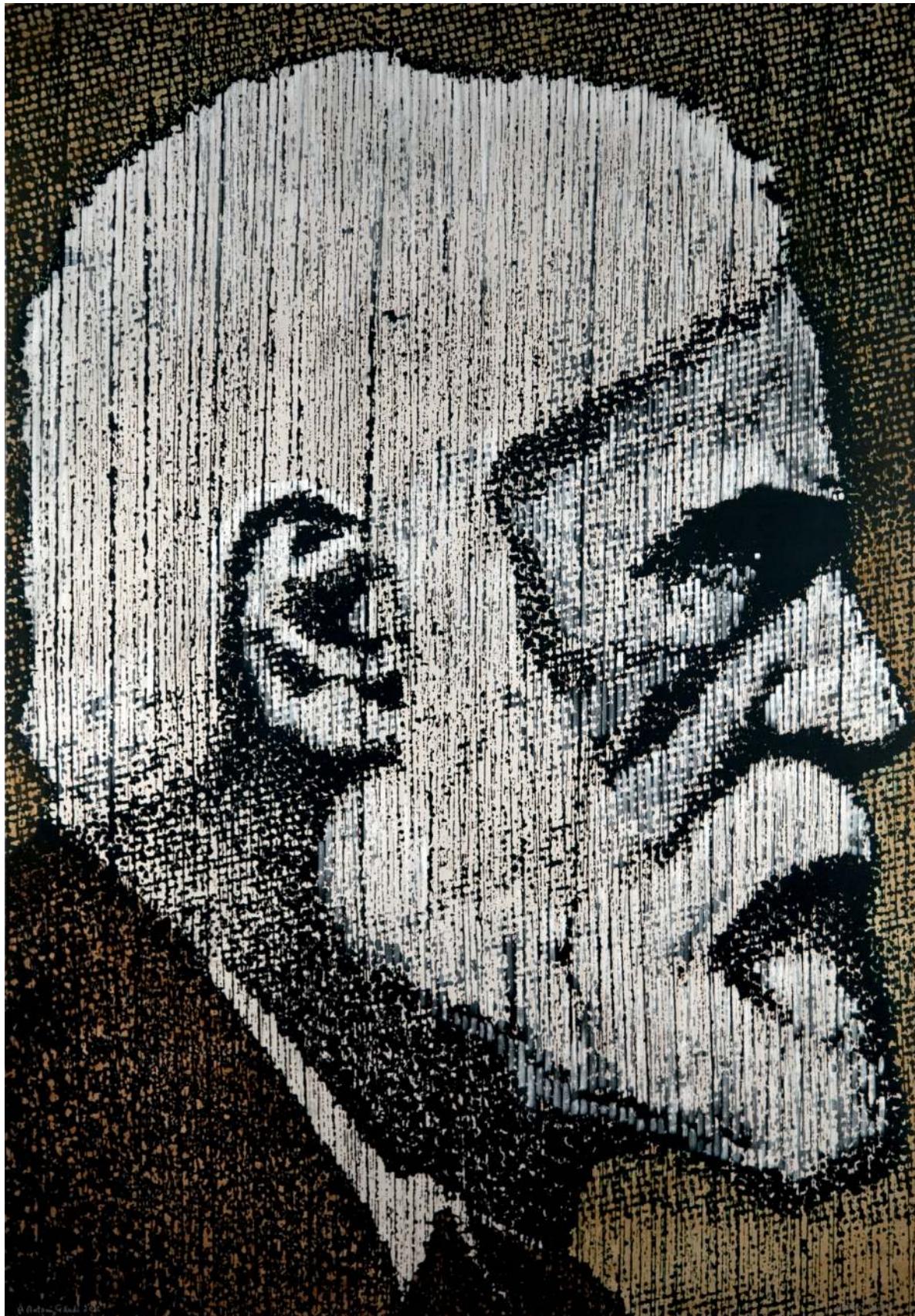
A MIQUEL MARTÍ I POL 2012. Roda de Ter (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

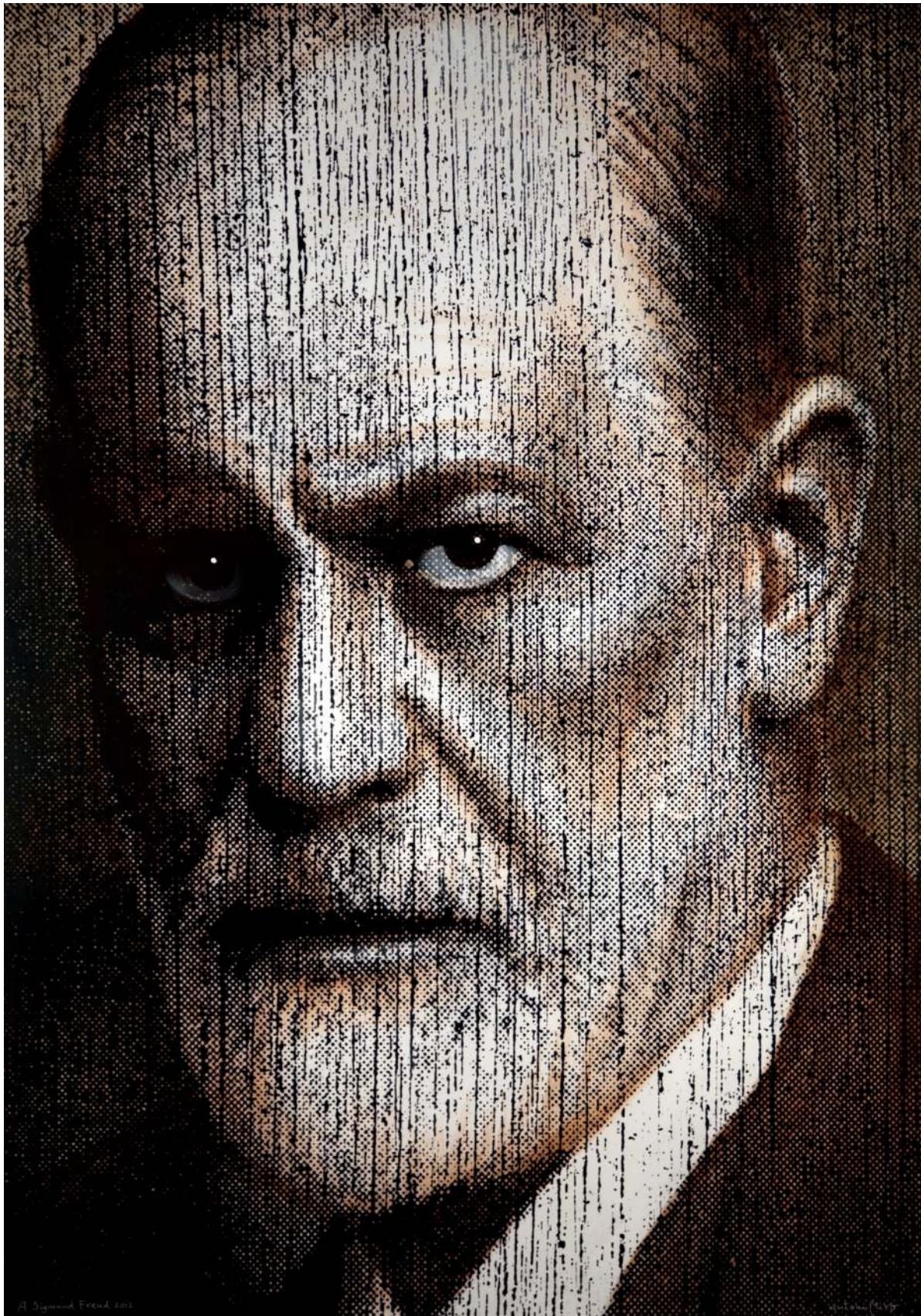
A JOAN COROMINES 2012. Barcelona (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

A PAU CASALS 2012. El Vendrell (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

A ANTONI GAUDÍ 2012. Reus (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

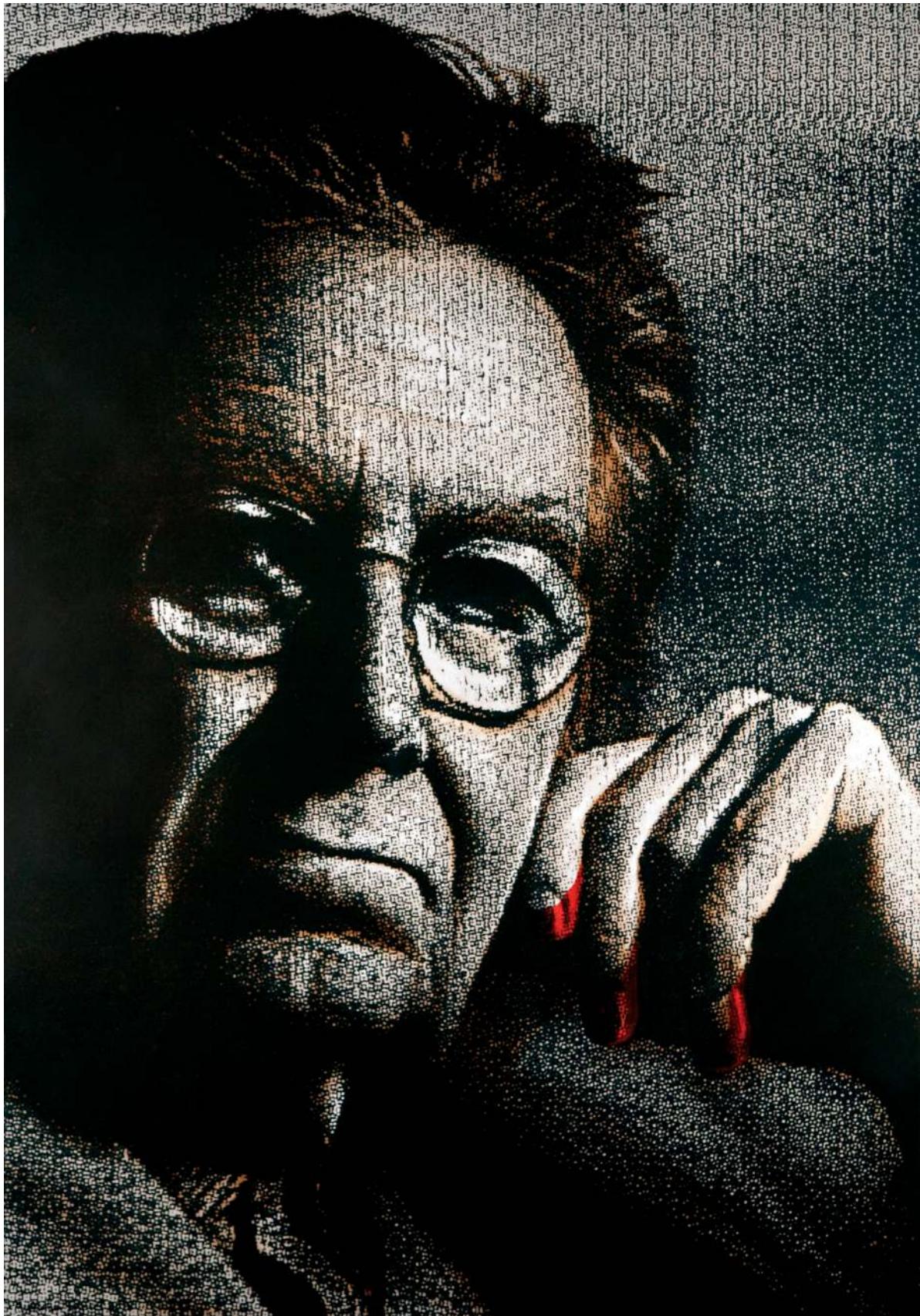
A SIGMUND FREUD 2012. Freiberg (Acrílico-mixta s/lienzo, 162x114)

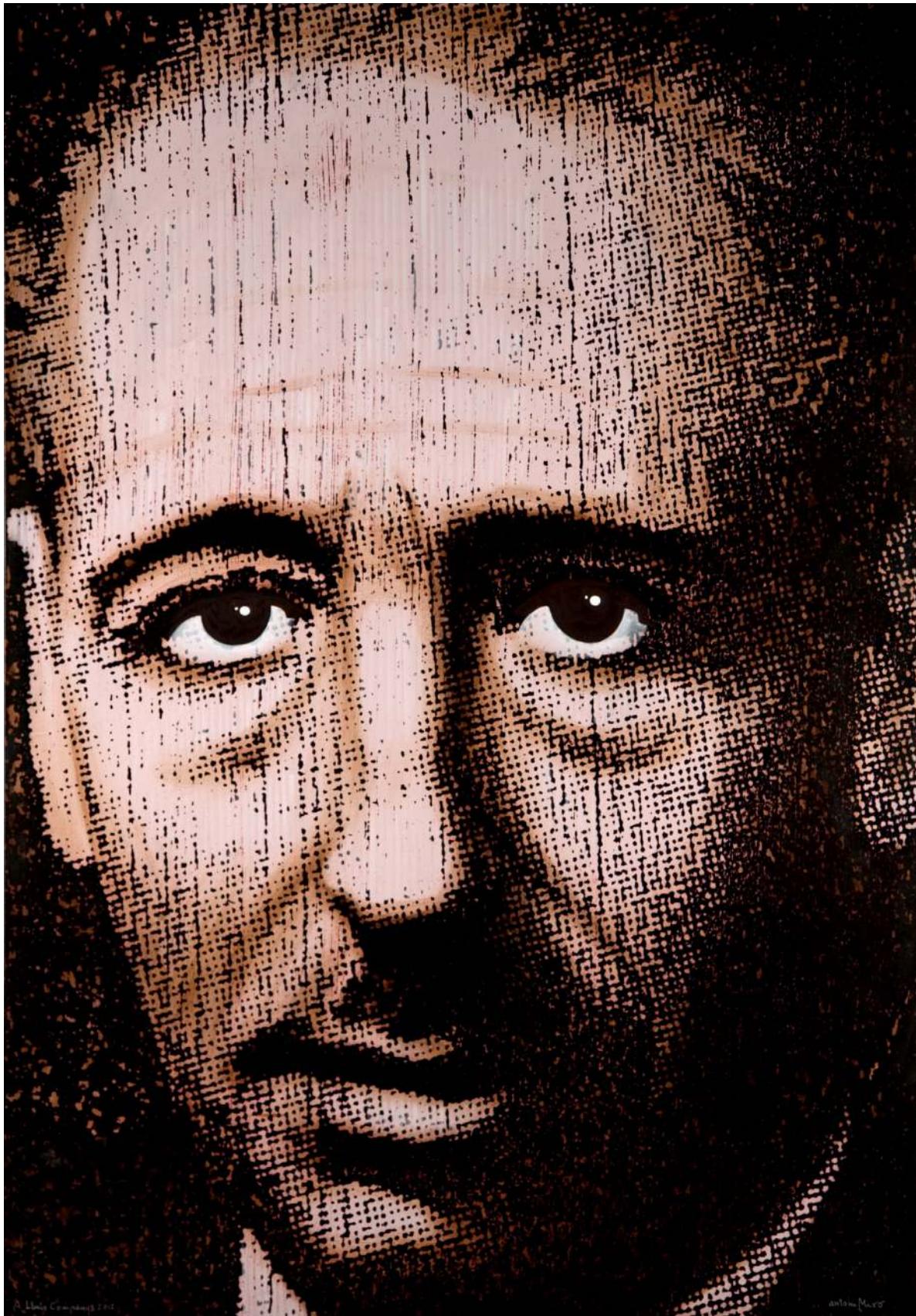
A SALVADOR DALÍ 2012. Figueres (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A PABLO PICASSO 2012. Málaga (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

A ANTONI TÀPIES 2012. Barcelona (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

A LLUÍS COMPANYS 2012. El Tarròs, Barcelona (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

A PUIG ANTICH 2012. Barcelona (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

A MARCOS 2012. Mèxic (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

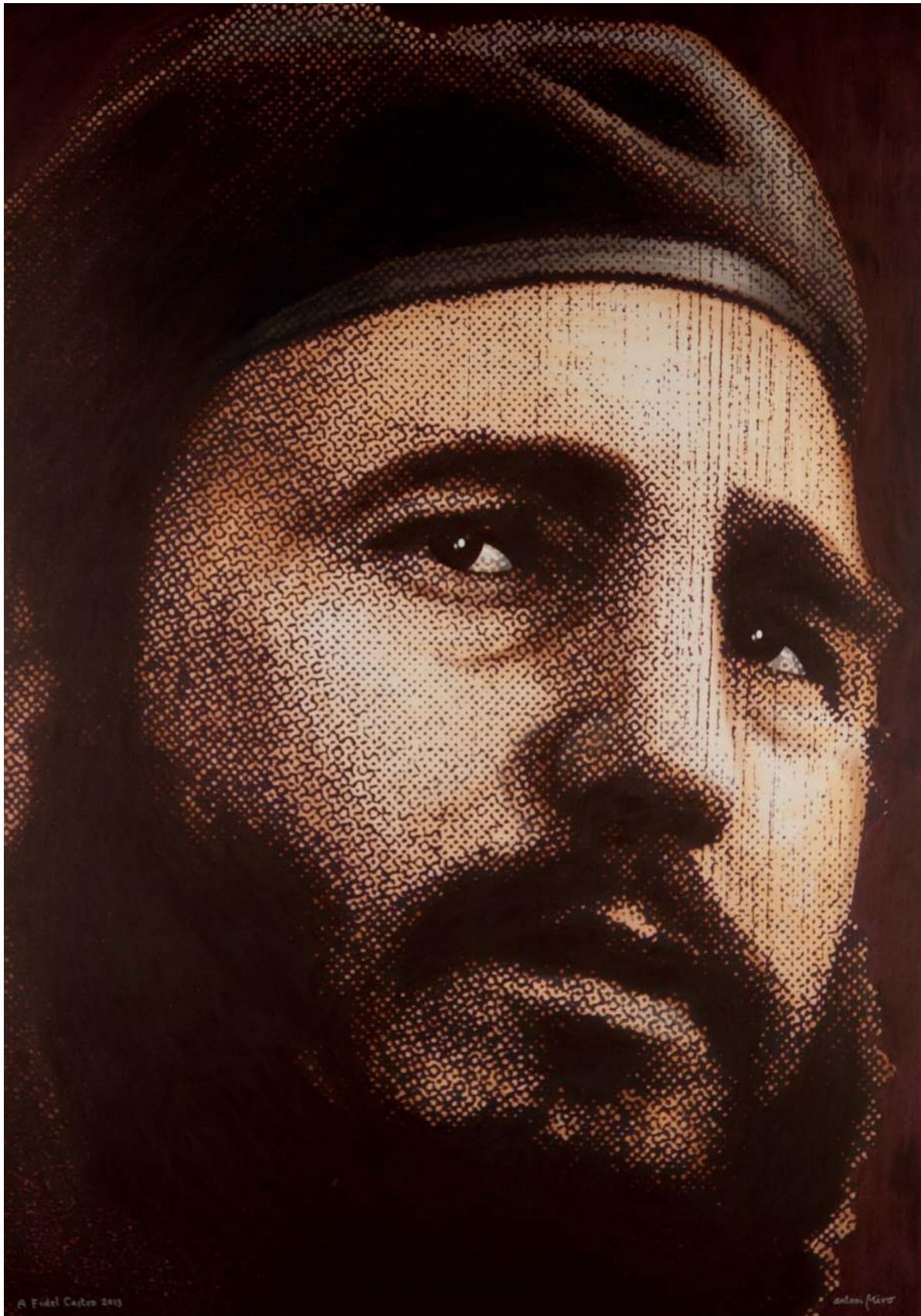
A SALVADOR ALLENDE 2012. Valparaíso, Xile (Acrílic-mixta s/lienç, 162x114)

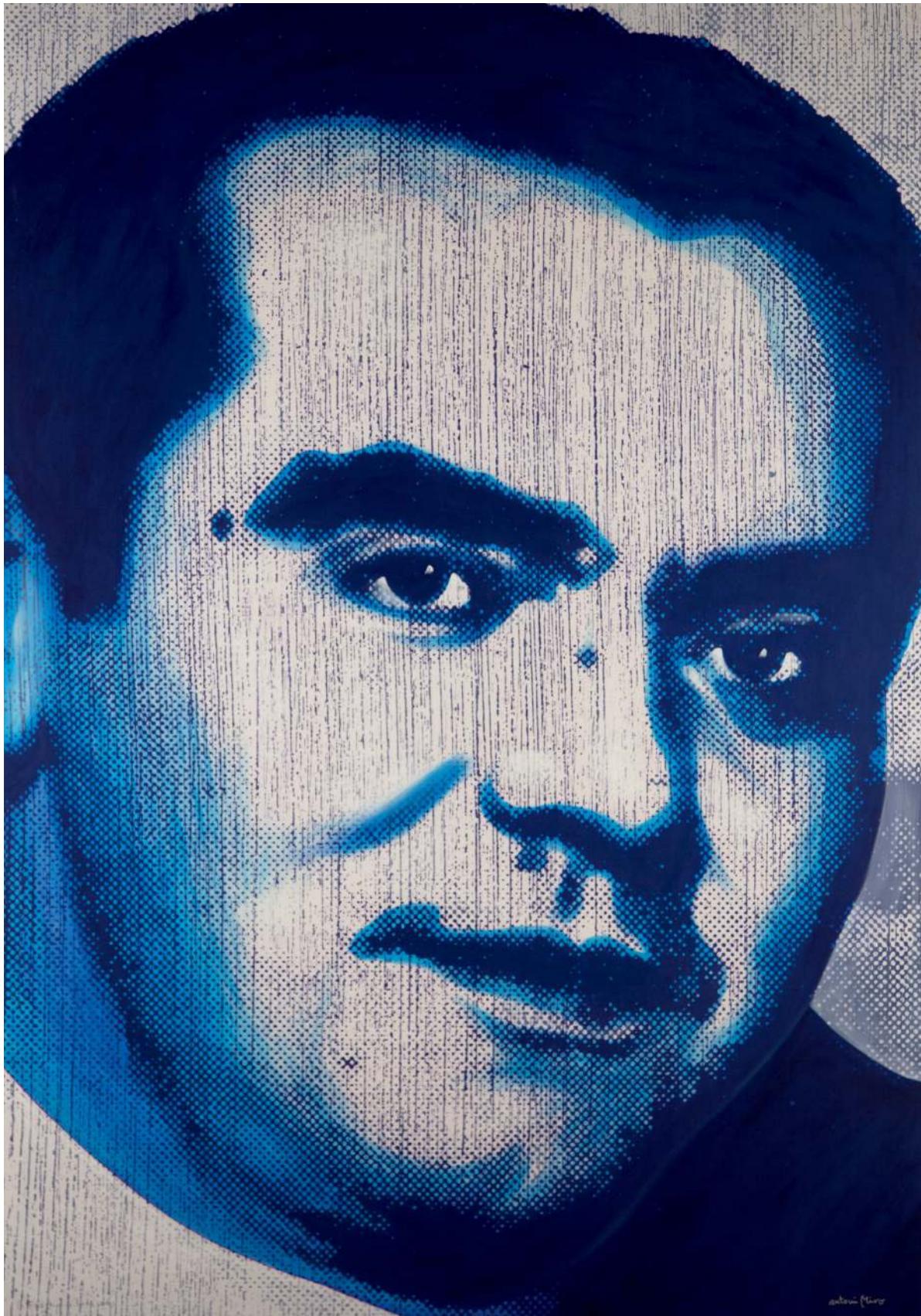
A KARL MARX 2012. Treveris, Alemania (Acrílico-mixta s/lienzo, 162x114)

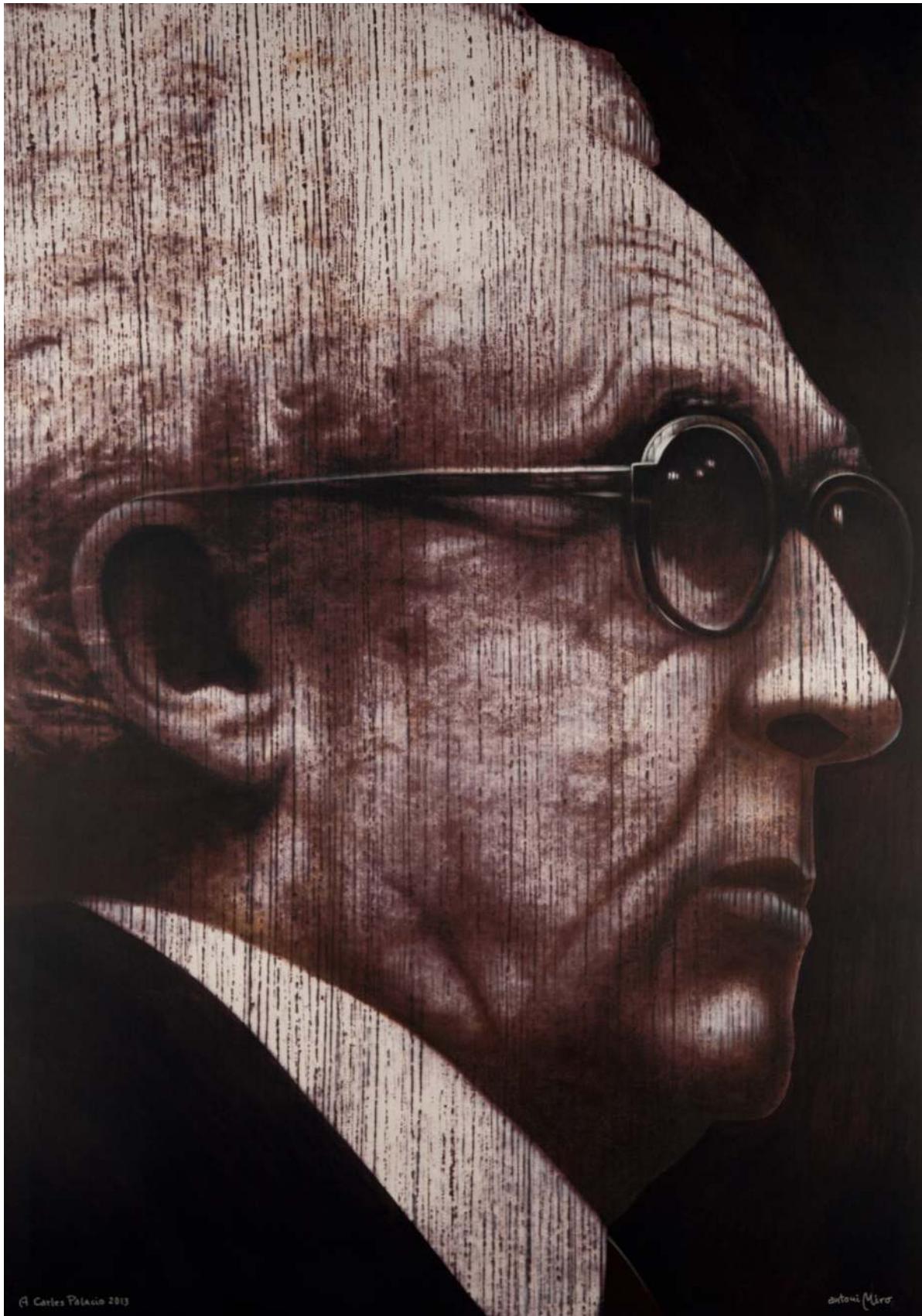
A CHÉ GUEVARA 2012. Rosario, Argentina (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A FIDEL CASTRO 2013. Bayari, Cuba (Acrílico-mixta s/lienç, 116x114)

A FEDERICO G. LORCA 2013. Granada (Acrílic-mixta s/lleç, 116x114)

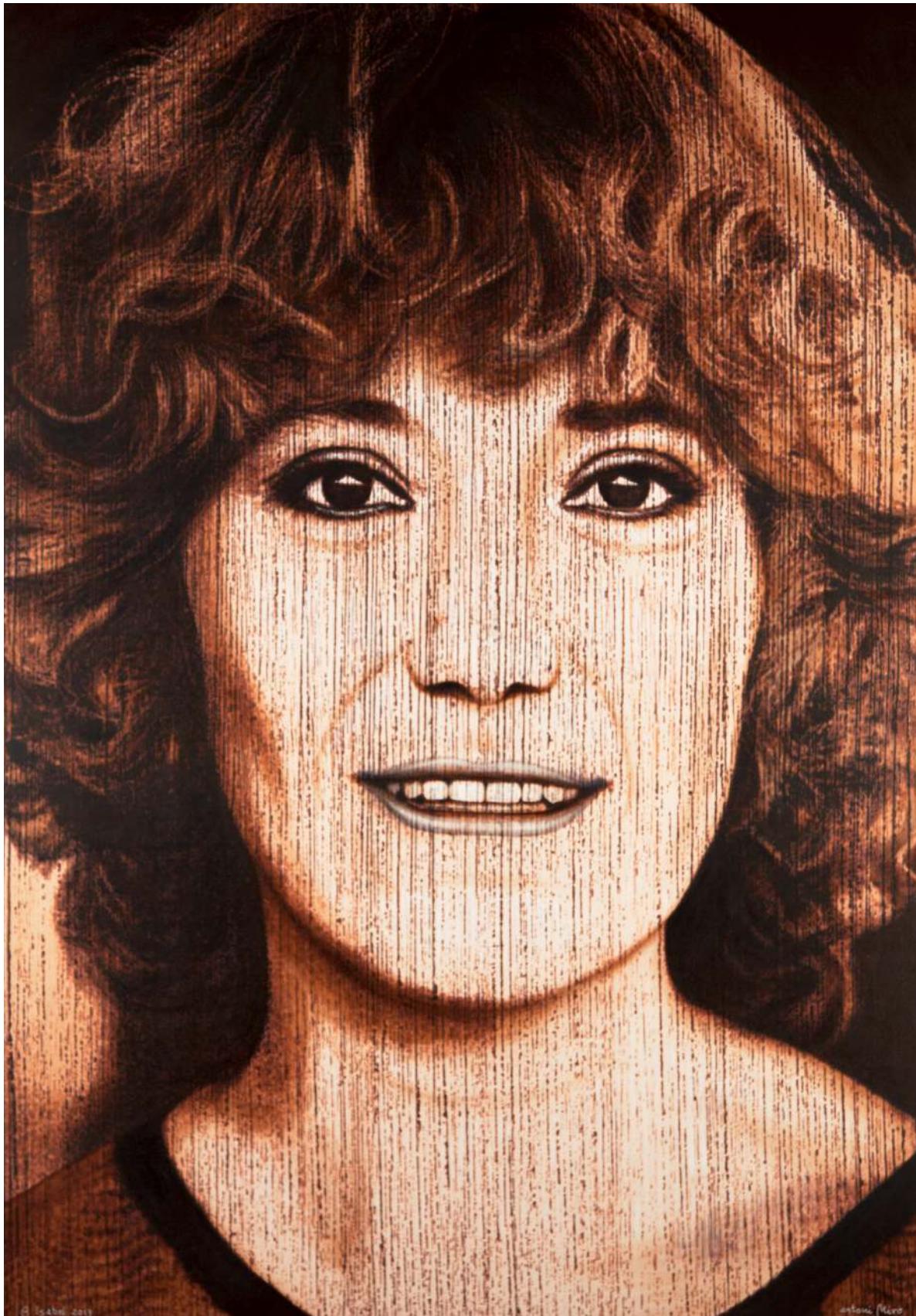

A CARLES PALACIOS 2013. Alcoi (Acrílic-mixta s/lleñç, 116x114)

A TERESETA I OVIDI 2013. Alcoi (Acrílic-mixta s/llenç, 116x114)

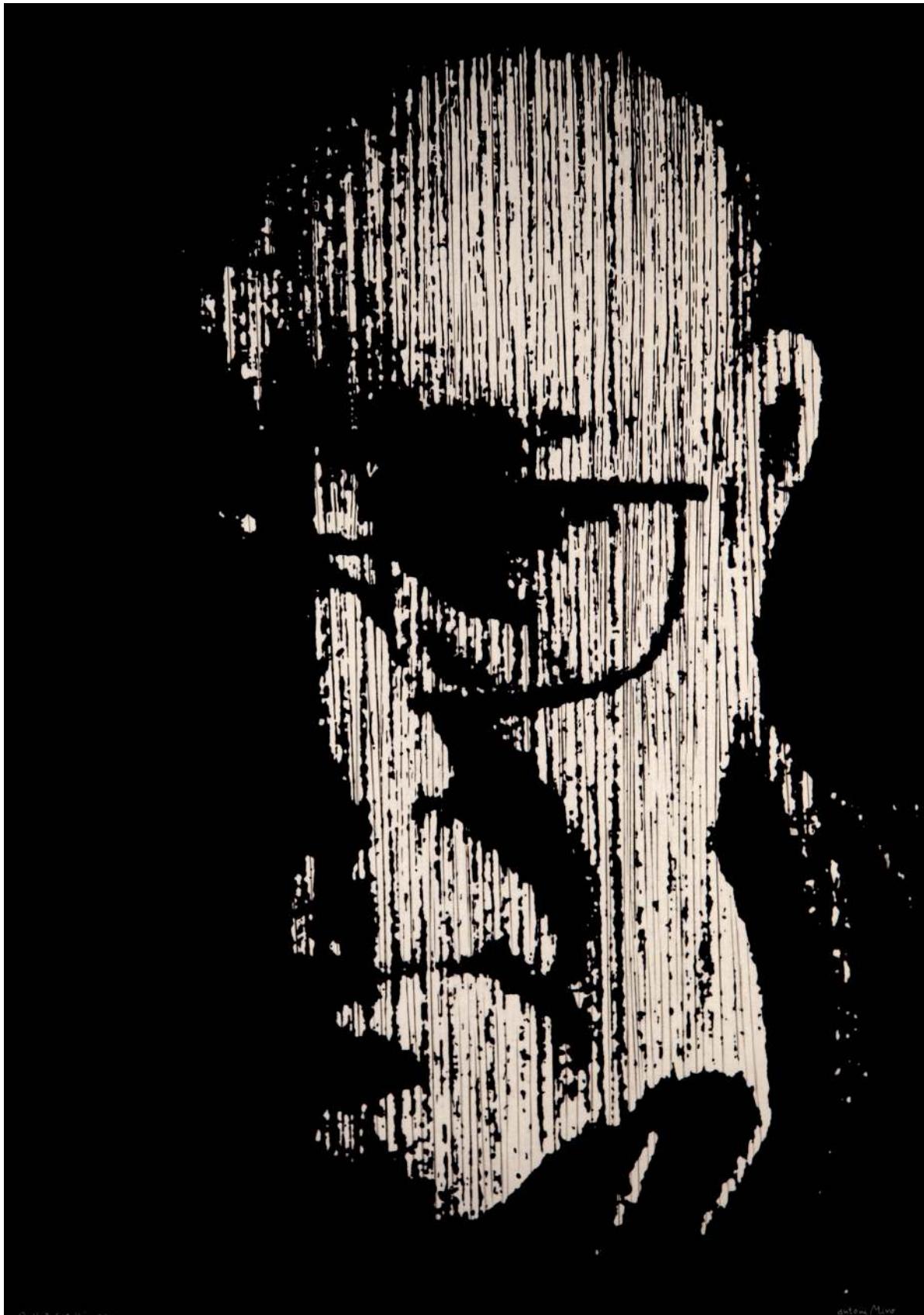
Antoni Miró

A ISABEL 2013. Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

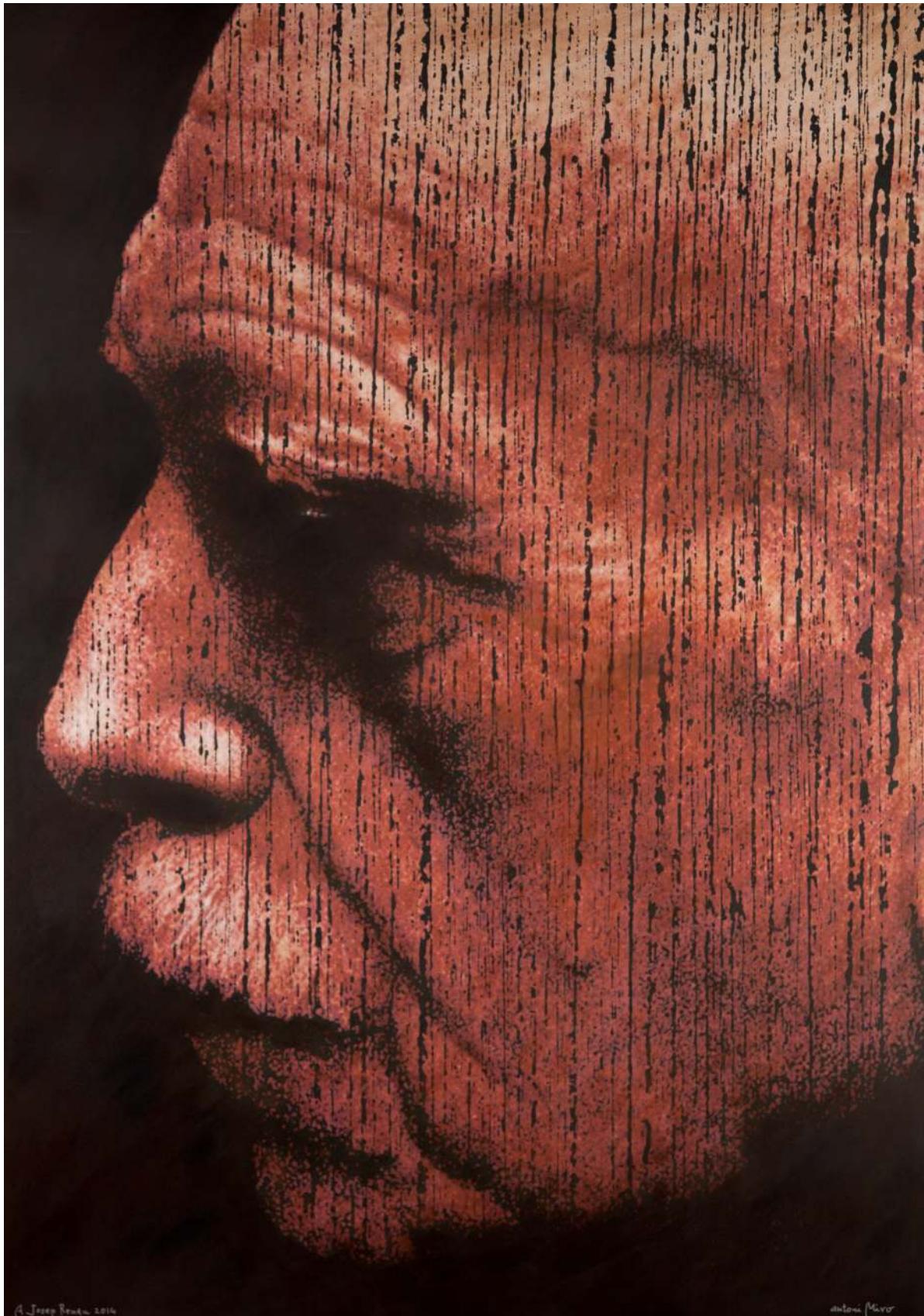
A SOL PICÓ 2014. Alcoi (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

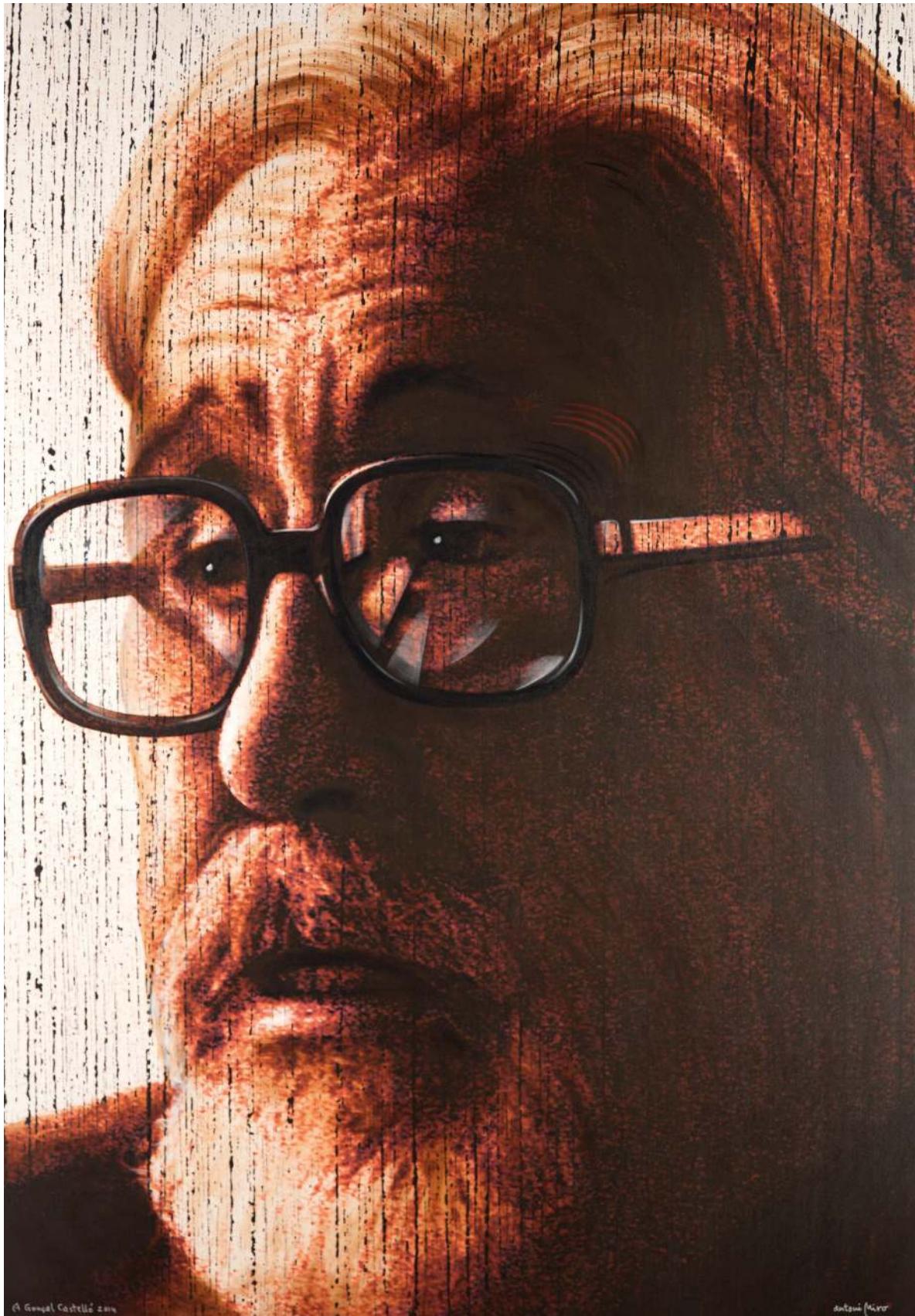
© V. A. Estellés 2014

dintò de l'Àliga

A. V. A. ESTELLÉS 2014./ Burjassot (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

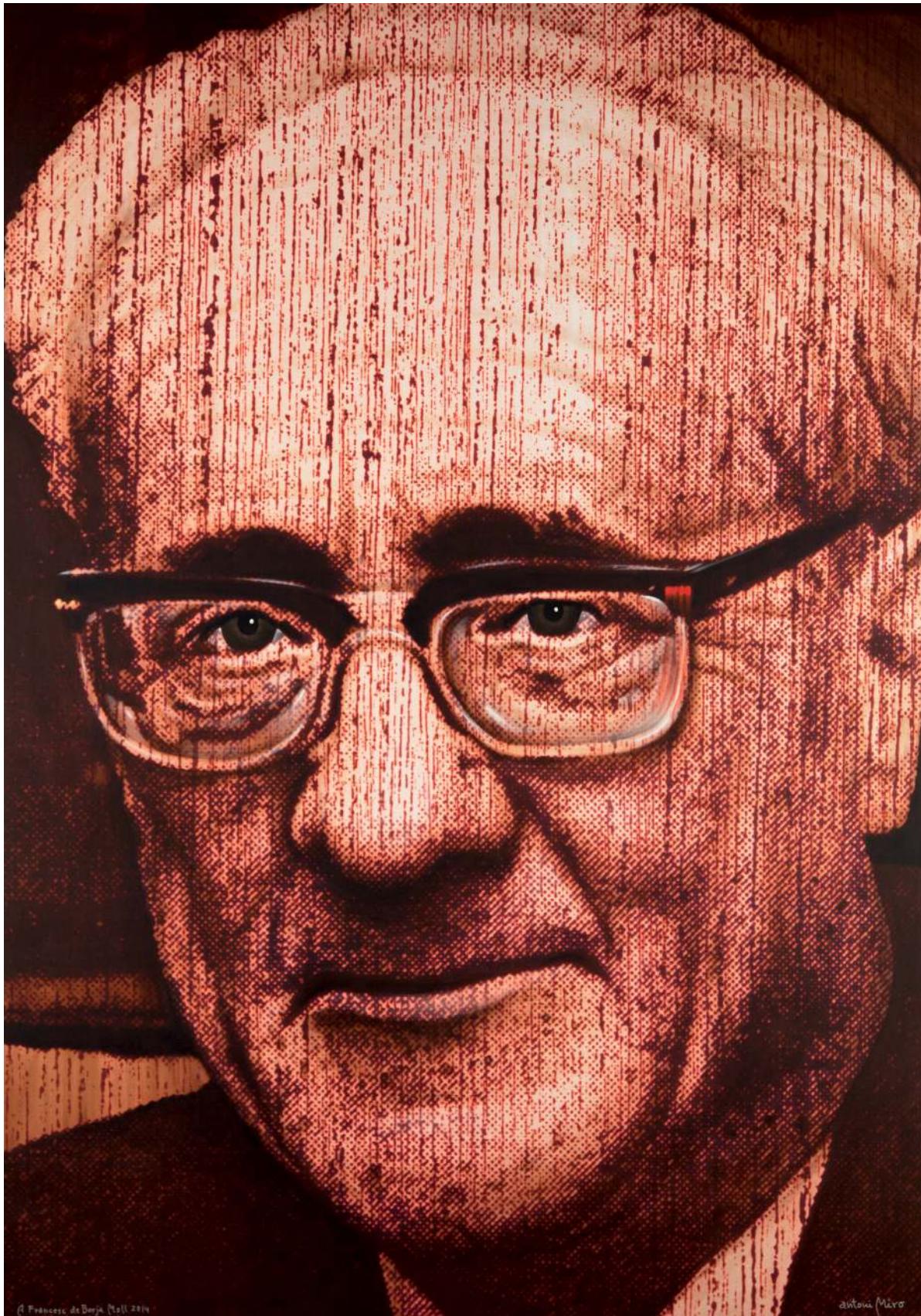
A JOSEP RENAU 2014. València (Acrílic-mixta s/ llenç, 162x114)

A GONÇAL CASTELLÓ 2014. Gandia (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A JOSEP Mª LLOMPART 2014. Palma Mallorca (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

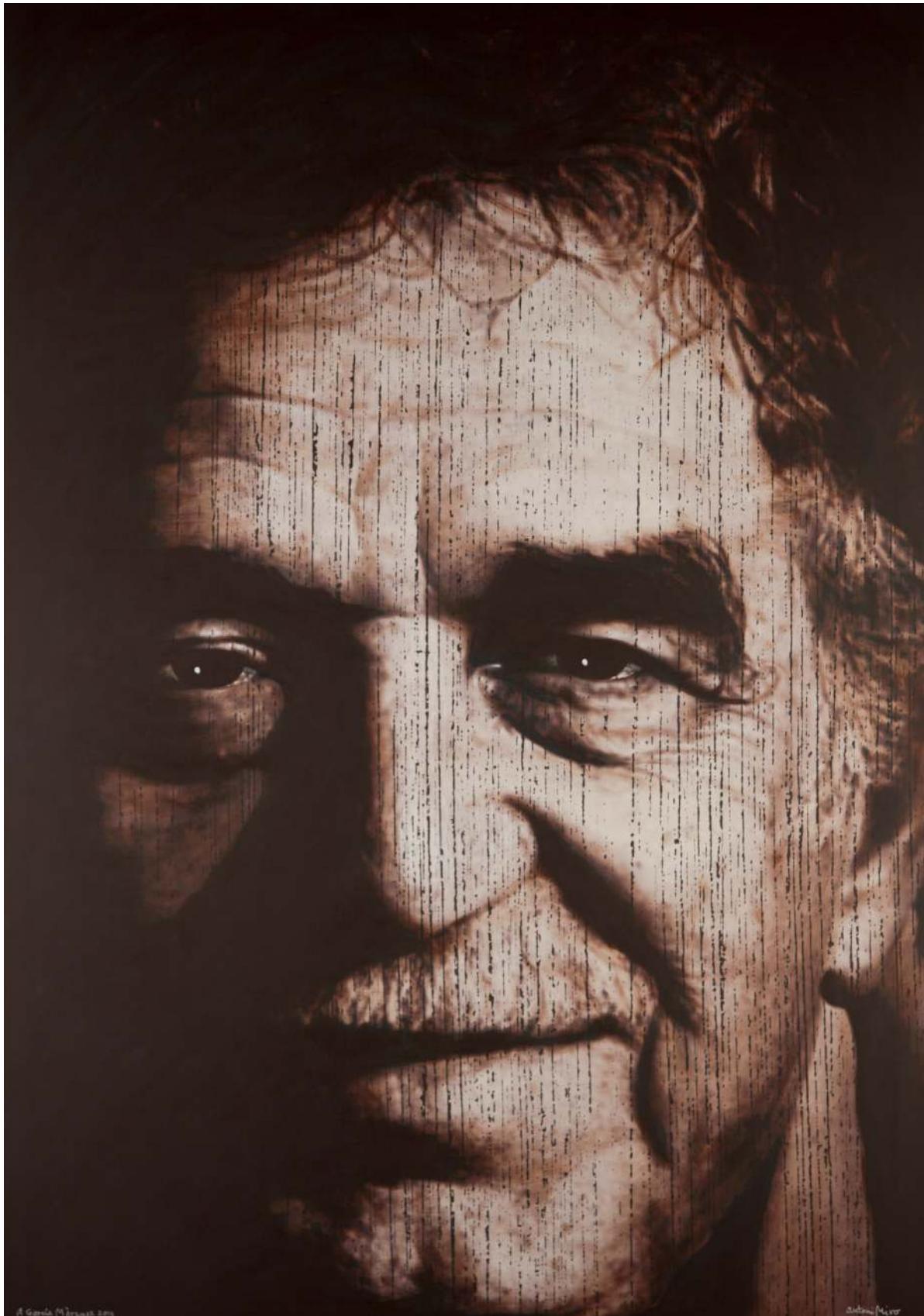

A FRANCESC DE BORJA MOLL 2014. Ciutadella-Menorca (Acrílic-mixta s/lleñç, 162x114)

A HUGO CHÀVEZ 2014. Sabaneta (Acrílic-mixta s/llenç, 162x114)

anton miró

A Garcia Márquez 2014

Antonio Márquez

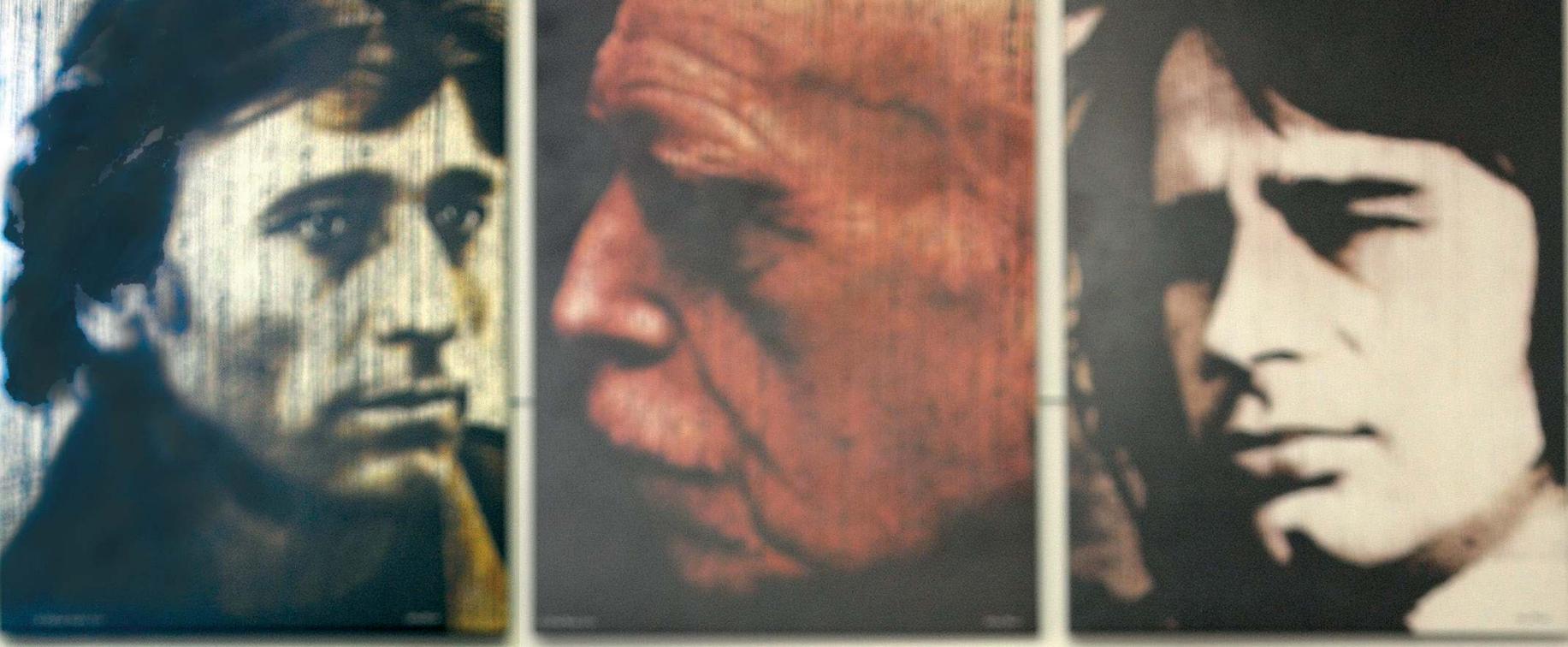
A GARCIA MÀRQUEZ 2014. Aracataca (Acrílico-mixta s/lleñç, 162x114)

A BOB DYLAN 2014. Minnesota, USA (Acrílic-mixta s/lienç, 162x114)

A VICTOR JARA 2014. Santiago (Xile) (Acrílico-mixta s/lienç, 162x114)

Antoni Miró a l'Estudi
Quai Branly, Sopalmo, 2014.

TRADUCCIONS

A través de un universo particular en el que la experiencia personal y profesional es un grado, y en el que la reflexión social y la denuncia forman parte intrínseca de su obra, el alcoyano Antoni Miró nos deleita con una exposición compuesta por más de un centenar de obras de gran formato, en las que repasa el mundo contemporáneo con una gran dosis de introsucción.

La Diputación de Alicante se suma a esta iniciativa cultural que permite al público contemplar el trabajo de uno de los artistas alicantinos más significativos del panorama actual, una oportunidad para apreciar de cerca el arte, tal y como lo entiende Miró, concentrándose en las expresiones del mundo y en las personas que se han cruzado en su trayecto. Una simbiosis entre observación y reflexión, entre público e íntimo.

El recorrido artístico de Antoni Miró es vasto e intenso, no sólo por su prolífica obra, sino también por los numerosos premios y reconocimientos recibidos y porque parte de su colección está presente en numerosos museos de todo el mundo. Por todo ello, recomiendo la visita a esta muestra –MANI-FESTA– en la que el espectador podrá vislumbrar la particularidad de los procesos, técnicas y destrezas con las que el artista alcoyano nos descubre su personal naturaleza plástica.

Luisa Pastor Lillo
Presidenta de la Diputación de Alicante

Alicante, tradicionalmente reconocida como destino turístico de sol y playa, ha asumido progresivamente en las últimas décadas un destacado papel en el ámbito de la cultura que la ha situado como referente en Europa. Nuestros museos y salas están plenamente reconocidos y forman parte de los principales circuitos culturales internacionales, un valor añadido que los alicantinos hemos ido consolidando paso a paso.

En este marco que he descrito no podía faltar un artista de proyección internacional, el alcoyano Antoni Miro, una de las piezas más singulares del panorama creativo que ha dado esta tierra. Miró, desde el compromiso con la sociedad y el pensamiento crítico que ha expresado a través de su obra, se reencuentra con Alicante y nos presenta en la Sala de Exposiciones de la Lonja del Pescado una muestra pictórica en la que emerge la experiencia acumulada a lo largo de su vasta trayectoria, que abarca varios continentes, pero también una mirada reflexiva hacia el mundo que nos rodea, y otra más íntima, por la que atisbamos la impronta que la vida ha marcado en el artista.

Les invito a disfrutar la ocasión de descubrir una obra que no les dejará indiferentes.

Miguel Valor Peidro
Alcalde de Alicante

Through his particular universe in which personal and professional experience is like an asset, and in which social reflection and denunciation form an intrinsic part of this work, Antoni Miró, from the town of Alcoy, captivates us with an exhibition consisting of more than a hundred large-scale works, in which he takes a look at the contemporary world with a large dose of introspection.

The Alicante Provincial Council has joined this cultural initiative which makes it possible for the public to view the work of one of the most significant artists on the current Alicante panorama, an opportunity to appreciate art at close quarters, as it is understood by Miró, concentrating on the expressions of the people and individuals who have crossed paths during his career. A symbiosis of observation and reflection, of what is public and what is intimate.

Antoni Miró's artistic career is immense and intense, not only because of his prolific work, but also in respect of the numerous awards and acknowledgements received, and because part of his collection is present in many art galleries around the world. With all this in mind, I would recommend a visit to this exhibition –MANI-FESTA– in which the spectator will be able to view the distinctive features of the processes, techniques and skills used by the artist from Alcoy to unveil the personal nature of his art.

Luisa Pastor Lillo
President of the Alicante Provincial Council

Alicante, traditionally known as a sun and beach tourist destination, in the last few decades has gradually assumed a prominent role in the field of culture, which has placed it as a referent in Europe. Our museums and halls are fully recognised and are part of the main international cultural circuits, an added value that locals have consolidated step by step.

In the framework I have described, we could not forget an artist of international renown, Antoni Miró, from Alcoy, one of the most singular figures of the creative scene our land has produced. Miró, from the commitment with society and the critical thinking he has expressed through his works, is reunited with Alicante and presents, in the Exhibition Hall of the Lonja del Pescado, a pictorial exhibit where the experience gained throughout his vast career emerges, covering several continents, as well as a thoughtful look into the world surrounding us, and a more intimate look, through which we discern the mark left by life on the artist.

I invite you to take advantage of this opportunity to discover a work that will not leave you indifferent.

Miguel Valor Peidro
Mayor of Alicante

“MANI-FESTA”.

La festa col·lectiva, per la reivindicació dels drets, feta imatge.

El arte puede, entre sus funciones, asumir como propio el papel de transformarse en documento y testimonio compartido, referente a un contexto histórico determinado, siendo incluso, a menudo, su mejor tarjeta de visita. Y bien estará que recordemos, por nuestra parte, que –ya sea directa o indirectamente– en pocas coyunturas ha estado ajena esta misión referencial de entre la lista de sus posibles objetivos, al margen incluso de las plurales tendencias religiosas, políticas, económicas, sociales o estéticas preferencialmente sustentadas, entre sus metas estratégicas. Por eso quizás nunca el arte se ha distanciado, *a radice*, de su labor comunicativa, ubicándose habitualmente en las estribaciones del poder de concienciación, que ha caracterizado a la actividad humana, en sus recursos intencionales, sin olvidar tampoco su dimensión fruitiva, paralela formalmente a las demás.

En realidad, he seguido, desde hace décadas, las destacadas estrategias referenciales y conminatorias inherentes a las actividades artísticas de Antoni Miró (Alcoi, 1944), en sus frecuentes relecturas tanto de las imágenes históricas –actualizadas– como de las coetáneas interpretaciones de la realidad, convertidas siempre en resolutivas imágenes. Al fin y al cabo, está constatado que la creatividad contemporánea, en sus manifestaciones más frecuentes, no ha dejado de aproximarse, en sus recursos innovadores, a los homenajes, al *d'après*, al *borrowing*, a los préstamos, a las citaciones y, en general, a los apropiacionismos más dispares.

En tal carrera de relecturas, las imágenes se han convertido en virtual moneda de cambio, potenciando la interdisciplinariedad de sus mutaciones, traslados y descubrimientos, siempre –además– al socaire, proximidad e intervención de las nuevas tecnologías. Y, a decir verdad, también, en ese encadenado rastreo de recursos, ha destacado la dedicación investigadora de la efectiva operatividad de Antonio Miró.

Es prácticamente inviable, a lo largo de su itinerario, rasgar los sutiles hilos que correlacionan, en sus respectivas obras, los valores semánticos con los formales, que a su vez enlazan su capacidad denotativa con los recursos poéticos y connotativos coexistentes. Y así ha sucedido, por lo común, en sus numerosas y comprometidas series y etapas precedentes y sigue ocurriendo indefectiblemente en sus miradas –congeladas en los lienzos–, que nos hablan de manera directa y sin tapujos de la más estricta actualidad circundante, deudoras esencialmente de las actitudes compartidas, de los clamores ciudadanos emergentes y del eco vital de las masas, cuando claman unánimemente por sus derechos, frente a los silencios y olvidos intencionados del poder.

Se entenderá, pues, que la última serie pictórica de Antoni Miró –titulada “MANI-FESTA”–, gestionada pautadamente entre la segunda mitad del 2012 y finales del 2014, puntualmente inspirada en numerosas situaciones internacionales, no hace sino, una vez más, ejercitar, de forma testimonial, una nueva vuelta de tuerca, sobre el fondo de un escenario prácticamente homologado por la globalización más salvaje e insensible, en una situación definida a partir de la crisis compartida, que se ha ido extendiendo vitalmente por los rincones más dispares de nuestro mundo –en su proximidad o lejanía–, persistentemente deshumanizado en sus raíces, aspiraciones e intereses.

“MANI-FESTA” apela evidentemente a un tan sugerente como equívoco juego de palabras, toda vez que *manifestarse* no supone, sin más, acudir a una fiesta, aunque en determinadas situaciones y momentos visuales lo pueda parecer y permita ser –así– entendida en ciertas coyunturas e intervenciones o experiencias

expresivas compartidas. *Manifestarse* es básicamente, más bien, ocupar unos espacios comunes y públicos de la ciudad, para mostrar y comunicar abiertamente las diferencias axiológicas instauradas en la vida ordinaria. La libertad de expresión corre pareja con los derechos de manifestación y es evidente que en las sociedades y sistemas democráticos suponen el mejor caldo de cultivo para canalizar las diferencias de opinión respecto al ejercicio del poder. De ahí que puede asumirse como el mejor baremo y medio de detectar las posibles anomalías de la salud democrática de las sociedades, cuando se intenta amordazar, reducir o minimizar – mediante normas y leyes sobrevenidas– tales desarrollos reivindicativos de la vida cotidiana.

Dadas, pues, las actuales coyunturas socioeconómicas, a nadie deberá extrañar que las prácticas artísticas, en sus persistentes y reiteradas radiografías de la existencia humana, hayan fijado también su correspondiente atención en esas imágenes, que viajan por las redes sociales con fluida celeridad y constancia, y frente a las cuales, tan a menudo, incluso nos reconocemos como ciudadanos implicados. Imágenes que podemos clasificar en nuestros archivos y convertir en depósitos de nuestra memoria.

La actividad plástica de Antoni Miró –con esas estrategias de acciones comunicativas rescatadas y convertidas en el contenido referencial de la vida común, que su pintura nos ofrece testimonialmente– no podía permanecer insensible frente a esos intensos escenarios iconográficos, capaces de correlacionar la particularidad de determinados sucesos del entorno cotidiano junto con la tipicidad de sus estudiadas expresiones estéticas. Quizás sea ésta precisamente la fórmula que mejor nos reservan, encarnan y definen sus obras: el tránsito –insistimos– *de lo particular a lo típico*, a pesar de que los títulos, en su concreción, siempre pretendan no sólo caracterizar unívocamente cada propuesta artística concreta sino además –en estos casos– ayudar a su interpretación histórica y contextual. Sin embargo, digámoslo escueta pero certeramente: más allá de cada suceso singular, transformado en contenido y testimonializado en los lienzos, se halla, entre los determinantes resortes del dominio artístico, bien afincada, la palanca expresiva de la tipicidad estética que, axiológicamente, consolida siempre sus resultados.

La colección de imágenes –de la fotografía a la pintura– se transforma, pues, y salta del archivo a la galería, de la historia de los medios a la memoria museable y del documento impreso, asumido como punto de partida, se apela recursivamente a la emergencia de los valores plásticos. Tal es el juego de mutaciones encadenadas, que permite a Antonio Miró reivindicar su papel de intérprete del contexto social a través del arte de la pintura, levantando acta de su intensa concienciación, frente al entorno noticiable.

¿Existe acaso una “poética”, un programa regulador, una normativa apuntada, que estructure directamente la construcción de este tipo de planteamientos pictóricos, en los que la serie “MANI-FESTA” se fije y refleje? Sin duda, algunos de los parámetros destacados serían la pugna visual por la ocupación del espacio, la relevancia del encuadre y la tensa escisión entre los dominios interior y exterior de la propuesta. No en vano la clave compositiva siempre pasará, en tales estrategias, por la omnipresencia de los juegos que explicitan la relevancia y el poder de la metonimia que la retórica visual establece, concretamente de la sinécdoque, es decir “de la parte por el todo”. Justamente el nada fácil diálogo entre los rostros y el grupo, entre la individualidad y la masa se convierte en la palanca expresiva, determinante de la concepción de cada planteamiento que asegurará, a su vez, la caracterización alternativa de las diferentes obras.

Se trata, además, de ejercitar una capacidad de acentuación de ciertas escenas significativas en la totalidad del conjunto, previamente encuadrado. Y, en este estado de cosas, un mayor enfoque o desenfoque, un procedimiento de intensificación aplicado a los recursos coordinados y/o contrastantes del color o incluso una acentuación potenciada de las formas expresivas de los rostros pueden ser –alternativa o acumuladamente–

básicos en la sintaxis y la semántica subsiguientes. Porque, indudablemente, la percepción resultante, por parte del observador—en la fenomenología de su experiencia estética, conducida por la acción compositiva—, siempre es clave en los resultados interpretativos y preferenciales propios de las lecturas de las obras.

A menudo, incluso en la vida real y no sólo en su representación plástica, en esta dialéctica existente entre las totalidades y las individuaciones propias de las manifestaciones cívicas, pueden acabar destacando—espontáneamente o de forma inferida— ciertos elementos caracterizadores. Así, por ejemplo, unos libros, unos paraguas, un lugar, una estación del año, una fecha o unas circunstancias determinadas han acabado, de hecho, por dar nombre a una cita específica o un acontecimiento históricamente recordados ya de manera genuina: La reciente “Manifestación de los paragüas en Hong Kong”, “La Primavera valenciana”, “Las acampadas madrileñas del 15 M”, “Los enfrentamientos de Gamonal” o “Las protestas de la Plaza de Tiananmén”, pueden ser paradigmáticas referencias de lo indicado.

En este sentido, siempre me ha llamado la atención la rotunda determinación selectiva, puesta en práctica por A. Miró, a la hora de discriminar operativamente, de entre *las históricas funciones del arte*, aquéllas que precisamente mejor se han ido identificando con sus quehaceres comunicativos, a través de su versátil trayectoria. Me gustaría, en tal sentido, recordar—aunque sólo sea a grandes rasgos— cómo la diacronía de opciones posibles—activas todas ellas desde el clasicismo hasta la modernidad— se había inspirado, en principio, a partir de aquella tabulación horaciana (en la *Epístola ad Pisones*), revisada luego a caballo entre el XVI (Ludovico Castelvetro) y el XVIII (Jean Baptiste Du Bos), matizando funcionalmente sus aspiraciones. Tengamos puntualmente muy en cuenta, en tal contexto, que entre el *prodesse*, el *delectare* y el *movere* se fueron abriendo paso además el *deprehendere* y el *laxare animum*. Pues bien, en resumidas cuentas, el itinerario artístico de Antonio Miró siempre se ha consolidado recurriendo escalonadamente al desarrollo (a) de las funciones del *prodesse* (la utilidad informativa y el aprovechamiento educativo), (b) del *movere* (apelando a la commoción y el impacto afectivo) y (c) del *deprehendere animum* (agudizando la sorpresa escenográfica). Mientras que, por el contrario, podemos aseverar que se ha distanciado habitualmente, más bien, (al) del sugestivo *delectare* y/o (bl) del eficaz y pertinente *laxare animum*, entendido y abierto a la generalizada distracción y al tentador ocio estético, cada vez más incisivos y solicitados, de hecho, en las sociedades contemporáneas.

Más de una vez, en esta línea de cuestiones, han sido subrayados, por diversos comentaristas, su ascetismo pictórico y sus prioridades referenciales, conminatorias y comunicativas. Y así siguen—también en esta serie “MANI-FESTA”, que comentamos— activas, constructiva y funcionalmente, tales estrategias y procedimientos, queriendo reflejar de forma abierta el pulso circundante de nuestras complejas existencias, justamente en estos contextos críticos, difíciles y comprometidos en los que afloran desafecciones y adoctrinamientos, disidencias y desahucios, impunidades y apatías, cinismos y hostigamientos, deslegitimaciones y miserias—eso sí—, entre reivindicaciones y nuevas exigencias sociales de mayor impacto, resonancia y participación ciudadana.

De estos horizontes vitales afloran precisamente tales panoramas artísticos y se derivan esas miradas tensas, que recorren los lienzos más recientes de Antonio Miró, como símbolos y metáforas de unas circunstancias y de unas situaciones límite, prácticamente globalizadas en la actualidad. *Imago animi vultus*, apuntaban y decían expresivamente nuestros ancestros. Sin duda, “el rostro humano, en determinadas coyunturas, puede transformarse en el mejor espejo del alma”.

Romà de la Calle
Presidente Real Academia de Bellas Artes de San Carlos. Valencia

Museu d'Art Contemporani de Sevilla 1978.

Galeria Lo Spazio, Brescia, Itàlia 1974

Sala de Cristall, Ajuntament de València 1983.

Université Paris-Sorbonne, CEC Paris 2006.

Antoni Miró: arte, libertad y compromiso

Si bien es un hecho que el arte se ha manifestado a lo largo de la Historia como la lucha disciplinada o anárquica de la libertad de creación contra todo tipo de dogma, tradición o tutela opuesta a la voluntad transformadora del conocimiento, también es cierto que en determinados momentos ha habido muchos que han sucumbido a la presión del poder y a sus tentaciones, de tal forma que los caminos de la historia también han acabado empedrados de multitud de servidumbres y sumisiones. Cultura y Poder no han encajado nunca bien como tampoco ha cuadrado *cambio e inmutabilidad* por muchos discursos que nos hagan sobre el retórico diálogo entre la tradición y la modernidad. Para obviar y frenar este ímpetu ha sido necesario, en determinados momentos, engendrar una tropa de impostores que banalizando la cultura y su potencial transformador propiciaran la falsa sensación de un Poder bien acompañado y que el pensamiento y el conocimiento vivían a gusto girando autosatisfechos dentro de los engranajes del *establishment*. Algunos fieles a las inquietudes artísticas e intelectuales se resistieron y no se lo pusieron fácil.

El País Valenciano puede ser que sea uno de los mejores ejemplos contemporáneos de manipulación del hecho cultural y artístico mediante una vasta operación de integración en la “oficialidad” de un buen número de creadores, y aquellos y aquellas que no han aceptado este hecho no han tenido más remedio que irse hacia otras tierras o bien recluirse en un largo exilio interior. Cuando aparece esta cuestión, dos grandes personas me vienen siempre a la cabeza y los dos tienen en común su origen de alcoyanos: Ovidi, que tuvo que marcharse a Cataluña para poder hacer y vivir la música y el teatro; y Antoni Miró, que refugiado en su masía-museo de las tierras altas del Alcoià ha estado pintando, dibujando, esculpiendo, grabando... sin pararse nunca. Podríamos poner más ejemplos: Raimon y Joan Fuster; Estellés y Genovés, Boix e Isabel Clara Simó... u otros que se fueron y volvieron viviendo el doble exilio, experimentando las dos sensaciones. La miseria acumulada por cuatro décadas de dictadura junto a la timidez y falta de radicalidad democrática de las propuestas transformadoras posteriores están en el origen de la paupérrima vida política y cultural, causa y efecto del maltrato hacia los creadores e intelectuales insobornables.

No soy un especialista en arte y por lo tanto no vivo la extensa obra de Antoni Miró desde el punto de vista del experto que mira los cuadros o las esculturas como materia de estudio o de análisis estético. Sin embargo, delante de una obra, mantengo siempre uno de los principios esenciales que ha acompañado al arte desde sus orígenes: la capacidad de emocionar y la función social de potencial generadora de conocimiento que supone toda creación artística; su condición de testigo de la historia y su carácter transformador derivado de la innata capacidad para representar la realidad, de forma figurativa o conceptual, con grandes formatos o pequeñas piezas, da lo mismo, si se es capaz de introducir en el sujeto la curiosidad crítica sugiriendo propuestas creativas que sin renunciar a las formas, la belleza y la armonía estética invitan a la reflexión, semilla de todas las rebeldías, porque incitar a observar es pensar y pensar es despertar la *fera ferotge ovidiana* para asumir el choque inconformista contra el *laissez faire, laissez passer* que proclama el Poder y sus integrados en el magma de la impostura.

La pintura de Antoni Miró es poesía cuando acompaña a las estrofas de Martí i Pol; es danza cuando representa los sinuosos movimientos de la Picó o la fuerza y sentimientos de los torsos de los bronces de un Gades; es la sencillez de la vida recorrida por sus bicicletas; es el sugestivo erotismo de los cuerpos desnudos; es la música con sus autores: Ovidi, Raimon, Llach, Ventura, Maria del Mar...; es la naturaleza de la que venimos tan maltratada enfrentando las ramas pintadas de todos los colores con las excavadoras sobre el fondo azul de nuestro Mediterráneo; es los derechos y libertades perdidos en los sucesivos *25 de Abril* y *Felipes V* representados sobre hierros, maderas o papeles; es la denuncia de todas las guerras con negras siluetas de soldados de cascos y bayoneta; es la pobreza agachada en las calles de nuestras ciudades que nadie quiere ver a pesar de que formen parte de un paisaje lacerante que otros pintan aséptico o neutral; o es la “solución final” para los más desdichados de la marginación en el país de la opulencia con series como la de las últimas cenas. Es la pintura en todas sus formas poliédricas, como la misma realidad.

A través de la obra de Antoni Miró también he encontrado la manera emocionante, visual y sugestiva de recorrer la historia del arte y sus creadores universales, desde los anónimos clásicos helénicos hasta Picasso con una mimesis renacentista de sello propio, acompañada de las series de los museos de todo el mundo pintadas desde dentro y desde fuera, pero con sus públicos y arquitecturas fusionadas con los contenidos.

Y de forma permanente, siempre, la obra hace un guiño a los hombres y mujeres que han materializado la cultura de un país entendido a la forma *ausiasmarchiana*, es decir, aquella de cuando nuestra lengua no conocía las fronteras borbónicas ni los símbolos estaban divididos por franjas. Arte y realidad en todas sus formas, formatos y sentimientos; emoción y compromiso con su pueblo; libertad de quien la cree y la practica... todo eso es lo que encuentro cada vez que tengo la oportunidad de contemplar la obra de Antoni Miró.

Joan Llinares
Jurista y Gestor Cultural

Mani-Festa / Personajes s/t

-acciones en la pintura de Antoni Miró-

“O todos o ninguno. O todo o nada. Uno solo no puede salvarse.
O los fusiles o las cadenas. O todos o ninguno . O todo o nada. “

Bertolt Brecht (El Esclavo)

El mundo se abrasa. Vivimos un instante cargado de urgencias que circulan, sin parar, por las riberas del tiempo. Todo permanece, eso creemos, bajo control, pero todo fluye sin descanso posible, y las fronteras ya no son los mismos obstáculos de otro tiempo vecino al nuestro. Y las hogueras, ahora sí, lanzan el humo, como el pánico indisimulado de los más valientes hostiga las llamas fuera de control. Sí, el mundo se abrasa. Y lo sabemos. Lo vemos cada día, nada más levantarnos por la mañana, cuando el sueño todavía obtura los ojos, hartos de tiniebla lasciva y de pereza. Y a veces no nos lo queremos creer, pero es que sí. La cosa no pinta demasiado bien, o pinta bastante mal, según se mire. Y del silencio no vamos a detraer demasiadas cosas, como no se puede recolectar del árbol ya fuera de temporada.

Y dicen, aquellos que construyen las noticias, que les va a caer, encima, todo el peso de la ley, porque así lo han pedido los que gobiernan. Los de siempre. Sea cuando sea. La estirpe nunca se esconde a la hora de comunicarlo, porque el dedo cesáreo dictará sentencia cuando lo juzgue conveniente. Cuestión de riqueza y de franca osadía. Cuestión de legitimidad, dicen. Las herramientas para conseguir el éxito en las operaciones, sencillamente, serán las apropiadas en casos parecidos: gases lacrimógenos, pelotas de goma, mazas forradas de cuero, tanques con cañones de agua y pintura para la delación de los aventurados excluidos, marginados, o tal vez, enfurecidos. Todos son, no obstante, los perseguidos. Hombres y mujeres que ocupan las calles o las avenidas, como inundan la vida las imágenes que se atiborran de expresiones dolorosas que viajan de acá para allá, tan rápidamente, a través de las constantes inimaginables de una historia que es preciso contar. Por la mañana, o bien a la noche, pero es necesario realizar el esfuerzo inequívoco de la solidaridad obligada para que precipite el miedo por el abismo de la miseria. Las ondas de la radio, y las canciones que insinúan el trasfondo colorido de la televisión, podrán herir de muerte las garantías en el hecho de humanidad, nunca serán, sin embargo, suficiente veneno para conquistar la verdad que subyace en el seno de la existencia. Eso se refiere a otra cosa acerca del consumo, seguramente, doméstico, perpetrado entre colegas que pisotean, todos los días, el solar de la vida.

¿Y qué significa cambiar el mundo? Tal vez demasiadas cosas, o tal vez muy poco. ¿Una cuestión de esperanza para gozar el futuro? A veces lo pensamos como una necesidad de inmersión en los códigos de la búsqueda individual, seguramente para no tropezar con severidad. Otras, no obstante, nos reafirmamos en la grandeza de las ideas que, emergidas de la provocación cotidiana sin excesivas retóricas veniales, nos preparan el ánimo para enfrentarnos a la violencia que vive, tan adiestrada, en los comportamientos sociales, y tan acordados con cualquier razón equívoca o peligrosa. Ahora bien: “*el deber es un dios que no consiente ateos*”, como diría Víctor Hugo. Porque lo que hay que hacer, todo aquello que indefectiblemente ya forma parte del cuaderno de notas, no se puede retrasar indefinidamente. Y todo se transforma, ya, en compromiso. Acción tozuda. Incluso, civismo. Un pálpito, tan posible como cordial, que ultrapasa las esferas del café diario, para anidar en las migajas primitivas de la responsabilidad.

La revuelta; la necesidad de un clamor que se levanta; los ríos de fuego en tirabuzones de la constancia; el ruido en cada esquina de la ciudad; el olvido circunstancial del miedo; la seguridad de no encontrar respuesta justa a tanta inseguridad; los salmos constantes del coro de la tragedia colectiva... “*la única fuerza que nos favorece es nuestra fuerza*”, nos confía, sin reproches, Hugo Betti. Y lo podemos asegurar. La fuerza que nos empuja, nacida de un cielo invisible, es el argumento fundamental para el combate. Ahora sí, la realidad se cobija cerca de un fuego creciente que acaba conformando la carne principal de los días de trabajo esforzado y duro. Cada paso significa una caída, pero el Saltamartín no permanece en el suelo por siempre: vencido, abatido y derrotado...

Así pues, será necesario aprovechar las lecciones de la historia. A veces la raíz amarguea, y vive sin sol y bajo tierra, pero el esqueje resulta dulce si lo mece el aire y lo baña el rocío. Todos los días se escriben canciones, cada día brotan

millones de palabras de química confusa, pero el resultado se nos presenta evidente, y el espectáculo rueda fácilmente: los límites para aprovechar las posibilidades de realizar ganancias abundantes nunca nos son marcados. Nada más será necesaria la magia de la voluntad. El agujonazo de la audacia para levantar los palos de las banderas que nos pertenecen. Las que nos visitan en sueños victoriosos. Como una constante, donde la levadura ya no es la fantasía, sino la realidad que golpea las espaldas de los menestrales que han gustado demasiado tiempo de la sombra vaga de un árbol sin hojas. Son los demonios de la noche que nos visitan para franquear el destino, y rentabilizar la suerte que nos persigue, ahora y desde siempre. La pensábamos, pero muy lejana: “*Ay de aquellos que luchan toda la vida! Estos son los imprescindibles*”, manifiesta Bertolt Brecht, mientras escudriña, desde un ángulo, ciertamente impreciso, la máquina que incorpora sobre la voluntad del hombre el rigor ético de su trabajo constante. Sin desfallecimientos. A pesar de los obstáculos. Y decidido a surcar los caminos de la victoria, cueste lo que cueste.

Como el artista Antoni Miró, que con una firmeza decidida, pone su acción, tanto personal como creativa, al servicio de aquello que considera justo, y digno por tanto de ser defendido, dando forma al compromiso que significa la obra de arte. Compromiso, con la sutil sensibilidad que caracteriza su lenguaje pictórico, y con la libertad que marcan los extremos del discurso poético subyacente. No se trata, no obstante, de un discurso narcisista, donde el signo poético transita los territorios de una inspiración sometida al reclamo de la propia envergadura, sino que se trata de una paradigmática manifestación de la presencia de la voluntad colectiva en el mismo centro de la obra que agita los demonios de la necesidad comunicativa. Por tanto se erige, ahora i aquí, en **Mani-Festa**, un compromiso con la gente y con el tiempo. Un presente que revive, con enorme belleza, pero con eficacia constante, todas las heridas que la vida otorga a los que no se arrodillan ante la fiereza que supura la injusticia. Y las calles se llenan de metáforas, porque la lectura excéntrica de las pancartas propicia la retórica sin admiraciones, y allí está presente el hombre, el poeta, el pintor, para hacer frente a la magnitud del combate que se libra sobre el asfalto, pero en el seno del desgaste y de la hiel que mana sin continencia posible. Allá se mantiene a la búsqueda de la imagen, a la captura del hilo finísimo que conduzca hacia el coraje cuando se levanta la mano contra el viento “*Si añades un poco a lo poco y lo haces, así, con frecuencia, pronto llegará a ser mucho*”, insinúa Hesíodo, y ejecuta Antoni Miró, desde el claustro diligente de su estancia; lugar para la química de los pinceles y para la causa de los más débiles o desfavorecidos. Restaurador de la conciencia, desde posiciones de vanguardia, cada una de las acciones singulares de la pintura, manifiesta el tránsito hacia el acuerdo generoso de la lucha, donde las ideas descansen, pero no se debiliten como el cáñamo lo hace después de un día de lluvia. “*El tiempo, en su acción, destruye y derriba toda potencia*”, afirma Plutarco, y se realizan ganancias evidentes cuando la esperanza libera la fuerza de los oprimidos, todos juntos, tal vez. Antoni Miró muestra un arte inmensamente generoso, porque va más allá de las marcas contributivas de la pintura, y evidencia en las imágenes alguna cosa más que armonía y belleza, y también genera, por convicción y talento, las emociones, y las sensaciones que se infieren de todas y cada una de sus propuestas. Una hermenéutica que regula el capital de la información y que genera una adecuada contemplación. Un ensayo minucioso que procura el volumen imprescindible para permanecer informados en el seno de la vida diaria. Una crónica abierta que satisface la necesidad de seguir la estela del solidario compromiso con la realidad que se juega en la calle, allá donde se encuentran los seres humanos. Porque “*Un pueblo vivo, por dañado que se encuentre, coge de la realidad médula y fuerzas*”, resume Ibsen. Y efectivamente, Antoni Miró recibe el encargo interior de transmitir un mundo cotidiano, desajustado por la incuria de los poderosos, pero reafirmado en la grandeza y la voluntad del coraje existencial de los combatientes.

Y las geografías de la desgracia están demasiado abiertas, y con dificultad reconocemos los yermos en donde se substancia la revuelta, aunque la contemplación de la obra del artista Antoni Miró nos aproxima la evidencia de una densidad feroz, por abundante y mezquina. Las voces de hierro ya no juegan a la proeza de hacer y deshacer sin obstáculos, ahora sí contribuyen a la espiral de la violencia que no resiste un dfa más de dolor y vómito. La potencia de la autoridad cruje sin término, y los sintagmas del dolor nunca destruyen la iniquidad. Con cada golpe un sarcasmo, si miramos quien paga las cuentas. En la jadeante mirada de los gendarmes del miedo, se posa sangre cuajada de desgracia y de miseria. La locura hueca de los acomodados es el abono que germina las sendas del mal. Un golpe más y la suerte se desliza por debajo de la puerta, como el aire frío cuando se arrastra por los rincones calientes de la historia “*y la desgracia acaba por disminuir. El viento nunca sopla desde el mismo cuadrante ni con la misma fuerza*”, presume Eurípides que habrá de pasar, seguro. Y lo creemos, porque también lo pensamos. Como garantiza Antoni Miró, porque su obra de arte aparece como una entidad restauradora de la esencia de la creatividad cuando construye las

imágenes, tan poderosas, con la voluntad de levantar caminos entre los individuos y la propia sociedad. Una pintura, la del artista Antoni Miró, que valora la profundidad del mensaje, e irradia toda la carga simbólica que la ocasión precisa. Cuando los *mass media* se muestran tan reticentes a la crítica de los nuevos valores de la economía, que todo lo sumergen y confunden, el tratamiento amplio de la realidad, desde los cánones de la belleza pictórica, salmodian la verdad que vive entre las cuatro esquinas de un mundo que gotea improperios y negra podredumbre. “*No te inclines ante la adversidad: por el contrario hazle frente audazmente, tanto como te lo permita tu suerte*”, aconseja Virgilio. Y de un sabio al otro, porque Antoni Miró, que con los pigmentos transforma la realidad para aproximarla en beneficio de las palabras que no necesitan ser pronunciadas, pone en marcha la potencia de los motores que habrán de construir la tragicomedia de la agitación, que se resuelve física en los destinos de las consignas que han volado por el cielo abierto de las ruinas de la vida. Son muchas las imágenes que no renuncian a poner el matiz de la verdad, de la realidad que se acredita después de un golpe de guardián, con porra y visera.

Pero si “*la justicia es la verdad en acción*”, categoriza J. Joubert, Antoni Miró multiplica sus acciones, como diversos son los órdenes de atención que marcan la evidencia creativa de esta muestra de arte intenso que significa **Mani-Festa**. Las proximidades expresivas de su comunicación son el resultado de la complicidad que se resuelve en el verso interior de cada una de las imágenes que se nos presentan. Las huellas individuales del ingenio creativo viajan hacia la esencia colectiva, propiciando desde su calidez las preguntas que son necesario responder con la fidelidad de la exigencia estricta. Se trata, por si no nos habíamos dado cuenta, de la vida. Y nada más que la vida. Malversar segundos de emotividad tal vez sea un fracaso imperdonable, o la debilidad que nos sobrecoge el entusiasmo de seguir la ruta de la disciplina, o de la lucha. A pesar de todo. A pesar de todos. Como un solo hombre, y con un norte colegiado, porque “*el hombre libre es aquel que no teme dirigirse hasta el final de su pensamiento*”, consiente Léon Blum.

Mani-Festa exhibe, en casi todas las propuestas, una mirada enormemente inquietante. Y es inquietante porque registra, a manera de panóptico, una realidad, donde la vulnerabilidad de los concurrentes, transmite la insidiosa de la sociedad que marchita el tallo de la esperanza. Una sociedad donde los comediantes acechan los disloques del clamor compulsivo. Y los desahuciados son el último veredicto de la causa del dinero, malograda instancia del capital injusto que se sacia de cadáveres, cada día, cada momento que pasa. Y Antoni Miró, con las lentejuelas del circo y con las corbatas de seda, se satisface con suficiencia enhebrando pintura, desde la noche y hasta la madrugada. Sin ánimo de perder la paciencia. Pero con la firmeza del acero helado de la oscuridad. Y de trasfondo una música que nunca satura los sentidos, tampoco los sentimientos, que son de nobleza ampliamente contrastada por tantos años de labor silenciosa, callada. “*La sociedad no son los hombres sino la unión de los hombres*”, comenta con voz casi inaudible, Montesquieu. Y Antoni Miró, que lo sabe muy bien, no dificulta la restauración de la evidencia en el seno de su magnífica obra. Un mural, tal vez cósmico, es el relato de un tiempo verdaderamente universal. De norte a sur, y de levante a poniente, la tierra es una misma cosa: la plena pulsión para conseguir el cielo de la victoria, o los rincones de la intimidad, que siempre nos guarecen del frío intenso de la intemperie, o de la violencia gratuita. Los salvajes, los hipócritas, los del sombrero calado de moscas insoportables, los del cigarro puro insultante con anillos de rico pancista, buscan hospedarse junto a las puertas de una nueva clandestinidad: el menoscabo de aquellos que comulgan, aunque el horror, padre de la crueldad, estimula los apetitos de los perdedores. Y eso, seguro, siempre será un peligro inmenso, puesto que, como diría, ahora, Balzac: “no hay cosa peor que un hombre anulado”.

Y con esta crónica de la realidad, con esta reflexión permanente de estrategias para comprender el mundo que nos rodea y, tal vez, abate, Antoni Miró da voz a quienes no la poseen. Inicia el pintor un camino plural que se aproxima desde los confines de las cartas de navegación de la existencia. Y se torna en isla la verdad: “*uno a uno, todos somos mortales, juntos somos eternos*”, verifica Apuleyo. Porque las ideas, compartidas, y depositadas en el lebrillo de la acción potente, amasan un discurso alejado de preocupantes posiciones. Serán, seremos, en el centro de la conciencia de los convocados, y la luz en las pinturas de Antoni Miró verifica la causa de la libertad. Para decir, y para hacer, de la vida una causa, y de la fidelidad a los principios, una lógica, que retuerza el brazo que coloca las cadenas. Verdaderamente, el arte nos cambia la manera que tenemos de mirarnos el mundo, y también las cosas. Los paradigmas que hasta el momento nos han servido a los hombres, pueden permanecer al otro lado de nuestras necesidades, o deseos. Por tanto, la contemplación, la lectura y posterior aprendizaje que llegamos a realizar de una propuesta artística, como la que nos ofrece en este momento Antoni Miró en su muestra **Mani-Festa**, nos dirige hacia los comportamientos sociales que son necesarios reafirmar sin claudicaciones. La tierra, bajo los pies de un gigante, cuando se convierte en arenas

movedizas, posibilita la derrota del infame. Por el contrario, en el riesgo de la acción peligrosa existe la esperanza. Tal vez nada más un momento de gozo para regraciarse, con dulces, tanto coraje avinagrado. Pero las banderas enfrentan un cielo renovado, transformado por el dorado universo de un día de gloria. Y el gigante, que ya no camina con soltura, hunde las rodillas en las aguas turbias de su miseria inefable. Y Antoni Miró, con la línea segura de su verso exquisito, pero útil, colmado de color, o de niebla espesa, revive el instante que, tal vez, ha llegado a ser símbolo, y también clamor de victoria. Y argumentamos que el arte, o bien la pintura, de Antoni Miró, es una representación, y siempre lo será, pues el tiempo vivido nos aporta, incluso, los aromas del suceso. Un olor que interviene otros sentidos para contribuir a otros variados sentimientos. Un todo armónico que presenta la realidad de otro tiempo como constante de vida, donde la liturgia significa, ilustra e incorpora un discurso potente en el tejido de nuestro conocimiento. La pintura acontece como conocimiento, y causa que sustancia la frecuencia en la necesidad de estar presente.

Y la crónica de Antoni Miró, como en este momento casi todos los estudios que delimitan las estrategias en defensa de los pueblos, asegura, porque así lo entendemos, que los hombres se organizan muy bien contra el dolor, incluso para combatir el dolor, ante la realidad hedonista de la asunción del placer. Tal vez sea una virtud, tal vez sea un desastre por la conmoción que significa negar la realidad, también, del bienestar. Pero el mercado no permite registrar los regalos de la satisfacción, puesto que en el interior de la carne siempre reside el esqueleto. Y la fuerza resulta quimera si no se detiene la máquina de derribar la querencia elemental de la tierra. Un hombre, los hombres, nutren de piedras los edificios de la historia, también las tapias de los cementerios, las plazas y las calles: “*tan sólo la violencia ayuda donde reina la violencia*”, canta Bertolt Brecht.

Por último, en la propuesta que hoy nos convoca a la pintura del artista Antoni Miró, hay hombres y mujeres que son, ya, personajes de una historia reconocida. Seres humanos en quienes la pasión por la vida ha inspirado cantos, también un universo lleno de palabras. Compromiso constante en el alba de los primeros días; satisfacción tras el deber cumplido. Personas que son testimonio y no lo piensan, porque la vida, en buena medida, los ha convocado para elevar la voz plural, la voz de la revuelta. Y el espejo de las carencias afecta las horas de vida regalada, pero la sangre fulge, e inunda absolutamente todo con su martilleo permanente, atravesando las grietas de las persianas de media caña. Así de domésticos. Así de grandes: “*ay de ti si tienes miedo*”, sentencia Nietzsche. Y la nómina de reconocimientos que libra Antoni Miró expresa tanto como ilustra: poetas, narradores, gramáticos, cantautores, artistas plásticos, políticos, unidos todos por el mismo compromiso, la construcción de una historia común donde la humanidad nos encomienda el deber inexcusable de la libertad. Y de los versos de Salvador Espriu, o de Alberti, de Fuster o de Estellés, cosechamos el regalo de la esperanza, pero de la lirica redonda, construida con grandes mayúsculas y verdad, de Valls, o de Jordi Valor, ganamos un espacio abierto al mar infinito de la vocación de pertenencia. Cuando canta Ovidi Montllor, siempre constante en el universo mironiano, las emociones se instalan, tan vehementes, contra los muros invisibles de la injusticia. Isabel-Clara, arropada por el misterio y repleta de caricias y de exigencias, habita el balcón florido de una primavera que nunca ha de acabar. Bailan Gades y Sol Picó, no importa el nombre del escenario, porque la vida les ha ofrecido la posibilidad de conmover incluso hasta las entrañas del tiempo: se liberan formas en la captura de los días de alegría y de pasión. Retruena, en cada paso que ejecutamos, en cada una de las miradas que liberamos desde este horizonte próximo que tocamos con la punta de los dedos, el discurso transitado por la ética de una vida plena en donde reside, y cobra razón de ser, el combate: Allende, Ché Guevara, Marcos, Puig Antich, Companys, Jara, son, ya, desde el lienzo de Antoni Miró, pura vida. La que imaginamos en los trajines mundanos, a parte hermenéuticas que inhiben la naturalidad en los comportamientos cabales. La vida que entendemos, cuando nos internamos a través de la voz reconstruida, a partir de nuevas presencias que ayudan a la existencia de tantos y tantos. Una gran galería de retratos, la que erige Antoni Miró desde su interior, porque los ha sentido y los ha vivido de manera cómplice, ha ejecutado la trashumancia desde la noche profunda del Mas Sopällo, cobijado bajo la luz metálica de su estudio de trabajo. Imágenes, todas ellas, que no son propiamente imágenes, porque el perfume de la voluntad del pintor, y la serena virtud que los acompaña, alimentan la intimidad que se nos ofrece como regalo. Conocemos, claro está, la sustancia clásica de todos los componentes de la galería, pero disfrutamos el vértigo que significa ir más allá del tiempo; cruzar las fronteras invisibles de los afectos para ganar la caricia de un atardecer donde el sol se abandona fantástico. Temperado.

Josep Sou
Doctor en Bellas Artes. Universidad Miguel Hernández de Elche

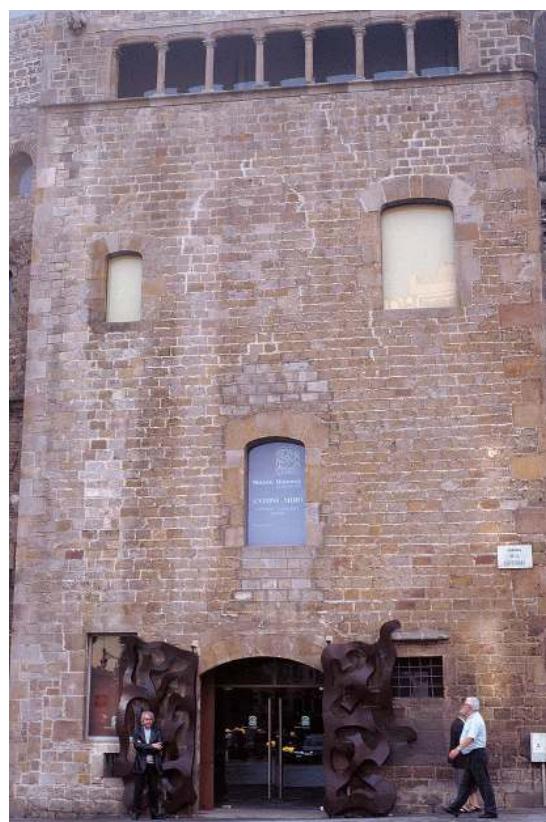
San Telmo Museoa, Donostia 1989.

Llotja del Peix, Alacant 1994.

Amb Berlanga i Llorens, Fundació Bancaixa, Madrid 1998.

Pia Almoina, Antològica, Barcelona 1999.

“MANI-FESTA”.

The collective feast becomes image in order to claim rights.

Art can, among its functions, assume the role of becoming shared document and testimony, relating to a specific historical context, being even, often, its best business card. It will be good to remember, for our part, that –both directly or indirectly– this referential mission has rarely been outside the list of its possible targets in a few situations, even outside the plural religious, political, economical, social or aesthetic tendencies preferentially sustained, among its strategic goals. So maybe that is why art has never distanced, *a radice*, from its communication work, usually being located in the foothills of the power of awareness, that has characterized human activity in its intentional resources, without forgetting his fruitive dimension, formally parallel to the others.

In fact, I have followed, for decades, the outstanding referential and comminatory strategies inherent to Antoni Miró's artistic activities (Alcoy, 1944), in his frequent rereadings both of historical images -updated- and of the contemporary interpretations of reality, always converted into resolute images. After all, it is stated that contemporary creativity, in its most common manifestations, has not stopped approaching, in its innovative resources, to tributes, to *d'après*, to *borrowing*, to loans, to subpoenas and, generally, to the most disparate appropriationism.

In such a rereadings race, images have become virtual currency, promoting the interdisciplinarity of its mutations, movements and discoveries, always –besides– under the lee of, in the proximity of and with the involvement of new technologies. And, to say the truth, too, Antonio Miró's effective operativity and researcher dedication highlighted in that chained resource tracking.

It is practically unfeasible, along his itinerary, be able to tear the subtle threads correlating, in their respective works, semantic values with the formal ones, which in turn link their denotative capacity with the coexisting poetic and connotative devices. And so it has happened, usually, in their many and committed series and previous stages and it continues happening inevitably in their gazes –frozen on their canvases– which talk to us directly and openly of the surrounding and strictest reality, indebted essentially to the shared attitudes, to the emerging citizens clamours and to the vital echo of the masses, when they unanimously claim for their rights, against the silences and intentioned oblivions of the power.

It is therefore understood that Antoni Miró's last pictorial series –entitled “MANI-FESTA”–, orderly planned between the second half of 2012 and late 2014, promptly inspired by many international situations, does nothing but, once again, giving, testimonially, a new turn of the screw, with the background of a scene practically homologated by the wildest and most insensitive globalization, in a situation defined starting from the shared crisis, which has been extending vitally by the most varied corners of our world –in their proximity or remoteness–, persistently dehumanized in its roots, aspirations and interests.

“MANI-FESTA” appeals evidently to a pun, as suggestive as misleading, given that *demonstrate* does not suppose, without more, attend to a party, although in certain situations and visual moments it may seem it and it may allow it be –so– understood in certain conjunctures and interventions or shared expressive experiences. *Demonstrate* is basically, rather, occupy the common and public spaces in the

city, in order to display and communicate openly the axiological differences set up in ordinary life. Freedom of expression correlates closely with demonstration rights and it is evident that in democratic societies and systems they represent the best breeding ground to channel differences of opinion regarding the exercise of power. Hence it can be assumed as the best scale and means of detecting the possible anomalies of democratic health of societies, when somebody tries to muzzle, reduce or minimize –by subsequently occurring rules and laws– such protest developments of everyday life.

Given, then, the current socioeconomic conjunctures, no one should wonder because artistic practices, in their persistent and repeated radiographs of human existence, have also paid its corresponding attention to these images, travelling through social networks with fluent speed and constancy, and against which, so often, we even recognize ourselves as citizens involved. Images which we can classify in our files and convert into deposits of our memory.

Antoni Miró's plastic activity –with those strategies of rescued communicative actions and converted into the referential content of common life, which his painting offers us in testimony– could not remain insensitive in front of those intense iconographic scenes, able to correlate the particularity of certain events of daily life with the typicality of their aesthetic expressions studied. Perhaps this is precisely the formula that best reserves, embodies and defines their works: the transit –we insist– *from the particular to the typical*, although titles, in their concretion, always pretend not only characterize uniquely each specific artistic proposal –in these cases– but also help its historical and contextual interpretation. However, let us say it briefly but surely: the expressive lever of aesthetics typicality lies among the determining resources of the artistic domain, well settled, beyond each singular event, transformed into content and bearing witness on the canvases, and, axiologically, it always consolidates its results,

The collection of images –from photography to painting– is thus transformed and it jumps from the file to the gallery, from the history of the media to the memory of the museum and the emergence of the plastic values is appealed recursively from the printed document, assumed as a starting point. Such is the game of linked mutations, which allows Antonio Miró to vindicate his role as interpreter of the social context through the art of painting, placing on record his intense awareness, in front of the newsworthy surrounding.

Or is there a “poetic”, a regulatory program, a targeted legislation, which directly structures the construction of this type of pictorial approaches, where the “MANI-FESTA” series is set and reflected? No doubt some of the prominent visual parameters would be the visual battle for the occupation of space, the relevance of framing and the tense division between the inner and outer domains of the proposal. Not in vain the compositional key always will count, in such strategies, with the omnipresence of the games expliciting the relevance and power of the metonymy which the visual rhetoric establishes, namely synecdoche, ie “the part for the whole”. Precisely the far from easy dialogue between the faces and the group, between individuality and mass turns into the expressive lever, determining the conception of each approach which will ensure, in turn, the alternative characterization of the different works.

It seeks, besides, to exercise an ability to accentuate certain significant scenes in the entire assembly, previously framed. And in this state of things, an increased focus or blurring, a process of intensification applied to the coordinated resources and/or to the color contrastings or even an potentiated intensification of the expressive forms of the faces can be –alternatively or cumulatively– basic in the subsequent syntax and semantics. Because, undoubtedly, the resulting perception, from the observer's

point of view –in the phenomenology of his aesthetic experience, led by the compositional action– is always the key in the preferential and interpretive results related to the readings of the works.

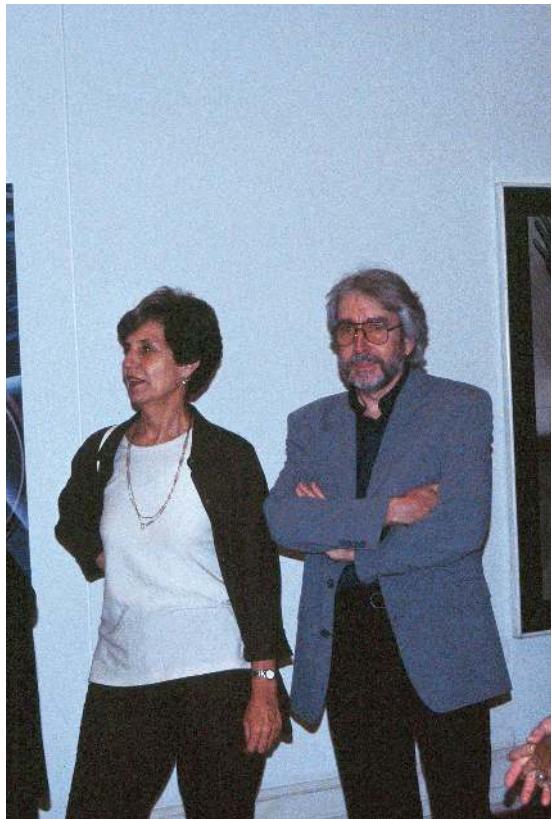
Often, even in real life and not only in its visual representation, in this existing dialectic between totalities and individuations related to civic demonstrations, certain characterizing elements may end up highlighting –spontaneously or in an inferred form–. Thus, for example, some books, some umbrellas, a place, a season, a date or some given circumstances have ended, in fact, naming a specific appointment or an event, historically remembered in a genuine way: the recent “The demonstration of the umbrellas in Hong Kong”, “The Valencian Spring”, “The 15M Madrid campings”, “The Gamonal clashes” or “The protests in Tiananmen Square” can be paradigmatic references of all the aforementioned.

In this sense, the categorical selective determination, put into practice by A. Miró, has always caught my attention, when he operably discriminates, among *the historical functions of art*, those which precisely have been identified better with his communicative tasks, through his versatile career. I would like, in this sense, to remember –even if only in broad strokes– how the diachrony of possible options –being all of them active from classicism to modernity– had inspired, in principle, from that Horatian tabulation (in the *Epistle ad Rammers*), later revised straddling the XVI (Ludovico Castelvetro) and the XVIII (Jean Baptiste Du Bos), functionally clarifying its aspirations. Let us have in mind, promptly, in that context, that, in addition to the *prodesse*, the *delectare* and the *movere*, the *deprehendere* and the *laxare animum* were breaking through. Well, in a nutshell, Antonio Miró’s artistic career has always been consolidated using stepwise the development (a) of the functions of *prodesse* (the informative utility and the educational benefit), (b) of the *movere* (appealing to commotion and emotional impact) and (c) of *deprehendere animum* (emphasizing the scenographic surprise). While, on the contrary, we can assert that he has usually distanced, rather, (a1) from the suggestive *delectare* and/or (b1) from the effective and appropriate *laxare animum*, understood and open to the generalized distraction and to the tempting aesthetic leisure, in spite of the fact that they are increasingly more incisive and requested in contemporary societies.

More than once, in this line of questions, his pictorial asceticism and his communicative, comminatory and referential priorities have been underlined by different commentators. And so they continue –also in this “MANI-FESTA” series, which we are commenting– constructively and functionally active, such strategies and procedures, wanting to openly reflect the surrounding pulse of our complex existences, precisely in these critical contexts, difficult and committed in which disaffections and indoctrinations, disagreements and evictions, impunities and apathies, cynicisms and harassments, delegitimazings and miseries emerge –albeit, of course–, among claims and new social demands of greater impact, resonance and citizen participation.

Precisely such artistic panoramas emerge from these vital horizons and those strained looks derive from them, walking along Antonio Miró’s most recent paintings, as symbols and metaphors of some circumstances and some limit situations, practically globalized nowadays. Our ancestors pointed our and expressively said “*Imago animi vultus*”. Without any doubt, “the human face, in certain situations, can become the best mirror of the soul”.

Romà de la Calle
President of the Real Academia de Bellas Artes de Sant Carles, València

Amb Isabel Allende, Museo Allende, Santiago 2003.

Museo Salvador Allende, Santiago 2003.

Casal Sollerí, Palma de Mallorca 2001.

Chapelle des Jesuites, Nîmes, França 2004.

Antoni Miró, art, freedom and commitment

While it is a fact that art has manifested itself throughout history as the disciplined or anarchic fight of freedom of creation against all kinds of dogma, tradition or guardianship opposed to transforming will of knowledge, it is also true that at particular times there have been many who have succumbed to the pressure of power and its temptations so that the paths of history have also ended cobbled with many easements and submissions. Culture and Power have never fit well nor *change and immutability* have squared in spite of the many speeches we have been told on the rhetorical dialogue between tradition and modernity. In order to obviate and to stop this impetus it has been necessary, at particular times, to beget an army of impostors who trivializing culture and its transformative potential fostered both the false sensation of a well accompanied Power and the idea of thought and knowledge living comfortably turning self-satisfied within the establishment's gears. Some faithful ones to the intellectual and artistic interests resisted and they did not make it easy for them.

País Valencià may be one of the best contemporary examples of manipulation of the cultural and artistic event through an extensive integration operation in the “officiality” of a good number of creators and those who have not accepted this fact have had no choice but going to other lands or shutting themselves in a long inner exile.

When this issue comes out, two great people always come to my head and the two have in common their origin from Alcoy: Ovidi who had to go to Catalonia to make and live music and theater and Antoni Miró, who sheltered in his farmhouse-museum in the highlands of l'Alcoià has been painting, drawing, sculpting, engraving ... without ever stopping. We could mention more examples, Raimon and Joan Fuster; Estellés and Genovés, Boix and Isabel Clara Simó ...or others who came and went living the double exile experiencing both sensations. The misery accumulated in four decades of dictatorship together with the shyness and the lack of democratic radicality of the subsequent transformative proposals are at the origin of the poorest political and cultural life, cause and effect of the mistreatment toward incorruptible creators and intellectuals.

I am not a specialist in art and therefore I do not live Antoni Miró's extensive work from the point of view of the expert who looks at paintings or sculptures as a subject of study or aesthetic analysis. However, on facing a work, I always keep one of the essential principles that has accompanied the art from its origins: the ability to excite and the social function of potential knowledge generator involved in every artistic creation; his condition as witness of history and its transforming character derived from its innate ability to represent reality, in a figurative or conceptual form, with large formats or small pieces -who cares- if it is able to arouse the critical curiosity in the individual, suggesting creative proposals which, without sacrificing forms, nor beauty nor aesthetic harmony, invite to reflection, seed of all rebellions, because encouraging to observe leads to think and thinking is awakening Ovidi's “*ferocious beast*” in order to assume the maverick clash against the “*laissez faire, laisser passer*” which Power and its integrated ones into the magma of imposture proclaim.

Antoni Miró's painting is poetry when it is accompanying Martí i Pol's stanzas; it is the dance when it is representing Sol Picó's sinuous movements or the strength and feelings of Antonio Gades' bronze torsos; it is the simplicity of life being toured from his bicycles; it is the suggestive eroticism of nude bodies; it is music with its authors: Ovidi, Raimon, Llach, Ventura, Maria del Mar Bonet...; it is the nature where we come from, so mistreated, which is facing with its branches painted in all colours against the excavators on the blue background of our Mediterranean; it is the rights and freedoms lost in the successive “25ths April” and “Philips Vs” represented on irons, pieces of wood or papers, it is the denounce of all wars with black silhouettes of soldiers in helmets and bayonet; it is poverty crouched in the streets of our cities which nobody wants to see although being a part of a lacerating landscape which others paint aseptic or neutral; or it is the “final solution” for the most unfortunate of marginalization in the country of opulence with series like the last suppers. It is the painting in all its forms polyhedral, as reality itself.

Through Antoni Miró's work I have also found the exciting, evocative and visual way to travel through the history of art and its universal creators, from the anonymous hellenic classical ones to Picasso with his own renaissance mimesis label, accompanied by the series of the museums around the world painted from the inside and from the outside but merging their publics and architectures with their contents.

And permanently his work always makes a nod to the men and women who have materialized the culture of a country understood in the “ausiàs-marchiana” form, that is, that way when our language did know no Borbonic borders nor symbols were divided into fringes. Art and reality in all their forms, formats and feelings; emotion and commitment to his people; freedom of those who believed it and practiced it ... all this is what I find whenever I have the opportunity to watch Antoni Miró's work.

Joan Llinares
Jurist and Cultural Manager

Mani-Festa and characters s/t

(actions in Antoni Miró's painting)

“Or everyone or none. Or everything or nothing. One alone cannot be saved.
Or guns or chains. Or everyone or none. Or everything or nothing.”
Bertolt Brecht (The slave)

The world remains on fire. We are living an instant loaded with urgencies which are prawning, all the time, by the edge of time. Everything remains, it seems, under control, but everything flows losing its orientation, and borders are no longer the same obstacles of other stream neighbour to ours. And bonfires, now, are throwing their smoke, as the bravest ones' undisguised panic marinates the flames out of control. Yes, the world remains on fire. And we know it. We can see it every day, just when we get up in the morning, when the sleep still closes our eyes, tired of lascivious darkness and laziness. And sometimes we do not want to believe it, but it is that way. Things do not look too much well, or things look very badly, depending on how you look at it. And we will not obtain many things from the silence, as you cannot harvest from the tree when you are out of season.

And they say, those from the news, that the full weight of the law will fall on top of them because those who rule have asked so. The usual ones. Whenever it had to be. The saga never hides to say because the imperial finger will render judgment when it deems appropriate. A matter of metal and frank boldness. A matter of legitimacy, they say. The tools to achieve the success in the operations, will be, simply, the appropriate in similar cases: tear gases, rubber balls, leather lined maces, tanks with water cannons and paint for the betrayal of the venturesome ... excluded, marginalized, or perhaps enraged. Everybody, however, is them. Men and women who occupy the streets or the avenues, as the images fed up with painful expressions flood life, which travel everywhere, so fast, by the unlikely constants of a story which must be told. In the morning, or at night, but it is worth the unequivocal effort of required solidarity to throw the fear into the abyss of misery. Radio waves and songs breathing at the background of the bright colours of the television will be able to hurt to death the guarantees in the fact of humanity, but they will never be enough poison to conquer the truth that lies at the heart of existence. This is something else related to consumption, probably, domestic. Among colleagues who trample, every day, the plot of life.

And what does to change the world mean? Maybe too many things, and perhaps very little. A matter of hope to enjoy the future? Sometimes we think about it as a need for immersion within the codes of individual research, surely not to crumble up. Others, however, reaffirm ourselves with the greatness of the ideas which, emerged from the daily provocation without too much rhetoric venial, marinate our mood in order to deal with the violence living, so trained, in the social behaviors, and so agreed in slices of misleading and dangerous reason. Nevertheless: “the duty is a god who do not consent atheists”, as Victor Hugo would say. Because what must be done, what is inevitably already part of the notebook, can not be postponed too many days. And everything is, already, commitment. Stiff action. At least, civility. A heartbeat, as possible as cordial, which goes beyond the spheres of the daily coffee, with the primitive crumbs of responsibility.

The revolt, the need for an outcry rising, the rivers of fire in constancy ringlets, the noise in every corner of the city, the circumstantial oblivion of fear, the security of not finding fair answer to such insecurity, the constant psalms from the heart of collective tragedy ... Hug Betti confides us, without reproaches “the only strength which favours us is our strength”. And we can assure it well. The force pushing us, born in an invisible sky, is the fundamental argument of the combat. Now, reality crouches on the edge of a growing fire which finishes shaping the main meat of the days of hard work. Each time a turn, but the grasshopper never stays on the floor the whole time: beaten, dejected and defeated ...

Therefore it is worth to take advantage of the lessons of history. Sometimes the root embitters, living without the sun and underground, but the cutting is sweet if the air caresses it and the dew bathes it. All the days songs are

made, every day millions of confusing chemistry words sprout but the result remains evident, and the show works easily: the limits for exploiting the possibilities of making plentiful gains are not established. However, the magic of the will is enough. The stimulus of audacity to raise the sticks of the flags which belong to us. The ones which visit us in victorious dreams. Like a continuum, where the yeast is no longer fantasy, otherwise the reality who rummages the backs of the artisans who have enjoyed the shade of the tree without any leaf for too long. They are the demons of the night who visit us to cross the destiny and to make the luck which haunts us profitable, now and from always. We thought it, however, far away: "Woe to those who struggle all their life! These are the essential ones", Bertolt Brecht states, all watching, from an angle, certainly inaccurate, the machine which incorporates the ethical rigor of his constant work on the will of man. Without faintings. Although the obstacles. And decided to groove the paths of victory at all costs.

Such as the artist Antoni Miró, who, with a clear will puts his action, both personal and creative, to the service of what he believes fair, and worthy, therefore, to be defended, shaping the compromise which the artwork means. Commitment, with the subtle sensitivity which characterizes his pictorial language, and with the freedom that marks the milestone of the underlying poetic speech. It is not, however, a narcissistic speech, where the poetic sign walks along the lands of an inspiration subject to the claim of its own importance, otherwise it is a paradoxical expression of the presence of the collective will in the heart of the work which shakes the demons of communicative need. Therefore, here and now, in **Mani-Festa** it is foreseen a commitment to the people and time. A present time which revives, with great beauty, but with constant effectiveness, all the wounds which life gives to those who do not kneel in front of the clamor which injustice oozes. And the streets are filled of metaphors, because the eccentric reading of the banners favours the rhetoric without admirations, and the man is present there, the poet, the painter, to cope with the magnitude of the combat which is being waged on the asphalt, but in the bosom of the wear and tear and of the gall flowing without possible restraint. There he remains in search of the image, to capture the thin thread which may lead towards the courage when a hand is raised against the wind ... "*If you add a little to a that little and you do it, so, often, it will be a lot soon*", Hesiod suggests, and Antoni Miró performs, from the friendly cloister of his room; place for the chemistry of the paintbrushes in the cause of the weakest and, perhaps, deterred. Restorer of the consciousness, from the vanguard positions, every singular action of his painting expresses the transit towards the generous agreement of the combat, where ideas rest, but they do not weaken such as the hemp after a rainy day. "... time, in its action, destroys and tears down all potency", Plutarch asserts, and obvious gains are made when hope liberates the strength of the oppressed, all at once, maybe. Antoni Miró shows an immensely generous art, because he goes so far beyond the paint contributory brands, and he shows something more than harmony and beauty in his images, he also generates, by conviction and talent, the emotions and the sensations, which are lived at the heart of each one of his proposals. Hermeneutics which regulates the capital of the information generating the verisimilitude of contemplation. A thorough rehearsal which completes the necessary volume to be informed within everyday life. An open chronic which satisfies the need to follow the waves of solidarity commitment to the reality being played in the street, where there are humans beings. Because "A people alive, no matter how damaged it is, harvests strength and marrow from adversity", Ibsen sums up. And indeed, Antoni Miró receives the inner order to convey an everyday world, unbalanced by the negligence of the powerful, but strengthened in the greatness and the will of the existential courage of the combatants.

And the geographies of misfortune are too open, and with difficulty we recognize the wastelands where the revolt is substantiated, although the contemplation of Antoni Miró's works approaches to us the evidence of a fierce density, abundant and petty. The iron voices no longer play the feat of doing and undoing unhindered, now they are contributing to the spiral of violence which do not stand another day of pain and vomit. The authority potency joins everywhere and pain syntagms never end iniquity. Each blow, a sarcasm, if we look at who pays the bills. There is blood full of misfortune and misery in the gasp of the fear policemen eyes. The soft madness of the wealthy is the fertilizer germinating the paths of the evil. One more hit and the luck slips under the door, like cold air spreading around the hot corners of history... "and misfortune ends up diminishing. Wind does not always blow from the same quadrant nor with the same force", Euripides presumes it will happen for sure. And we believe it because we also

think so. As Antoni Miró guarantees, because his artwork appears as a restorative entity of the essence of creativity when he performs his images, so powerful, with the will to raise paths between individuals and society itself. Antoni Miró's painting appreciates the depth of the message, and it radiates all the symbolic charge which the occasion demands. When the *mass media* are so reluctant to criticize the new values of the economy, which overwhelm and confuse everything, the extended treatment of reality, from the canons of pictorial beauty, they are chanting the truth living within the four corners of a world dripping disapprovals and dark rot. "Do not bend in front of adversity: on the contrary face it boldly, as much as your luck allows you" Virgil advises. And from a wise man to another, because Antoni Miró, who with pigments transforms reality to approach it for the benefit of the words which are not necessary to pronounce, starts the engines power which will build the tragicomedy of agitation, which shows itself physical to the fates of the slogans flying over the open roof of the debris of life. There are many images which do not give up to put the hue of the truth, of the reality which is credited after a hit from a guardian, with truncheon and visor.

But if "justice is truth in action", J. Joubert categorizes, Antoni Miró multiplies his actions, as diverse are the commands of attention which marks the creative evidence of this intense art show which **Mani-Festa** means. The expressive ties of his communication are the result of the complicity which lies in the inner verse of each image presented to us. The individual fingerprints of the creative wit travel towards the collective essence, fostering from their warmth the questions which must be answered with the fidelity of the necessary demand. It is, in case we had not noticed it, life. And nothing more than life. Wasting seconds of emotion is perhaps an unforgivable failure or the weakness which overcomes the enthusiasm of following the path of the demand, or of the struggle. Despite everything. Despite everybody. As one man alone, and with a common north, because "the free man is that one who is not afraid of going to the end of his thought", Léon Blum consents.

Mani-Festa exhibits, to almost all the proposals, a quite disturbing gaze. And it is disturbing because it records, as a panopticon, a reality, where the vulnerability of the attendees transmits the insidiousness of the society which withers the stem of hope. A society where comedians are stalking the bellowing of compulsive clamor. And the evicted ones are the final verdict of the money cause, spoiled instance of the unfair capital which is fed up with corpses, every day, every passing moment. And Antoni Miró with both the circus and silk ties spangles cannot stop looping painting, from the night and towards the day. Without wishing to lose one's patience, but with the strength of the icy steel of the darkness. And in the background a music never saturating senses, nor feelings, of well proven nobility by his years of silent work. "Society is not men but the union of men...", Montesquieu comments in an almost inaudible voice. And Antoni Miró, who knows it very well, does not difficult the restoration of the evidence at the heart of his magnificent work. A mural, perhaps cosmic, is the story of a truly universal time. From north to south, and from east to west, the land is the same thing: the full pulsion to reach the sky of victory, or the corners of intimacy, which protect us, at any time, from intense cold weather, or from gratuitous violence. The wild ones, the hypocrites, the ones in the hat covered with unbearable flies, the ones with the insulting cigar and rings of selfsatisfied, are seeking to be hosted at the doors of a new clandestinity: the contempt of those who agree, although horror, father of cruelty, stimulates the losers' appetites. And that, of course, will be always a huge danger, because, as Balzac would say now "there is nothing worse than an annulled man."

And with this chronicle of reality, with this permanent continuum of strategies to comprehend the world around us and, perhaps, overwhelming, Antoni Miró gives voice to those who have not got it. The painter starts a plural path reached from the confines of the navigational charts of existence. And truth becomes an island: "one by one, we are all mortal, together we are eternal", Apuleius verifies. Because the ideas, shared, and spilled into the bucket of powerful action, knead a speech far from of anxious positions. They will be, we will be, within the consciousness of the summoned ones, and the light in Antoni Miró's paintings verifies the cause of freedom. In order to say, and in order to do, from life a cause, and from fidelity to the principles, a logic, which twists the arm putting the chains.

Truly, art changes the way we look at the world, and also at things. The paradigms that up to now men have served us can remain at another side of our needs, or desires. Therefore, the contemplation, the reading and later learning we do of an artistic proposal, such as that offered by Antoni Miró in his *Mani-Festa*, directs us to the social behaviors which must be affirmed without giving up. The land, beneath a giant's feet, when it becomes wetland, enables the

infamous's slip. In contrast, there is hope in the risk of dangerous action. Maybe just a delight moment to thank, so sweet, so much vinegared courage. But the flags are facing a renovated sky, transformed by the golden universe of a day of glory. And the giant, who no longer walks easily, is sinking his knees in the murky waters of his ineffable misery. And Antoni Miró, with the secure line of his exquisite verse, but useful, drenched in colour, or in thick fog, revives the moment which, perhaps, has become a symbol, and also a victory clamor. Arguing that art, Antoni Miró's painting, is a representation, and it will always be it, the lived time provides us with, even, the event scents. A scent involving other senses to free other feelings. A harmonious whole presenting the reality of another time in a life constant, where liturgy means, illustrates and incorporates powerful speech to the fabric of our knowledge. Painting becomes knowledge, and cause which substances frequency in the need to be present.

And Antoni Miro's chronicle, like almost all studies delimiting strategies in defense of peoples, assures, because so we can grasp, that men are organized very well to face pain, even to fight pain, in front of the hedonistic reality of pleasure assumption. It may be a virtue, it may be a setback due to the commotion implied on denying reality, also, of pleasure. But the market leaves no record of satisfaction guarantees, as the skeleton is always inside the meat. And the strength becomes chimera if the machine to overthrow the elemental will of the earth is not stopped. A man, men, nourish with shingle the facades of history, the walls of cemeteries, the squares and the streets: "only violence helps where violence reigns..." Bertolt Brecht sings.

Lately, there are men and women who are, already, characters in a recognized story in the proposal summoning us today to Antoni Miró's painting. Humans beings where passion of living has inspired songs, also thousands of words. Constant commitment at the dawn of the first days; satisfaction for the fulfilled duty. People who are evidence and they do not think about it, because life, to a large extent, has summoned them to make profitable the plural voice, the voice of the uprising. And the mirror of the shortcomings affects the hours of easy life, but blood glitters, and it floods everything with spurs, passing through the slats of the roller shutters. So domestic. So big: "woe to you if you're afraid", Nietzsche sentences. And the list of acknowledgments released by Antoni Miró expresses as much as illustrates: poets, storytellers, grammarians, songwriters, plastic artists, politicians, all united by the same commitment, the building of a common history where humanity entrusts us the inexcusable duty of freedom. And we collect the pledge of hope from Salvador Espriu's verses, or Alberti's verses, or Fuster's verses or Estellés's verses, but from the rounded lyric, all uppercase built, from Valls's, or from Jordi Valor's, we win a space at the infinite sea of the vocation of belonging. When Ovidi sings, he is always a constant in Miró's universe, emotions cling against the too often invisible walls of injustice. Isabel- Clara, full of mysteries, of caresses, of exigency, lives on the flowery balcony of a spring which will never end. Gades and Sol Picó dance, no matter the name of the theatre stage, because life has offered them the opportunity to excite the depths of time: forms are released in the capture of the days of pleasure and passion. The discourse transitted by ethics of a plenty life where combat commands thunders, at every step we make, at every look we have from this neighbour horizon we are watching: Allende, Ché Guevara, Marcos, Puig Antic, Companys, Jara, they are, already, from Antoni Miró's canvas, pure life. The life we imagine within the daily bustle, apart from the hermeneutics twisting the hand of the perfect behavior naturality. The life we understand, when we go into the voice reconstructed from the new presences helping so many to live. A large portrait gallery, which Antoni Miró builds from his inside, because he has sensed them, he has lived them with complicity, he has transhumanced from the night at Sopalmo farmhouse, sheltered under the metallic light in the hardworking study. Images, all of them, which are not images, as the scent of the painter's will and the calm virtue accompanying them, feeds the intimacy given to us. We know, of course, the classical substance of all the components of the gallery, but we enjoy the vertigo implied on going beyond time; crossing the border of existence to win the caress of a sunset where the sun delivers fantastic. Having become loving.

Josep Sou
Doctor in Fine Arts. Miguel Hernández University, Elx

Hanseo University, Seoul 2004.

Castell Santa Bàrbara, Alacant 2008.

Museo de Arte Moderno, Santo Domingo 2008.

IVAM, Institut d'Art Modern, València 2012-13.

NOTA BIOGRÀFICA

Universitat Politècnica de València 2001.

Universitat de València, PMG, València 2005.

Vernisatge, Palau d'Otros 2012.

Casa Bardin, A M.Hernández. 50x50, Alacant 2014.

Estudi d'Estudis, Bancaixa, València 2014

Stambrook 1939, Universitat de València 2014.

ANTONI MIRÓ naix a Alcoi el 1944. Viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El mes de gener de 1965 realitza la seu primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-1972) i en 1972 el Gruppo Denunzia a Brescia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins a la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura.

La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del patiment humà. A finals dels anys seixanta el seu interés pel tema social el condueix a un neofigurativisme, amb un missatge de crítica i denúncia que als setanta s'identifica plenament amb el moviment artístic anomenat *crònica de la realitat*, inserit dins dels corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents èpoques o sèries de la seua obra com “Les Nues” (1964), “La Fam” (1966), “Els Bojos” (1967), “Experimentacions” i “Vietnam” (1968), “L'Home” (1970), “Amèrica Negra” (1972), “L'Home Avui” (1973), “El Dòlar” (1973-80), “Pinteu Pintura” (1980-90), “Vivace” (1991-2001), “Sense Títol” (2001-2013) i des del 2014 “Sense Sèrie”, rebutgen tota mena d'opressió i clamaven per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de *conscienciació de la pintura*, on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'esgota en ser un *mitjà* per a la comunicació ideològica, sinó que, de manera paral·lela, es constitueix en registre d'una comunicació estètica evident.

Museu de la Universitat MUA, Alacant. 2010-2011.

Llotja de Sant Jordi, Alcoi 2014.

IVAM Institut d'Art Modern 2012-13, València

IVAM Institut d'Art Modern 2012-13, València

Antoni Miró, Estudi Mas Sopalmo 2013.

Mas Sopalmo.

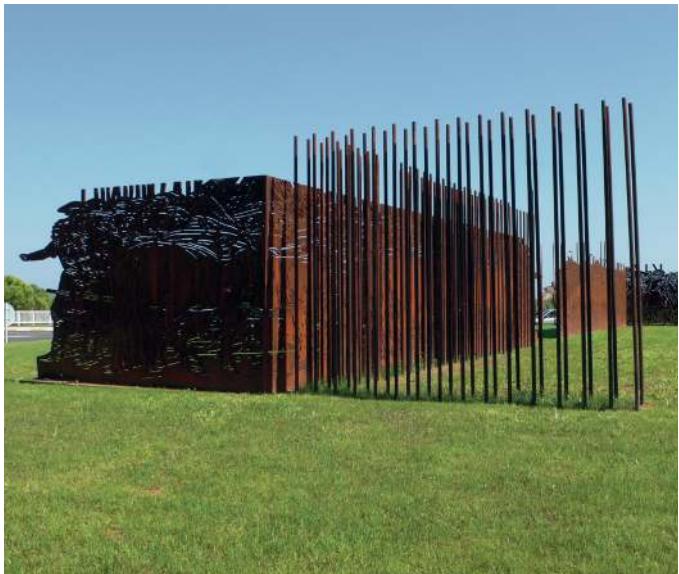
ANTONI MIRÓ nace en Alcoi en 1944. Vive y trabaja en el Mas Sopalmo. En 1960 recibe el primer premio de pintura del Ayuntamiento de Alcoi. En enero de 1965, realiza su primera exposición individual y funda el Grupo Alcoiart (1965-72) y en 1972 el “Gruppo Denunzia” en Brescia (Italia). Son numerosas sus exposiciones dentro y fuera de nuestro país, así como los premios y menciones que se le han concedido. Miembro de diversas academias internacionales.

En su trayectoria profesional, Miró ha combinado una gran variedad de iniciativas, desde las directamente artísticas, donde manifiesta su eficaz dedicación a cada uno de los procedimientos característicos de las artes plásticas, hasta su incansable atención a la promoción y fomento de nuestra cultura.

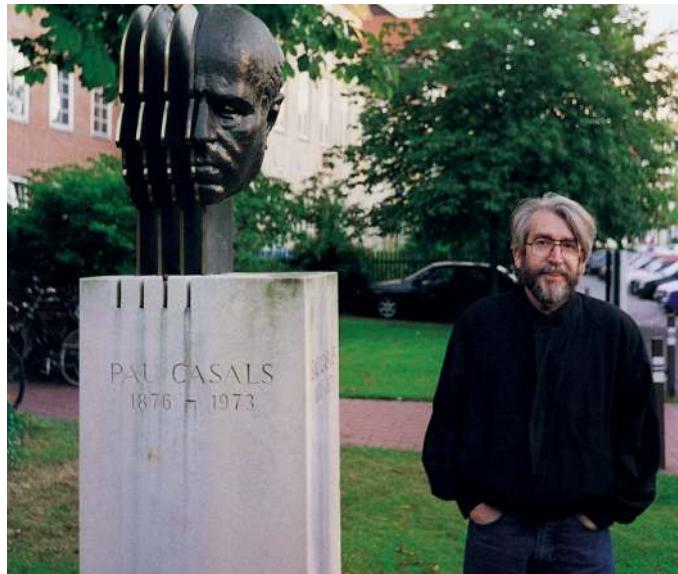
Su obra, situada dentro del realismo social. Se inicia en el expresionismo figurativo como una denuncia del sufrimiento humano. A finales de los años sesenta su interés por el tema social le conduce a un neofigurativismo, con un mensaje de crítica y denuncia que, en los setenta, se identifica plenamente con el movimiento artístico “Crónica de la realidad”, inscrito dentro de las corrientes internacionales del pop-art y del realismo, tomando como punto de partida las imágenes propagandísticas de nuestra sociedad industrial y los códigos lingüísticos utilizados por los medios de comunicación de masas.

Las distintas épocas o series de su obra como “Les Nues” (1964), “La Fam” (1966), “Els Bojos” (1967), “Experimentacions” y “Vietnam” (1968), “L’Home” (1970), “América Negra” (1972), “L’Home Avui” (1973), “El Dólar” (1973-80), “Pinteu Pintura” (1980-90), “Vivace” (1991-2001), “Sense Títol” (2001-2013) y desde 2014 “Sense Sèrie”, rechazan todo tipo de opresión y claman por la libertad y por la solidaridad humana. Su obra está representada en numerosos museos y colecciones de todo el mundo y cuenta con abundante bibliografía que estudia su trabajo exhaustivamente.

En resumen, si su pintura es una pintura de concienciación, no es menos cierto que en su proceso creativo se incluye un destacado grado de “concienciación de la pintura”, en la que diversas experiencias, técnicas, estrategias y recursos se aúnan para constituir su particular lenguaje plástico, que no se agota en ser un “medio” para la comunicación ideología sino que de común acuerdo se constituye en registro de una evidente comunicación estética.

25 D'ABRIL 1707 (Corten, 3,5x26x8 m.) Gandia 2007

A PAU CASALS 1984-85 (Bronze, 257x60x60) Wolfenbüttel.

VIATGE AXÀBIA Exposció, 2008.

ALMANSA 1707 (Cortén, 2'90x10x1'20m.) UA, Alacant 2010

BICIRELLOTGE 2004 (Acer cortén, 183x230x60) Otos.

Escultures a l'aire lliure, Mas Sopalmo.

ANTONI MIRÓ was born in Alcoi in 1944, and at present lives and works at Mas Sopalmo. In 1960 he was awarded the first prize for painting by the Town Hall of Alcoi. In January 1965 he carried out his first one-man show and founded the Alcoiart group (1965-1972). In 1972 he founded Gruppo Denunzia in Brescia (Italy). Since then he has held a number of exhibitions, both in Spain and abroad, and he has also been distinguished with various awards and honourable mentions. He is a member of several international academies.

In his professional trajectory, Miró has combined a wide variety of initiatives, ranging from those specifically artistic, in which he has demonstrated his efficient devotion to each of the procedures that characterise the plastic arts, to his untiring attention to the advance and promotion of our culture.

His oeuvre, pertaining to Social Realism, set forth in the style of Figurative Expressionism as an accusation on the subject of human suffering. In the late sixties his interest in social subject-matter led him to a Neo-figurativism charged with a critical and recriminatory message. In the seventies such a message is fully identified with the artistic movement known as Crònica de la Realitat (Chronicle of Reality), inscribed in the international trends of Pop Art and of Realism, which takes as its point of departure the propaganda images of our industrial society and the linguistic codes employed by the mass media.

The different periods or series of his work, such as Les Nues (The Nudes) of 1964, La Fam (Hunger) of 1966, Els Bojos (The Mad) of 1967, Experimentacions (Experimentations) and Vietnam, both of 1968, L'Home (Man) of 1970, Amèrica Negra (Black America) of 1972, L'Home Avui (Man Today) of 1973, El Dòlar (The Dollar), executed between 1973 and 1980, Pinteu Pintura (Paint Paint), carried out between 1980 and 1991, Vivace, between 1991 and 2001, "Without Title" between 2001 and 2013, and from 2014 "Without Series", reject all kinds of oppression and cry out for freedom and human solidarity. Miró's oeuvre forms part of many museums and private collections all over the world, and has generated a wide bibliography that studies his work in detail.

In short, if Miró's painting is one of consciousness-raising, it is not less true that the artist's creative process also comprises a high degree of "consciousness of painting", in which different experiences, techniques, strategies and resorts combine to form a plastic language of their own, not merely as a "means" for ideological communication but with one accord, as the registration of a clearly aesthetical communication.

L'OCELL D'ALCOI 2000
(Bronze, 450x316x140)

GADES, LA DANÇA 2001
(Bronze-pedra, 0,6x1,57x22,50 m.) UV

L'OCELL DE SEÜL 2012
(Bronze, 300x160x100)

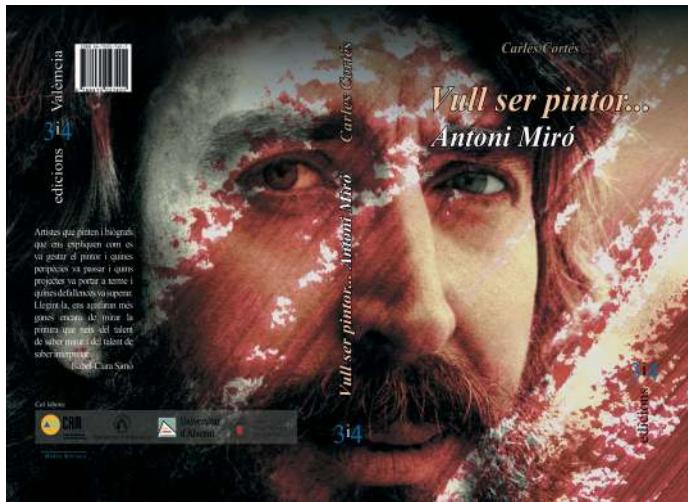
Castell Santa Bàrbara,
Alacant 2008

FARÉ VACANCES 2012
(cortén, 500x240x42)

MEMORIAL PATERNA 2009
(cortén, 800x250x60)

Portada Vull ser pintor...2005

Antoni Miró, Mas Sopällo 2014

Award Hanseo University 2004.

Premio Nacional "Por la Cultura",
Ministerio de Cultura, L'Havana 2008

Micalet d'Honor Extraordinari, València 2011.

Nomenament de "Fill Adoptiu d'Otos" 2012.

Important d'Informació, Alacant 2006.

Best plastic Spain. IWA Ohio USA 2008

37 Premis Octubre "A la trajectòria artística i social",
València 2008.

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

Ajuntament d'Alcoi
Ajuntament d'Otos

Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani, Alacant 2015.

Altra Victòria, 2007
Castell de Santa Bàrbara, Alacant 2008.

Í N D E X

5	PRESENTACIÓ Luisa Pastor Lillo Miguel Valor Peidro
7	MANI-FESTA Romà de la Calle
13	ART, LLIBERTAT I COMPROMÍS Joan Llinares
17	MANI-FESTA/PERSONATGES S/T Josep Sou
31	MANI-FESTA Imatges
95	PERSONATGES S/T Imatges
143	TRADUCCIONS Castellano, English
165	NOTA BIOGRÀFICA

Alacant Febrer Març 2015

